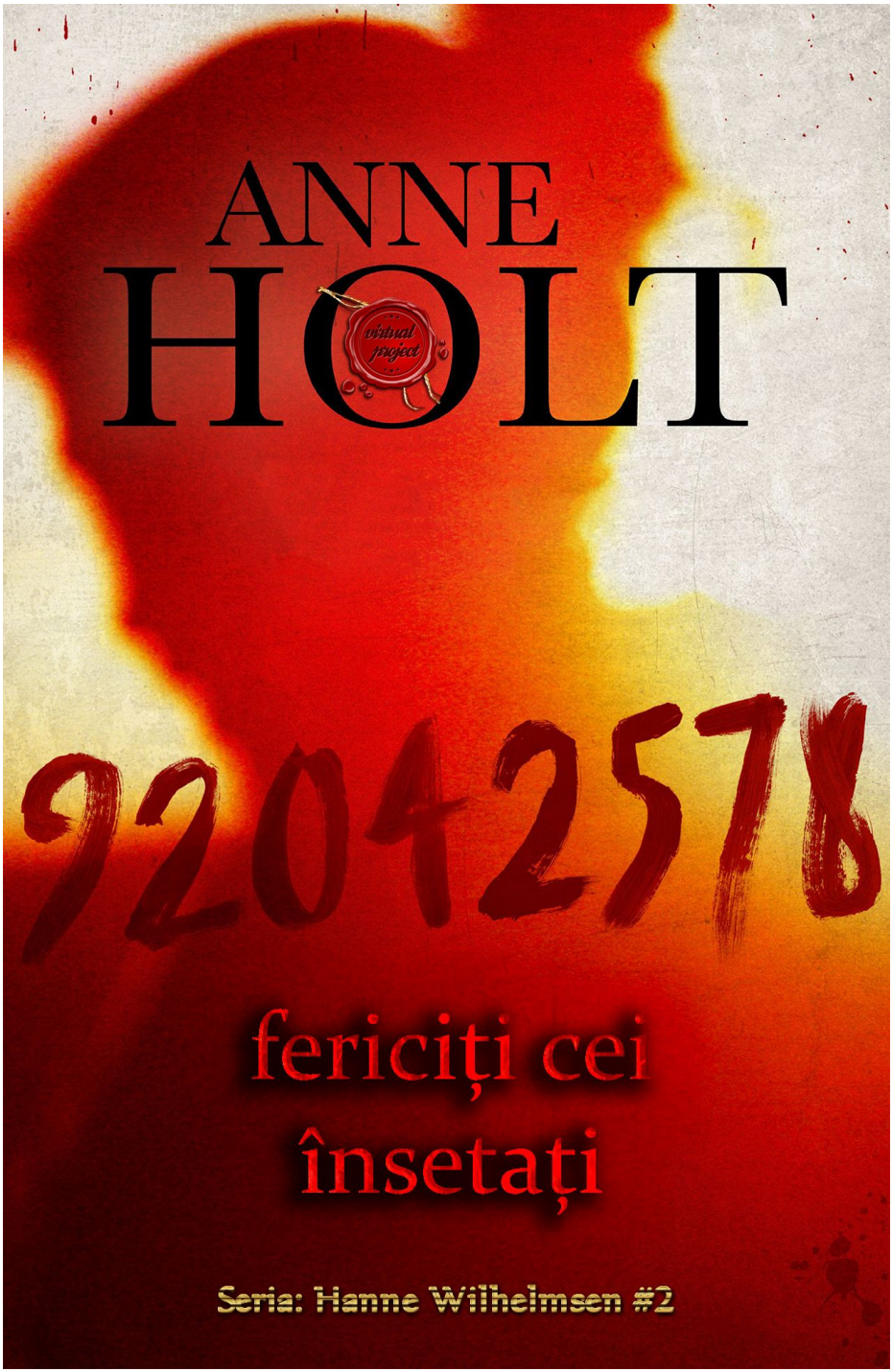
ANNE
HOLT
virtual project
9204578
fericiți cei
însetați
Seria: Hanne Wilhelmsen #2

ANNE HOLT

Seria: Hanne Wilhelmsen #2

FERICIȚI CEI ÎNSETAȚI

Original: *Salige er de som tørster*
[*Blessed Are Those Who Thirst*] (1994)

Traducere de:
CRISTINA JINGA

virtual-project.eu

3
TREI

2014

Fericiți cei flămânzi și însetați după neprihănire,
căci ei vor fi săturați.

– MATEI 5:6

• Duminică, 9 mai

Era atât de devreme, încât nici diavolul nu-și încălțase încă potcoavele ca să umble prin lume. La apus, cerul etala acea culoare intensă cu care numai un cer scandinav, primăvara, e binecuvântat – albastru-regal la orizont și mai deschis spre meridian, înainte de a se dizolva într-un roz ca puful de eider, acolo unde soarele încă lenevea la răsărit. Aerul era înviorător, netulburat de ivirea zorilor, cu acea uluitoare transparență pe care o au diminețile însorite de primăvară la aproape șaizeci de grade latitudine nordică. Deși temperatura rămânea în cifre unice, totul sugera că avea să fie o altă zi călduroasă de mai în Oslo.

Inspectoarea de poliție Hanne Wilhelmsen nu se gândea la vreme. Stătea complet nemișcată, întrebându-se ce ar trebui să facă. Era sânge peste tot. Pe podea. Pe pereți. Chiar și pe tavan, în stropi negri care semănau cu desenele abstracte din testele acelea psihologice. Își lăsă capul într-o parte și studie o pată aflată drept deasupra ei. Arăta ca un taur purpuriu cu trei coarne și cu picioarele din spate diforme. Stătea nemișcată – un semn de indecizie, dar și un indiciu al fricii sale de a nu aluneca pe podeaua năclăită.

— Nu atinge! avertiză ea brusc când un coleg mai tânăr, care avea părul de aceeași culoare cu a sângelui, dădu să pună degetul pe unul din pereți.

O crăpătură îngustă din acoperișul gata să se prăbușească arunca o rază de lumină prăfoasă pe peretele din fund, unde sângele era împroșcat atât de abundent, încât arăta mai puțin ca un desen, cât ca o înspăimântătoare încercare de zugrăvire.

— Hai afară, ordonă ea.

Hanne oftă, dar se abținu să comenteze despre urmele de tălpi pe care polițistul fără experiență le împrăștiase în jur, pe podea, pe arii largi.

— Și încearcă să calci pe propriile-ți urme când ieși.

Două minute mai târziu, și ea făcu același lucru, mergând

cu spatele, șovăielnic. Continuă să stea în prag, după ce îl trimisese pe ofițer după o lanternă.

— Eu venisem doar să fac un pipi, șuieră omul care sunase ca să raporteze.

Ascultător, rămăsese să aștepte afară, lângă șopron. Acum țopăia în loc, atât de agitat, încât Hanne Wilhelmsen bănui că nu izbutise să-și ducă misiunea la îndeplinire, în urmă cu o oră.

— Toaleta e acolo, zise el, chiar inutil.

Puternicul iz dinspre una dintre prea multele toalete în aer liber rămase în Oslo tăia duhoarea dulceagă, îngrețoșătoare, de sânge. Ușa marcată cu o inimă era imediat alături.

— Ei bine, du-te la toaletă, îl încurajă ea pe un ton prietenos, dar el n-o auzi.

— Eu venisem doar să fac un pipi, știți, dar apoi am văzut că ușa aia era deschisă.

Acum arăta spre șopronul de lemn, făcând un pas îndărăt, de parcă vreun animal oribil ar fi putut să-și scoată botul în orice clipă și să-i înfulece tot brațul.

— De obicei e închisă. Nu încuiată, dar închisă. Ușa e atât de grea, încât stă deschisă de la sine. Nu vrem să se aciueze înăuntru câinii sau pisicile fără stăpân. Așa că avem grijă de treaba asta.

Un mic zâmbet ciudat se răspândi pe fața lui grosolană. Hanne își dădu seama că oamenii se preocupau de lucruri, chiar și în cartierul ăsta; aveau reguli și păstrau ordinea, chiar dacă bătălia împotriva decăderii era pierdută.

— Am locuit aici, în cvartalul ăsta, de când mă știu, continuă el, cu o undă de mândrie. Observ când lucrurile nu sunt cum ar trebui să fie.

Aruncă o privire spre tânăra frumoasă care nu semăna deloc cu polițiștii pe care îi văzuse el până atunci, așteptând un mic semn de încuviințare.

— Bună treabă, îl lăudă ea. A fost grozav că ai telefonat ca să ne anunți.

Când el zâmbi cu toată gura, Hanne fu surprinsă de cât de puțini dinți mai avea. Nu putea fi prea bătrân, în jur de

cincizeci de ani.

— Am fost complet îngrozit, înțelegeți. Tot sângele ăla…

Clătină din cap. Fusese cumplit să se confrunte cu o priveliște atât de diabolică.

Hanne putu să-și dea seama exact cum fusese. Colegul ei cu părul roșu se întorsese cu lanterna. Ținând-o strâns cu ambele mâini, Hanne Wilhelmsen îndreptă lumina, sistematic, dintr-o parte într-alta, pe pereți. Cercetă tavanul, cât se putea din prag, apoi plimbă lumina în zigzag pe podea.

Încăperea era în întregime goală. Niciun lemn de foc, doar câteva surcele confirmând că șopronul fusese cândva folosit pentru scopul original, probabil cu mult timp în urmă. După ce raza lanternei lumină fiecare metru pătrat, ea îndrăzni să intre încă o dată în șopron, având grijă să calce pe vechile sale urme. Făcu semn spre colegul ei să nu vină după ea. În mijlocul încăperii de vreo cincisprezece metri pătrați, se lăsă pe vine. Raza lanternei se propti pe peretele opus, la vreun metru de podea. De la ușă observase ceva, probabil litere, mâzgălite cu sânge, greu de descifrat.

Nu erau litere. Erau numere. Opt cifre, din câte putu ea desluși: 920433576. Cifra nouă era neclară și ar fi putut fi un 4. Cifra finală arăta ca un 6, dar nu era sigură. Poate că era de fapt un 8. Se ridică și se dădu iar înapoi, ieșind la lumina zilei, acum deplină. Auzi un plânset de sugar dinspre o fereastră deschisă de la etajul al doilea și se înfioră la gândul copiilor obligați să trăiască într-un astfel de cartier. Un pakistanez în uniformă de vatman ieși din clădirea de cărămidă, uitându-se băgăcios la ei pentru o clipă, înainte s-o șteargă grăbit de la intrare. După reflecțiile din ferestrele ultimului etaj, Hanne putu vedea că soarele se hotărâse să se ridice, în sfârșit. Păsările, cele mici și cenușii, care încă reușeau să-și ducă zilele în cele mai ascunse cotloane din centrul orașului, ciripeau fără convingere dintr-un mesteacăn pe jumătate uscat, care făcea o zadarnică încercare de a-și întinde brațele spre dârele de lumină ale dimineții.

— Fir-aș al naibii, ce crimă oribilă trebuie să fi fost, comentă tânărul agent de poliție, scuipând, într-un inutil efort

de a scăpa de izul de canal. Ceva cumplit trebuie să se fi petrecut aici.

Părea bucuros la acest gând.

— Da, într-adevăr, zise încet Hanne Wilhelmsen. Se poate să se fi întâmplat ceva serios aici. Dar, totodată…

Se opri și se întoarse cu fața la colegul ei.

— În momentul de față, asta nu e o crimă. Ca să fie, avem nevoie de o victimă. N-am văzut nicio urmă de așa ceva. Cel mult, e vandalism deliberat. Deși…

Se uită din nou spre ușă.

— Bineînțeles, ar putea ieși ceva la iveală. Ia legătura cu legiștii. E mai bine să fim asigurați.

Se înfioră ușor. Asta mai mult din pricina propriilor speculații pe marginea a ceea ce tocmai văzuse, decât a aerului rece al dimineții. Strângându-și mai bine jacheta în jurul ei, îi mulțumi omului știrb încă o dată pentru că-i anunțase, apoi porni să străbată pe jos, singură, cei trei sute de metri până la sediul poliției din Oslo. Când trecu pe partea cealaltă a străzii, în bătaia soarelui, se făcu mai cald. Un tumult internațional de glasuri de femei, strigăte matinale în urdu, punjabi și arabă, reverberă pe după colțurile caselor. Un proprietar de chioșc își începea activitatea, pregătindu-și taraba de pe trotuar pentru o altă zi de muncă, deschizându-și întreaga prăvălie fără nicio considerație pentru practicanții religioși sau pentru regulamentele în privința orelor de deschidere. Fulgeră un zâmbet alb și prietenos către ea, întinzându-i o portocală și înălțându-și sprâncenele, întrebător. Hanne Wilhelmsen clătină din cap și îi zâmbi, la rândul ei. O ceată de puști de vreo paisprezece ani huruia pe trotuar trăgându-și cărucioarele albastre cu exemplarele din ziarul *Aftenposten* de distribuit. Două femei cu capetele acoperite cu voal se grăbeau, fiecare la destinația ei, cu ochii plecați. Când trecură pe lângă polițistă, o ocoliră într-un arc larg, neobișnuite să vadă femei albe atât de devreme, dimineața. Altminteri, cartierul era de-a dreptul pustiu. Pe o asemenea vreme, chiar și Tøyenul căpăta un aer împăciuitor, aproape agreabil.

Cu siguranță făgăduia să fie o altă zi frumoasă.

• Luni, 10 mai

— La ce naiba lucrezi și în weekend? Nu crezi că avem destulă bătaie de cap în fiecare zi a săptămânii?

Avocatul Håkon Sand stătea în ușă. Blugii lui erau noi și, pentru prima dată, purta sacou și cravată. Sacoul îi era un pic cam prea larg, iar cravata, un pic prea lată, și totuși arăta decent, per total. În afară de manșeta blugilor. Hanne Wilhelmsen nu se putu abține să nu se aplece în fața lui, întorcând rapid înăuntru surplusul de material, cât să nu se vadă.

— N-ar trebui să-i porți cu manșeta răsfrântă în afară.

Îi zâmbi prietenos și se ridică. Își trecu mâna peste brațul lui, ușor, aproape ca o mângâiere.

— Gata. Acum arăți fantastic. Te duci la tribunal?

— Nu, răspunse avocatul, care, în pofida gestului ei bine intenționat, se simți prost.

De ce trebuise să-i atragă ea atenția asupra lipsei lui de simț al modei? Ar fi putut să se scutească de osteneala asta, gândi el, deși, când vorbi, spuse altceva.

— Am o întâlnire la cină, imediat după program. Dar tu, de ce mai ești încă aici?

Un dosar verde-pal stătu puțin suspendat în aer, înainte de a ateriza exact pe sugativa Hannei Wilhelmsen.

— Tocmai am primit ăsta, continuă el. Ciudat caz. Nu s-au raportat oameni sau animale tranșate în zona noastră.

— Mi-am pus o tură în plus la secția crime, a explicat ea, fără să se atingă de dosar. Se luptă toți cu boala, acum.

Avocatul, un bărbat brunet, cu înfățișare agreabilă, ale cărui tâmple erau mai încărunțite decât ar fi sugerat cei treizeci și cinci de ani ai săi, se lăsă să cadă pe scaunul vizitatorului. Își scoase ochelarii și se apucă să-i șteargă cu capătul cravatei. Lentilele nu ieșiră deosebit de curate, însă cravata ieși fără îndoială mai boțită.

— Cazul ne-a fost repartizat amândurora. Dacă există un

caz, adică. Nu e nicio victimă, nimeni n-a auzit nimic, nimeni n-a văzut nimic. Bizar. Sunt și niște fotografii înăuntru.

Arătă spre dosar.

— N-am nevoie de ele, mulțumesc, dădu ea din mână, indiferentă. Am fost acolo. Chiar nu arăta deloc drăguț. Dar, știi, continuă ea, aplecându-se spre el, dacă tot sângele ăla se dovedește a fi uman, atunci trebuie să fi fost două sau trei persoane ucise acolo. Înclin să cred că-i mâna vreunor derbedei tineri care-și bat joc de noi.

Teoria nu părea improbabilă. Poliția din Oslo era în mijlocul celei mai proaste primăveri a ei din toate timpurile. În decurs de șase săptămâni, trei crime se abătuseră asupra orașului și cel puțin una dintre ele părea de nerezolvat. Fuseseră raportate nu mai puțin de șaisprezece cazuri de viol în aceeași perioadă, șapte dintre acestea devenind ținta unei atenții exagerate a mijloacelor de comunicare în masă. Faptul că una dintre victime era membru al Parlamentului din partea creștin-democraților și că se afla pe drumul spre casă, după o întrunire de seară a comitetului, când fusese brutal asaltată, în Parcul Palatului, inflamase dezamăgirea publicului în privința lipsei progreselor făcute de poliție. Temeinic ajutați de tabloide, cetățenii frustrați din Oslo începuseră să protesteze față de aparenta incapacitate de a acționa a poliției. Clădirea lungă, în arc de cerc, stătea acolo, pe Grønlandsleiret 44, cenușie și de neclintit, aparent netulburată de toate criticile nemiloase. Locatarii ei soseau la muncă, dimineața, cu umerii aduși și ochii în pământ. Plecau apoi acasă, mult peste program, în fiecare zi, cu spinările încovoiate, fără să se poată lăuda cu altceva după truda zilnică decât cu alte confirmări de piste moarte. Zeii responsabili cu starea vremii erau puși pe glume, bătându-și joc de ei cu temperaturi de vară caniculară. Jaluzelele erau trase până jos, zadarnic, la toate ferestrele de pe fațada sudică a clădirii enorme, făcând-o să pară deopotrivă oarbă și surdă. Interiorul rămânea la fel de înăbușitor. Nimic nu ajuta și nimic nu părea să conducă la altceva decât la un impas profesional, care pur și simplu creștea cu fiecare nou caz ce intra în uriașul sistem de date.

Date ce ar fi trebuit să fie de ajutor, dar, în loc de asta, le apăreau ostile, aproape zeflemitoare, în fiecare dimineață când își afișau listele cu cazuri nerezolvate.

— Ce mai primăvară, zise Hanne Wilhelmsen, oftând teatral.

Cu o expresie de resemnare, își ridică sprâncenele și-l contemplă pe superiorul ei. Ochii ei nu erau deosebit de mari, dar erau uimitor de albaștri, cu o margine distinctă, neagră, în jurul irisurilor, care-i făcea să pară mai închiși decât erau în realitate. Părul ei era șaten-închis și foarte scurt. Din când în când, se trăgea de el, fără să-și dea seama ce făcea, de parcă și-ar fi dorit de fapt să-l aibă lung și i-ar fi grăbit creșterea, dacă îl ajuta puțin. Avea o gură plină, generoasă, la care arcul de cupidon al buzei de sus nu doar că se adâncea la mijloc, dar se mai și întâlnea cu geamănul de jos, ca o buză despicată ezitantă, care se răzgândise, desenând astfel o curbă senzuală în loc de un defect. Deasupra ochiului stâng avea o cicatrice paralelă cu sprânceana. Era de un roz-pal și nu foarte veche.

— N-am văzut niciodată ceva asemănător. Cu toate că lucrez aici de numai unsprezece ani. Kaldbakken e aici de treizeci. Dar nici el n-a mai pomenit așa ceva.

Trase de tricou, dezlipindu-l de corp, și-l flutură.

— Iar căldura asta nu îmbunătățește lucrurile cu nimic. Tot orașul forfotește, noapte de noapte. O aversă de ploaie, acum, ar pica la țanc. Măcar i-ar ține pe oameni în casele lor.

Mai stătură așa o bună bucată de vreme, vorbind despre nimicuri. Erau doi colegi buni, care întotdeauna găseau un subiect de discuție, dar care, totodată, nu știau prea multe unul despre celălalt. În afară de faptul că amândurora le plăcea munca lor, că o luau în serios și că niciunul nu era mai competent decât celălalt. Asta nu ajuta prea mult relația dintre ei. Ea era o polițistă foarte pricepută, cu reputația că fusese întotdeauna bună, dar, ca urmare a unui caz dramatic de toamna trecută, acum atinsese dimensiuni legendare. El trândăvise prin secția de poliție ca avocat de mâna a doua mai bine de șase ani, niciodată făcându-se remarcat, niciodată strălucind. Totuși, își construise și el o reputație de ins

conștiincios și muncitor. Și el jucase un rol decisiv în același caz senzațional. Reputația lui înclinase de atunci spre calificativele bazat și de încredere, spre deosebire de cum fusese înainte: mai degrabă neinteresant.

Probabil se completau unul pe celălalt. Probabil tocmai faptul că nu se aflaseră niciodată în competiție le îngăduise să lucreze atât de bine împreună. Cu toate acestea, era o prietenie curioasă, limitată între zidurile secției de poliție. Avocatului Håkon Sand îi părea sincer rău pentru asta și de mai multe ori se străduise să îndrepte situația. Cu ceva vreme în urmă, sugerase, în trecere, c-ar trebui să ia odată cina împreună. Refuzul fusese atât de direct, încât trebuia să treacă multă vreme până să mai facă din nou pasul.

— Ei bine, o să lăsăm deoparte șopronul de lemne scăldat în sânge. Am alte lucruri de făcut! zise polițista și bătu cu palma într-un teanc de dosare dintr-un suport de documente de lângă fereastră.

— La fel ca noi toți, replică avocatul, înainte de a reface drumul de douăzeci de metri, pe culoar, până la biroul său.

•

— De ce nu m-ai adus niciodată aici până acum?

Femeia care stătea vizavi, la măsuța îngustă, zâmbi cu reproș și-i strânse mâna companionului ei.

— Nu eram sigur că-ți place genul ăsta de mâncare, răspunse bărbatul, evident mulțumit de cât succes avusese masa.

Chelnerii pakistanezi, îmbrăcați imaculat și cu o dicție ce trăda faptul că se născuseră mai degrabă la Aker Hospital, decât într-o sală de nașteri din Karachi, le oferiseră amabili detalii și sugestii când consultaseră meniul.

— Situat puțin peste mână, adăugă el, dar altminteri e unul dintre restaurantele mele preferate. Mâncare bună, serviciu excelent și prețuri potrivite pentru un funcționar public.

— Cu cine? Ea făcu o pauză. Deci ai venit deseori aici.

El nu răspunse, ci ridică paharul la gură, pentru a ascunde cât de umilit era de întrebare. Toate femeile lui trecuseră pe aici. Fuseseră relații de scurtă durată, cu mult mai puține

decât îi plăcea lui să considere, și vreo două sau trei duraseră câteva luni. De fiecare dată, el se gândise la ea. Cum ar fi fost să stea aici, cu Karen Borg. Iar acum, în sfârșit, stăteau aici.

— Nu te gândi la cele care au fost înainte. Concentrează-te la faptul că ești cea din urmă, zise el, cu un rânjet, după un moment de gândire.

— Elegant formulat, replică ea, dar vocea ei căpătase o urmă de… nu răceală, ci un soi de detașare care pe el întotdeauna îl înghețа de spaimă.

Că nu se mai învață minte odată.

Karen Borg nu voia să vorbească despre viitor. De aproape patru luni, se întâlnea regulat cu el, chiar și de șapte ori pe săptămână. Luau masa împreună și apoi se duceau la cinematograf. Mergeau la plimbare prin pădure și făceau dragoste de îndată ce prindeau ocazia. Ceea ce nu se întâmpla prea des. Era măritată, așa că apartamentul ei ieșea din discuție. Soțul știa că ea-l înșală, după spusele ei, dar se hotărâseră să nu taie punțile până ce nu erau siguri că într-adevăr asta voiau. Bineînțeles, s-ar fi putut duce la el acasă, cum i-o sugera de fiecare dată când erau împreună. Însă ea îl refuza sec.

— Dacă vin la tine acasă, înseamnă că am făcut o alegere, declara ea, ilogic.

Håkon Sand credea că alegerea de a face dragoste cu el era o decizie mult mai importantă decât aceea a locului de întâlnire, dar fără folos.

Chelnerul apăru cu nota, la douăzeci de secunde după ce Håkon îi făcuse semn. I-o prezentă după eticheta de modă veche, împăturită frumos pe o tavă, așezată dinaintea lui. Karen Borg o înșfăcă, iar el nu reuși să-și adune atâta energie cât să protesteze. Una era că ea câștiga de cinci ori mai mult decât el și cu totul alta că-i aducea mereu aminte de asta. Când cardul AmEx Gold a fost adus înapoi, el se ridică și o ajută cu scaunul. Surprinzător de frumosul chelner le comandase un taxi, iar ea se ghemui lângă amantul ei, pe bancheta din spate.

— Presupun că mergem direct acasă, zise el, cu precauție

față de propria dezamăgire.

— Da, mâine e zi de lucru, confirmă ea. O să ne vedem curând. Te sun mâine.

Coborî din taxi și se aplecă din nou ca să-i dea o sărutare ușoară.

— Mulțumesc pentru seara plăcută, zise ea încet, zâmbindu-i scurt și retrăgându-se din taxi.

Oftând, el îi spuse șoferului noua adresă. Era situată exact în capătul celălalt al orașului, ceea ce-i îngăduia răgazul de a simți junghiul ascuțit al durerii pe care o încerca după fiecare seară petrecută cu Karen Borg.

• Duminică, 16 mai

— Ei, asta-i absolut uluitor.

Håkon Sand și Hanne Wilhelmsen erau de acord, în definitiv. Era cu adevărat ciudat.

Ploaia era măruntă și deasă. Binevenită, după cu totul anormala arșiță tropicală din ultimele câteva săptămâni. Garajul era de tip deschis, un etaj sprijinindu-se pe celălalt pe piloni, cu spațiu de câțiva metri între ele. Niciun perete nu ținea capriciile vremii la distanță de cele câteva mașini părăsite în clădirea tristă. Cu toate acestea, nu părea ca vreo parte din sânge să se fi spălat.

— Altceva nimic? Nicio armă, ceva? Nicio fată dată dispărută?

Cel care vorbise era procurorul criminalist. Håkon purta un trening de jogging și o jachetă Helly Hansen și căsca, în pofida scenei violente din jurul lui. Sângele fusese împroșcat într-un colț de la primul etaj al parcării. Știa, din experiențe mai triste, că sângele avea o pornire urâtă de a se răspândi pe-o suprafață largă, dar ceea ce vedea aici era rezultatul mai multor litri.

— E bine că m-ai sunat, zise el, înăbușindu-și un căscat și aruncând discret o privire la ceasul său elvețian Swatch.

Era cinci și jumătate dimineața, duminică. O mașină plină cu studenți petrecăreți trecu în viteză pe lângă ei, lăsând în urmă exploziile asurzitoare ale unui concert de claxoane. Apoi se așternu din nou liniștea, ca întotdeauna după ce toate păsările nopții s-au dus acasă să se culce, cu un sentiment de siguranță la gândul că nimeni nu era obligat să se trezească devreme.

— Da, trebuia să vezi asta. Din fericire, era de serviciu o bună amică de-a mea, care și-a amintit că eu mă ocupasem de prima dintre aceste…

Hanne Wilhelmsen nu prea știa cum să numească aceste cazuri absurde.

— … aceste masacre de sâmbătă noaptea, încheie ea, după o scurtă pauză. Am ajuns aici acum o jumătate de oră.

Cei doi legiști erau în plină desfășurare, luând mostre și făcând fotografii. Lucrau rapid și cu mare precizie și niciunul nu scotea vreo vorbă, absorbiți de treburile lor. Hanne și Håkon rămaseră, de asemenea, tăcuți pentru o considerabilă bucată de vreme. În depărtare, mașina plină de studenți întâlnise alți prieteni și zbieretul claxonului lor sfâșie încă o dată liniștea.

— Aia trebuie să însemne ceva. Uită-te acolo!

Håkon Sand încercă să urmărească, în linie dreaptă, direcția din vârful degetului ei spre perete. Lumina era slabă, dar văzu numerele clar conturate, odată ce-i căzură ochii asupra lor.

— Nouă-doi-șase-patru-șapte-opt-trei-cinci, citi el cu voce tare. Îți spune ceva?

— Absolut nimic. În afară de faptul că e același număr de cifre ca și data trecută și că primele două sunt aceleași.

— N-ar putea fi un număr de telefon?

— Prefixul ăla nu există. M-am gândit și la asta, bineînțeles.

— Numărul de Asigurare Națională?

Ea nu-i răspunse.

— Firește că nu, respinse el însuși ideea. Nu există o lună a nouăzecea…

— De altfel, sunt fie cu două cifre în plus, fie cu trei în minus.

— Dar, în străinătate, data nașterii se scrie invers, își aduse aminte Håkon Sand, cu entuziasm. Se începe cu anul!

— Da, așa e. Atunci, avem un ucigaș care s-a născut în a șaptezeci și opta zi a celei de-a șaizeci și patra luni, în 1992.

Urmă o tăcere stingheritoare, dar Hanne Wilhelmsen era destul de bună la suflet ca să n-o lase să dureze prea mult.

— Sângele e la analize. De asemenea, trebuie să fie niște amprente pe aici, pe undeva. Mai bine mergem acasă. Sper că nu mi-o iei în nume de rău că am sunat. Ne vedem mâine.

— Mâine? Dar e-n șaptesprezece!

— Fir-ar să fie, ai dreptate, zise ea, înăbușindu-și un căscat. Eu, personal, boicotez ziua asta, dar nu mă supăr să am o zi liberă.

— Boicotezi 17 Mai?

Părea sincer șocat.

— O zi pentru costume populare regionale, steaguri și alte absurdități naționaliste. Prefer să plantez flori în jardiniera din fereastră.

Nu știa sigur dacă ea vorbea serios. Dar, dacă era adevărat, atunci tocmai îi spusese, pentru prima oară, ceva despre ea. Ceea ce l-a făcut să fie în al nouălea cer tot drumul până acasă. Chiar dacă el, unul, adora 17 Mai.

• Marți, 18 mai

Ziua Națională a Norvegiei fusese ca-n vremurile bune. Soarele își revărsase căldura peste țară și peste copacii verzi, primăvăratici. Familia regală a stat conștiincios să fluture din mână de la vastul său balcon. Obosiți, copii ursuzi, în minicostumele lor populare pătate de înghețată, își târau steguleţele pe pământ, în pofida uralelor încurajatoare de la părinții excesiv de entuziaști. Răgușiți, studenții beți devastau totul în calea lor, de parcă era ultima lor zi pe lume și aveau intenția să atingă cea mai mare alcoolemie înregistrată vreodată pe drumul spre viața de apoi. Poporul norvegian se bucurase de Constituția sa și de mixatul laptelui-de-pasăre și toată lumea era perfect de acord că fusese o zi minunată.

În afară de poliția din Oslo. Ei văzuseră tot ceea ce majoritatea celorlalți fusese destul de norocoasă ca să nu întâlnească. Purtări huliganice, cetățeni intoxicați cu supradoze, adolescenți recalcitranți, unul sau doi conducători auto beți și vreo câteva cazuri de neînțelegeri domestice – la toate acestea se așteptaseră și, prin urmare, le putuseră face față cu ușurință. O crimă violentă și alte cinci atacuri cu cuțit au însemnat o depășire a normei. Iar, ca să pună capac la toate, fuseseră cinci noi cazuri de viol. Acel 17 Mai avea să intre în istorie drept cel mai tragic pomenit până atunci.

— Nu pot să-nțeleg ce se întâmplă în orașul ăsta. Pur și simplu nu pot să-mi închipui.

Inspectorul principal, Kaldbakken, din fruntea secției A 2.11, Divizia Omucideri, din cartierul general al poliției din Oslo, era în serviciu de mai multă vreme decât oricare altul din încăpere. Era un om care vorbea puțin, iar cuvintele pe care le spunea erau, de regulă, mormăieli de neînțeles. Însă, de data asta, l-au înțeles cu toții.

— N-am întâlnit niciodată așa ceva.

Ceilalți se uitară în gol și nimeni nu zise nimic. Erau și ei dureros de conștienți ce ar însemna valul de crime.

— Ore suplimentare, murmură, în cele din urmă, unul dintre polițiști, cu privirea încruntată fixată pe un colaj de pe perete, din fotografii de la petrecerea de vară de anul trecut. Ore suplimentare, ore suplimentare. Nevasta la fel de morocănoasă ca un crab bătrân.

— Mai sunt fonduri în bugetul de ore suplimentare? întrebă o tânără agentă, cu păr blond scurt și rămășițe din vederile optimiste asupra vieții.

Nu primi un răspuns imediat, ci numai o privire de reproș din partea inspectorului principal, care le spunea celor cu mai multă experiență din încăpere ceea ce toți știau deja.

— Îmi pare rău, oameni buni, dar, dacă o să continue așa, atunci concediile vor trebui amânate, zise el.

Trei dintre cei unsprezece polițiști prezenți în sala de ședințe își făcuseră rezervări de vacanță pentru august și septembrie, iar acum înălțară o rugăciune mută de mulțumire pentru propria prevedere. Până atunci, lucrurile probabil că aveau să se calmeze.

Și-au împărțit sarcinile cât de bine au putut. N-au făcut nici măcar o încercare să dea atenție la cum arătau celelalte cazuri din sarcina lor. Erau cu toții în situații la fel de dificile.

Hanne Wilhelmsen a fost scutită de crimă. În compensație, i s-au repartizat două dintre cazurile de viol și trei agresiuni. Erik Henriksen, sergentul de poliție cu părul roșu, urma s-o asiste. El părea bucuros. Hanne scoase un oftat adânc, ridicându-se în picioare, după ce cazurile fuseseră distribuite, și întrebându-se tot drumul până la biroul ei de unde naiba să înceapă.

• Sâmbătă, 22 mai

Seara se scursese abia până la documentarul TV de sâmbătă, când Hanne Wilhelmsen aţipi. Partenera ei de viaţă, o femeie de aceeaşi vârstă, a cărei zi de naştere era la doar trei săptămâni distanţă de ziua Hannei, n-o văzuse toată săptămâna. Până şi de Joia Înălţării, sărbătoare publică, Hanne dispăruse când se crăpa de ziuă, întorcându-se acasă pe la nouă seara şi ducându-se direct la culcare. Azi, recuperaseră timpul pierdut. Dormiseră până târziu, se plimbaseră cu motocicleta patru ore şi se opriseră la o cafenea de pe marginea drumului ca să mănânce îngheţată. Se simţeau ca îndrăgostitele, pentru prima oară după multă vreme. Deşi Hanne dormise ca într-o dimineaţă banală de sâmbătă, timp în care Cecilie pregătise prânzul, abia terminase de înfulecat mâncarea şi de golit aproape o jumătate de sticlă de vin roşu, că se şi tolăni pe canapea. Cecilie nu ştia dacă să fie supărată sau flatată. Optând pentru a doua variantă, întinse o pătură peste partenera sa şi-i şopti la ureche:

— Probabil eşti foarte sigură de mine, ştii.

Mirosul dulce de piele de femeie şi, estompat, de parfum o ţinu pe loc. O sărută blând pe obraz, lăsându-şi vârful limbii să atingă uşor ca o pană perişorii fini de pe obrazul femeii adormite, hotărându-se s-o trezească, în cele din urmă.

O oră şi jumătate mai târziu, sună telefonul. Telefonul Hannei. Îl recunoscură după sunet. Telefonul Ceciliei ţârâia clasic, al Hannei suna ca nişte clopoţei. Faptul că aveau două telefoane cu numere separate o rănea profund pe Cecilie. Telefonul Hannei nu trebuia atins niciodată decât de ea însăşi, fiindcă nimeni de la cartierul general al poliţiei din Oslo nu trebuia să ştie că împărţea casa cu o altă femeie. Sistemul telefonului era una dintre puţinele reguli incontestabile pe care se fondase convieţuirea lor de cincisprezece ani.

Nu se opri din ceea ce făcea. Dacă ar fi fost telefonul Ceciliei, l-ar fi lăsat să sune până renunţa apelantul. Pe de altă

parte, insistența cu care suna semnala c-ar fi putut fi ceva important. Gemând, Hanne se ridică și se opri, goală, în pragul ușii ce dădea în hol, cu spatele la dormitor.

— Wilhelmsen, zi!

— Aici, Iversen, de serviciu. Scuze că sun atât de târziu…

Hanne aruncă o privire la ceasul de pe peretele bucătăriei, abia vizibil din locul unde stătea ea. Era mult trecut de miezul nopții.

— Nu, e în regulă.

Căscă, tremurând ușor în curentul slab dinspre ușa holului.

— Irene Årsby a crezut că s-ar cuveni să vă contactăm. Avem un nou masacru de sâmbătă pentru tine. Arată de-a dreptul infernal.

Cecilie se strecură în spatele ei pentru a-i pune pe umeri un halat de casă roz, împodobit cu o masivă siglă Harley-Davidson.

— Unde?

— Baraca unui muncitor de la compania Moelven, pe malul râului Lo. Fusese închisă cu un lăcățel, dar și un nou-născut ar fi izbutit să intre, dacă ar fi vrut. N-ai idee cum arată înăuntru.

— Oh, ba da, am o oarecare idee. Ai găsit ceva interesant?

— Nimic. Numai sânge. Peste tot. Vrei să vezi?

Inspectoarea Hanne Wilhelmsen voia să vadă. Scenele scăldate în sânge ale unor crime inexistente începuseră s-o intrige profund. Pe de altă parte, deși răbdarea Ceciliei era redutabilă, nu era fără limite. Trebuia trasă o linie.

— Nu, o să mă mulțumesc cu fotografiile, de data asta. Mulțumesc c-ai sunat!

— Pentru nimic!

Tocmai când se pregătea să pună receptorul în furcă, se răzgândi într-o fracțiune de secundă.

— Alo! Mai ești pe fir?

— Da.

— Ai observat dacă era scris ceva cu sânge?

— Da, într-adevăr. Un număr. Mai multe cifre. Destul de ilizibile, dar l-au fotografiat din toate unghiurile.

— Excelent. Asta-i de fapt foarte important. Noapte bună. Și mulțumesc încă o dată!

— Nicio problemă!

Hanne fugi înapoi în pat.

— Ceva important? întrebă Cecilie.

— Nu, doar încă una dintre acele bălți de sânge despre care ți-am spus. Nimic important.

Câteva minute mai târziu, Hanne Wilhelmsen plutea undeva la hotarul dintre vise și realitate, pe punctul de a adormi, când Cecilie o aduse înapoi.

— Cât o să mai continuăm cu sistemul ăsta al nostru de telefoane?

Vorbise într-o doară, mai mult în gol, căci de fapt nu se aștepta la un răspuns.

Și chiar părea să fie așa, căci Hanne se întoarse cu spatele la ea, fără niciun cuvânt. Deodată, pilotele, care stăteau mai mult sau mai puțin deasupra fiecăreia din ele, alcătuind un acoperământ comun a două persoane care aparțineau una alteia, au fost trase imperceptibil fiecare în altă direcție. Hanne își strânse pilota confortabil în jurul ei, tot fără niciun cuvânt.

— Nu pot să înțeleg asta, Hanne. Am acceptat-o mulți ani. Dar tu ai spus mereu că, într-o bună zi, o să fie altfel.

Hanne Wilhelmsen continua să stea întinsă, fără să spună nimic, ghemuită într-o poziție în care spatele arăta o respingere glacială.

— Două numere de telefon. N-am făcut niciodată cunoștință cu vreunul dintre colegii tăi. Nici părinții nu ți i-am întâlnit. Sora ta e doar cineva de care pomenești, când și când, în vreo povestire din copilărie. Nu putem nici Crăciunul să ni-l petrecem împreună.

Cecilie se ambalase acum și se ridică puțin în pat. Erau mai bine de doi ani de când deschisese ultima oară această discuție și, cu toate că nici ea nu credea că va obține ceva, dintr-odată simți imperios nevoia să-și exprime punctul de vedere. Ea încă nu se resemnase cu acest aranjament. Nu avea să fie niciodată împăcată cu impermeabilul perete despărțitor

de tot ce însemna viața Hannei din afara apartamentului lor. Cu precauție, puse o mână pe șira spinării Hannei, dar și-o retrase numaidecât.

— De ce sunt toți prietenii noștri doctori și asistente? De ce numai eu și familia mea ne putem întâlni? Pe cuvânt, Hanne. N-am vorbit niciodată cu vreun polițist în afară de tine!

— Nu „polițist”, veni răspunsul, înăbușit de pernă.

Cecilie încercă din nou să-și pună mâna pe spatele care o bloca, dar, de data asta, n-a mai fost nevoie să și-o tragă înapoi. Corpul tremura tot. Hanne Wilhelmsen nu avea nimic de spus. Tăcând, la rândul ei, Cecilie se întinse lângă partenera sa, lipindu-se de femeia care plângea și hotărî, atunci, pe loc, că nu va mai deschide subiectul. Cel puțin, pentru mulți ani.

• Sâmbătă, 29 mai

Mai târziu, i se păru că nu arăta deloc rău. Înalt și blond. Mai curând lat în umeri. Un bec anemic, obosit, deasupra ușii de la intrare, confirma că părul lui începuse să se retragă spre creștet, de deasupra tâmplelor, și că era neobișnuit de bronzat pentru momentul acela al anului, cu toată vremea frumoasă. Chipul femeii era palid în lumina slabă, în timp ce el era bronzat de parcă tocmai se încheiase sezonul de schi de Paști.

Ea se strânse din propria umbră și scotoci după chei în voluminoasa-i geantă de pânză. El o urmărea foarte atent, cu un interes pe care ea, la drept vorbind, ar fi trebuit să-l considere demn de luat în seamă. Ca și când el ar fi făcut un pariu cu sine însuși că ea nu putea găsi nimic în talmeș-balmeșul ăla.

— „Banii nu sunt totul pe lume" – zise bătrânul, când se uită în poșeta unei doamne! Reușești să găsești ceva?

Ea-i răspunse cu un zâmbet obosit. Nu mai avea vlagă pentru altceva. Era prea târziu.

— Fetele ca tine n-ar trebui să umble pe drum, la ora asta din noapte, continuă el, când ea deschise ușa.

El o urmă înăuntru.

— Somn ușor, atunci! zise el și dispăru, pe scări în sus.

Cutia poștală era goală. Ea nu se simțea nici prea bine. Nu băuse mult, doar vreo două beri de jumătate, dar răul i se trăgea de la localurile în care se fuma. O usturau ochii, iar lentilele de contact i se păreau ca lipite ferm de globii oculari.

Întregul bloc se culcase; numai basul îndepărtat al unui puternic sistem stereo dintr-un bloc vecin vibra inaudibil sub tălpile ei.

Erau două yale la ușă. Nu puteai fi destul de prevăzător – o femeie singură în centrul orașului, îi amintea tatăl ei adesea – și i le montase chiar el. Ea folosea numai una. Trebuia trasată o limită și pesimismului.

Mirosul cald, primitor, al casei o învălui de cum intră,

împleticindu-se peste prag. Nici nu apucă să pună piciorul dincolo de prag, că el era acolo.

Șocul a fost mai mare decât durerea, când se prăbuși la podea. În urma ei, auzi declicul yalei. Mâna rece, puternică, lipită pe gura ei o paraliză complet. Genunchiul lui îi apăsa greu și cu forță în șale, iar capul îi era tras pe spate, de păr. Simțea că e cât pe-aci să i se frângă coloana în două.

— Nu face gălăgie, fii fată cuminte și totul o să fie bine.

Vocea lui era diferită de cum fusese trei minute mai devreme. Dar știa că era el. Și știa și ce voia. O fată de douăzeci și patru de ani, într-un apartament închiriat în centrul vechi din Oslo, nu deținea valori notabile. Nu, în afară de ceea ce căuta el. Ea înțelese.

Dar nu se temu. Putea să facă orice voia el. Doar să n-o omoare. De moarte îi era ei frică. Numai de moarte.

Simți că i se întunecă vederea din cauza durerii insuportabile. Sau poate pentru că nu mai respirase? Încet, el îi dădu drumul la gură, în timp ce-i repetă instrucțiunile de a păstra tăcerea. Nu era necesar. Laringele ei se umflase într-o enormă tumoare dureroasă, mută, blocând totul.

Doamne, nu mă lăsa să mor. Nu mă lăsa să mor. Fă-l să termine repede – repede, repede.

Ăsta era singurul ei gând, care i se învârtea în creierul îngrozit ca un maelstrom, la nesfârșit.

Poate să facă tot ce vrea, dar, preasfinte Dumnezeule, nu mă lăsa să mor.

Lacrimile veniră nerugate, șiroind în liniște de parcă ochii ei ar fi reacționat din proprie inițiativă. Acționau automat, fără să-și dea seama că ea de fapt nu plângea. Deodată, bărbatul se ridică. Coloana ei vertebrală protestă când căzu în poziția originală, ajungând acum să stea întinsă pe burtă. Dar nu pentru mult. El o apucă de cap, cu o mână de urechea dreaptă, cu cealaltă înfiptă în păr, și o târî în sufragerie. Durerea era covârșitoare, iar ea încercă să meargă de-a bușilea după el. Însă el înainta prea repede, brațele ei nu puteau să țină pasul. Gâtul ei se întindea în spatele atacatorului, confuz, încercând să evite să se desprindă de trup. I se întunecă din

nou vederea.

Doamne Dumnezeule, nu mă lăsa să mor.

El nu aprinse plafoniera. Un felinar de stradă, afară, chiar în dreptul ferestrei, oferea destulă lumină. În mijlocul podelei livingului, el îi dădu drumul. Ghemuindu-se în poziție fetală, ea începu să plângă de-a binelea. Silențios, dar acompaniat de suspine și tremurături. Își ținea mâinile la ochi, dintr-o speranță nefondată că bărbatul nu va mai fi acolo când și le va da jos.

Într-o clipă, el a sărit din nou pe ea. O cârpă i-a fost îndesată în gură. Spălătoarea de vase. Gustul caustic aproape c-o înecă. Icni violent, dar ceea ce urcă din stomacul ei nu avea pe unde să iasă. Atunci, își pierdu cunoștința.

Nu mai avea spălătoarea, când se trezi. Era întinsă în dormitorul ei și se simțea goală. Bărbatul era peste ea. Îi putea simți penisul forând-o, intrând și ieșind sălbatic, dar durerea din jurul gleznelor era mai puternică. Picioarele îi erau legate de picioarele patului cu ceva tăios; semăna cu niște sârme de oțel.

Doamne, Dumnezeule mare. Nu mă lăsa să mor. N-o să mă mai plâng de nimic vreodată.

Se dăduse bătută. Nu putea face nimic. Încercă să țipe, dar corzile vocale îi erau încă imobilizate.

— Ești superbă, șuieră el, printre dinți. O femeie frumoasă ca tine nu poate rămâne o noapte de sâmbătă fără sex!

Nădușeala lui picura pe fața ei, arzându-i pielea, iar ea-și întoarse capul dintr-o parte într-alta, ca s-o evite, într-o fracțiune de secundă, el îi dădu drumul la una dintre încheieturile mâinii ca să-i plesnească o palmă grea peste ureche.

— Nu te mișca!

A durat mult. Cât de mult, habar n-avea. Când a terminat, el a rămas întins peste ea, ca un bulumac de plumb. Gâfâia. Ea n-a spus nimic, n-a întreprins nimic. Aproape tot ce putea face era să existe, totuși.

El se ridică încet și îi slăbi legăturile din jurul picioarelor. Era într-adevăr sârmă de oțel. Trebuie s-o fi adus cu el, gândi

ea, letargic. Nu se găsea așa ceva în apartamentul ei. Cu toate că acum era liberă să se miște, rămase zăcând acolo, apatică. El o întoarse pe burtă. Ea nu opuse nicio rezistență.

Se urcă din nou pe ea. Pentru o secundă care abia se târa, ea își dădu seama că el încă mai avea o erecție. Nu putea înțelege cum de era din nou gata de acțiune atât de curând, la numai un minut după orgasm.

El îi depărtă fesele. Apoi o penetră din spate. Ea nu avu nimic de spus despre asta. Leșină din nou, dar izbuti să-și repete rugăciunea arzătoare.

Sfinte Dumnezeule din Ceruri. Nu mă lăsa să mor. Nu am decât douăzeci și patru de ani. Nu mă lăsa să mor.

Plecase. Așa spera ea. Era încă întinsă în aceeași poziție ca atunci când leșinase, goală, pe burtă. Afară, zgomotele dimineții de duminică tocmai începeau să se facă auzite. Nu mai era noapte. O dimineață însorită de mai se strecurase în cameră, colorându-i pielea într-o nuanță albăstrie. Nu îndrăznea să se miște ca să se uite la ceasul de pe noptieră. Fără să-și clintească vreun mușchi, rămase zăcând acolo, ascultându-și propriile bătăi ale inimii. Trei ore. Atunci, fu aproape sigură. El trebuia să fi plecat.

Se ridică înțepenită, uitându-se în jos, la corpul ei. Sânii îi atârnau fără viață, de parcă îi jeleau soarta, sau probabil că erau deja morți. Gleznele i se umflaseră monstruos. O rană lată, franjurată, însângerată, îi încercuia fiecare gleznă. Anusul o durea îngrozitor și în vagin simțea un zvâcnet care-o săgeta până sus în pântece. Calm și ferm, aproape impasibil, ea smulse așternuturile de pe pat. Nu-i luă multă vreme, apoi încercă să le arunce la gunoi. Coșul de gunoi nu era destul de mare și, plângând în hohote, din ce în ce mai furioasă, încercă zadarnic să le îndese în geantă. Se văzu silită să renunțe și rămase acolo, pe podea, complet zdruncinată, goală și lipsită de apărare.

Doamne, Dumnezeule. De ce nu m-ai putut lăsa să mor, în loc de asta?

•

Soneria de la ușă răsună brutal prin apartament. Trecu

drept prin ea și nu-și putu reține un țipăt.

— Kristine?

Vocea venea de departe, foarte de departe, însă neliniștea pătrunse prin cele două uși.

— Pleacă, mormăi ea, fără vreo speranță c-ar auzi-o.

— Kristine? Ești acolo?

Vocea era mai puternică acum și mai îngrijorată.

— PLEACĂ!

Toată forța care-i lipsise în timpul nopții, când avusese într-adevăr nevoie de ea, i se adună acum într-un singur strigăt.

Îndată după aceea, el stătea în fața ei, cu răsuflarea tăiată. Cheile îi picară din mână pe podea.

— Kristine! Fata mea!

Se aplecă, prinzând drăgăstos în brațe corpul ei gol, chircit. Bărbatul tremura de spaimă, iar respirația îi vibra agitat ca la iepuri. Ea ar fi vrut să-l consoleze, să spună ceva care să îndrepte totul, să-i spună că era bine, că nu se întâmplase nimic. Dar, când simți materialul apretat al cămășii lui atingându-i fața și simți mirosul masculin liniștitor, familiar, pierdu și ultima speranță.

Uriașul ei tată o ținu strâns în brațe, legănând-o, ca pe un copil mic. Înțelesese ce se întâmplase. Coșul de gunoi din care dădeau pe-afară cearșafurile, sângele din jurul gleznelor ei, trupul ei gol, neprotejat, și suspinele ei uluitoare, cum nu mai auzise niciodată. Cu grijă, o ridică pe canapea și o înveli cu o pătură. Țesătura aspră de lână probabil că îi zgâria pielea, însă lui nu-i venea să-i mai dea drumul ca să se ducă să caute un cearșaf. În schimb, făcu în sinea lui un jurământ sacru, mângâind-o în neștire pe păr.

Dar nu spuse nimic.

• Luni, 31 mai

Era greu să te obișnuiești. Femeia de douăzeci și patru de ani, stând cu fața la ea, cu ochii plecați, era a patruzeci și doua victimă de viol a inspectoarei de poliție Hanne Wilhelmsen. Și numărătoarea continua. Violul i se părea cea mai rea fărădelege dintre toate. Omorul era altceva. Omorul îl mai putea înțelege, oarecum. Un moment nebunesc, furios, de violență și de întunecare temporară a rațiunii, probabil o agresiune înăbușită cu ani în urmă. Asta mai putea pricepe, cât de cât. Dar nu violul.

Victima își adusese tatăl cu ea. Nu era neobișnuit. Un tată, un prieten, uneori un partener, deși mai rar o mamă. Destul de ciudat. Probabil că mama era o persoană prea apropiată.

Bărbatul era masiv și arăta nelalocul lui pe scaunul mic. Nu era practic supraponderal, ci pur și simplu mare. În orice caz, kilogramele în plus îi veneau bine. Trebuie să fi avut peste un metru nouăzeci, cu o înfățișare solidă, robust masculină și oarecum urâtă. O mână enormă era plasată peste aceea subțire a fiicei. Semănau unul cu celălalt în mod nedefinit. Fata avea o cu totul altă conformație, aproape piele și os, deși moștenise înălțimea tatălui. Cu toate acestea, era ceva la ochii lor, aceeași formă, aceeași culoare. Și cu exact aceeași expresie. O privire neajutorată, mâhnită, care, de fapt, și foarte surprinzător, era mai frapantă în cazul bărbatului uriaș.

Hanne Wilhelmsen se simțea stingherită. Violul era ceva cu care nu se obișnuise niciodată. Dar Hanne era inteligentă, iar ofițerii de poliție inteligenți nu-și arată sentimentele. Sau, cel puțin, nu arată când sunt stingheriți.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări, zise ea, blând. Unele dintre ele nu sunt prea plăcute. Pot să încep?

Tatăl se foi în scaun.

— A fost interogată, ieri, mai multe ore, zise el. Chiar e nevoie să treacă din nou prin toate acestea?

— Da, din păcate. Raportul nu e încă lămurit.

Ezită imperceptibil.

— Am putea aștepta până mâine, dar…

Duse mâna la păr și se trase ușor de el.

— Dar e foarte urgent pentru noi, înțelegeți. Este esențial să fii rapid într-o investigație ca aceasta.

— E-n regulă.

Fata răspunse în numele ei, de data asta. Schimbându-și ușor poziția, își adună curajul pentru încă o rememorare a nopții de sâmbătă.

— E absolut în regulă, repetă ea, de data aceasta adresându-se părintelui.

Acum, mâna fiicei se odihnea liniștitor peste a tatălui.

Fără îndoială că el a încasat cel mai rău șocul, gândi Hanne Wilhelmsen, înainte de a începe interogatoriul.

•

— Prânz, Håkon?

— Nu, mulțumesc, am mâncat deja.

Hanne Wilhelmsen aruncă o privire spre ceas.

— Deja? E abia unsprezece!

— Da, dar o să vin cu tine ca să beau o cafea. Să-ți țin companie. La cantină sau în birou?

— În birou.

Observă de cum intră. Avea draperii noi. Nu erau exact conform regulamentului poliției. Albastru-pervincă și cu flori de câmp.

— Sunt de-a dreptul frumoase! Cum ai reușit?

Ea nu-i răspunse, scoțând în schimb un val de material frumos împăturit din dulap.

— Coase-ți și tu, pentru tine.

El era nedumerit.

— Costă doar șapte coroane metrul. La Ikea. Șapte coroane metrul! În orice caz, sunt mult mai plăcute și mult mai curate decât cârpele de la stat de colo!

Făcu semn spre o draperie gri-murdar, aruncată în coșul de gunoi, care păru stânjenită că fusese adusă în discuție.

— Foarte mulțumesc!

Avocatul de poliție Håkon Sand acceptă teancul de material

cu entuziasm, imediat vărsându-și toată ceașca de cafea peste el. O floare mare, maronie, înflori printre toate rămurelele în roșu și roz. Cu un aproape neauzit oftat de lungă suferință, Hanne Wilhelmsen întinse mâna, cerând draperiile înapoi.

— Le duc eu la spălătorie.

— Nu, nici nu mă gândesc, le duc eu!

În birou, plutea o urmă de parfum neobișnuit. Neobișnuit și puțin cam prea tare. Explicația stătea într-un dosar subțire, verde, de pe masa dintre ei.

— Apropo, ăsta e cazul nostru, zise ea, când termină de curățat grosul cafelei buclucașe.

Îi întinse documentele.

— Viol. Groaznic.

— Toate violurile sunt groaznice, murmură avocatul.

După ce citi câteva minute, îi dădu dreptate. Era înfiorător.

— Ea cum arăta?

— Genul de fată la locul ei. Mai degrabă dulce. Decentă din toate punctele de vedere. Studentă la medicină. Deșteaptă. De succes. Și foarte violată.

Se scutură ca de un fior.

— Au stat aici, timorați și neajutorați, uitându-se în podea și jucându-se cu degetele mari, de parcă ar fi fost vina lor. Mi-am pierdut tot curajul. Mă simt chiar mai neajutorată decât ei, uneori. Așa cred.

— Și cum crezi că mă simt eu, atunci? zise Håkon Sand. Cel puțin, tu ești femeie. Nu e vina ta că bărbații comit violuri.

Puse pe masă cele două procese-verbale ale interogatoriului referitor la studenta de la medicină.

— Ei bine, nu prea e nici vina ta, știi.

Inspectoarea Wilhelmsen zâmbi.

— Nu… Dar mă simt chiar prost când trebuie să am de-a face cu ele. Bietele fete. Însă…

Își întinse brațele deasupra capului, căscă și bău restul cafelei din ceașcă.

— Dar evit să dau ochii cu ele, de cele mai multe ori. Procurorul se ocupă de cazurile astea. Din fericire. Pentru mine, fetele sunt doar simple nume pe hârtie. Ți-ai scos

motocicleta pe afară, apropo?

Hanne Wilhelmsen zâmbi larg, ridicându-se în picioare.

— Vino aici.

Îi făcu semn cu mâna, așezându-se lângă fereastră.

— Uite-o! Cea trandafirie!

— Ți-ai luat motocicletă roz?

— Nu e roz, zise ea, ofensată. E trandafirie. Sau cireșie. Dar cu siguranță nu e roz.

Rânjind, Håkon Sand o înghionti camaraderește.

— Un Harley-Davidson roz! Cel mai groaznic lucru pe care l-am văzut vreodată!

O măsură din priviri.

— Pe de altă parte, ești oricum prea atrăgătoare ca să călărești o motocicletă. În cel mai rău caz, ar trebui să fie una roz.

Pentru prima oară de când se cunoscuseră, în urmă cu aproape patru ani, el văzu obrajii inspectoarei Hanne Wilhelmsen colorându-se în roșu-aprins. Arătă triumfător către fața ei.

— Roz!

Sticla de limonadă îl nimeri în mijlocul pieptului. Din fericire, era de plastic.

•

Pentru nimic în lume nu putea să dea o descriere amănunțită a violatorului. În capul ei, într-un cotlon sau altul, portretul era perfect clar, dar nu reușea să-l extragă.

Artistul poliției era un om răbdător. Schițând și ștergând, contură din nou trăsăturile și-i sugeră o bărbie diferită. Femeia clătină din cap, mijind ochii la portret, și-i ceru să-i mai ia din urechi. Nimic n-a ajutat. Nu semăna cu el nici pe departe.

Lucrau la asta de trei ore. Artistul fusese nevoit să ia o nouă foaie de hârtie de patru ori și era gata să renunțe. Desenele erau așezate în fața ei, niciunul complet.

— Care seamănă cel mai mult cu el, atunci?

— Niciunul…

Era timpul să ia o pauză.

•

Inspectoarea Hanne Wilhelmsen și avocatul poliției Håkon Sand nu erau singurii cărora nu le plăceau cazurile de viol. Inspectorul-șef Kaldbakken, superiorul direct al Hannei Wilhelmsen, era și el mai mult decât sătul de ele. Fața lui de cal reacționă ca și când i-ar fi fost prezentată o traistă cu ovăz stricat și ar fi dorit mai mult ca orice să spună nu, mulțumesc de ofertă.

— Al șaselea în mai puțin de două săptămâni, bombăni el. Deși ăsta de aici are o metodă puțin diferită. Celelalte cinci sunt autoprovocate. Însă nu și acesta.

Violuri autoprovocate… descrierea o înfurie. Erau mai mult decât destule cazuri din acestea: fete care plecaseră spre casă cu bărbați care erau mai mult sau mai puțin străini pentru ele, după câte o noapte de băută în oraș. Violuri post-petrecere. Rareori ieșea ceva din cazurile astea. Cuvântul unei persoane contra cuvântului celeilalte. Chiar și așa, era cu greu vina fetei înseși. Dar preferă să nu comenteze. Nu pentru că se temea de șeful ei, ci pentru că pur și simplu nu-și putea bate capul cu părerea lui.

— Victima n-a fost în stare să ne ajute cu un portret, zise ea, în schimb. Și nici nu l-a putut identifica pe tip în arhivele noastre. Frustrant.

Era adevărat. Nu pentru că, în primul rând, ei n-aveau să rezolve cazul. În privința asta, nu era singurul. Totuși *modus operandi* le dădea motive de neliniște.

— Bărbații de soiul ăsta nu se lasă până nu sunt prinși.

Kaldbakken își roti privirea prin încăpere fără să și-o fixeze pe nimic anume. Niciunul dintre ei nu vorbi, dar amândoi simțeau o vagă presimțire în soarele strălucitor de mai, ademenitor, dincolo de ferestrele nespălate. Bărbatul uscățiv bătu cu degetul strâmb în dosar.

— Flăcăul ăsta ne-ar putea face zile fripte în primăvara asta, declară el, extrem de îngrijorat. Am de gând să propun renunțarea la celelalte cinci cazuri. Îi dăm prioritate acestuia. Dă-i maximă prioritate, Wilhelmsen. Într-adevăr, oameni ca ăștia! Prioritate maximă.

•

Camera era atât de încinsă, încât și puloverul ei subțiat de atâta purtat, împodobit cu sigla Washington Redskins pe piept, era prea mult. Și-l scoase peste cap. Maioul de dedesubt era ud între sâni, iar ea trase puțin de el, fără efect. Fereastra era larg deschisă, dar trebuia să țină ușa închisă. Curentul stârnit n-ar fi fost o idee bună pentru ordinea minimă pe care izbutise s-o facă pe biroul ei.

Nu prea putea obține mare lucru. Cu siguranță, găsiseră vreo dovadă la locul faptei, vreo două fire de păr care ar fi putut aparține violatorului, câteva pete de sânge care probabil nu erau ale lui și niște urme de spermă care fără îndoială îi aparțineau. Cu doar o schiță nesigură, nu puteau obține cine știe ce informații prin mass-media, deși aveau să încerce. Nici arătatul fotografiilor nu condusese la nimic.

Avea să dureze până obțineau o analiză de la legiști a puținului material recoltat. Între timp, nu puteau face decât să întrebe vecinii și să descopere dacă văzuseră sau auziseră ei ceva. Slabe șanse. Nu se întâmpla niciodată.

Apăsă pe patru butoane ale intercomului.

— Erik?

— Da?

— Aici, Hanne. Ai timp să vii cu mine la o plimbare?

Eric acceptă numaidecât. Era cățelușul Hannei Wilhelmsen, sergentul din primul lui an în poliție, cu părul roșu și pistrui pe toată fața. Trei secunde mai târziu, se prezentă la ușa ei, gudurându-se.

— Să iau o mașină?

Ea se ridică în picioare, zâmbind larg, și aruncă o cască neagră de motociclist în direcția lui. El o prinse cu un zâmbet încă și mai larg.

— Marfă!

Hanne Wilhelmsen clătină din cap.

— Grozav, Erik. Nu marfă, grozav.

•

Clădirea era probabil de la începutul secolului. Era situată în cartierul de vest și fusese renovată cu mare grijă. Exact

opusul imobilelor de apartamente spre est, țipând una la alta în lila, roz și alte culori probabil inventate atunci când clădirile erau noi. Imobilul respectiv era gri-perlă. Ferestrele și ușile aveau un chenar albastru-închis, iar renovarea trebuie să fi fost foarte recentă.

Hanne Wilhelmsen își parcă motocicleta pe trotuar. Erik cel Roșu sări jos înaintea ei, într-o furtună de înflăcărare și transpirație.

— Putem să facem un ocol, la întoarcere?

— Mai vedem.

Soneriile de la intrare aveau două coloane cu câte cinci nume fiecare. La primul etaj locuia K. Håverstad, retrasă și de gen neutru. Precauția n-o ajutase prea mult. La parter cineva trebuie să se fi mutat de curând. Plăcuța cu numele încă nu fusese introdusă în spatele geamului, conform regulamentului, ca ale celorlalți, ci fusese lipită, în schimb, cu bandă adezivă. Un nume cu sonorități exotice, singurul din întregul imobil care dădea o indicație de origini străine. Inspectorul Wilhelmsen sună la vecinul de palier care locuia vizavi de K. Håverstad.

— Da?

Vocea îi aparținea unui bărbat. Un bărbat foarte bătrân.

Ea se prezentă. Bărbatul păru extraordinar de bucuros să primească vizitatori și ținu degetul apăsat pe butonul de deschidere a ușii mult după ce ei începuseră să urce scara. Când ajunseră la primul etaj, stătea în prag ca să-i întâmpine, cu mâinile larg deschise și un zâmbet pe toată fața, de parcă ar fi sosit pentru o petrecere.

— Intrați, intrați, rosti el suflând greu și ținând ușa larg deschisă.

Trebuie să fi avut aproape nouăzeci de ani și cel mult un metru șaizeci. Spatele îi era foarte adus, ceea ce făcea obligatoriu ca ei să ia loc, înainte să poată avea vreo speranță de-a se uita unii în ochii altora.

Sufrageria inundată de soare era curată și ordonată, dominată de două colivii enorme. Câte un papagal mare și colorat ocupa fiecare dintre colivii, făcând un tărăboi infernal.

Peste tot se vedeau plante de seră, iar pe pereți atârnau tablouri vechi, cu rame masive, aurite. Canapeaua tare ca piatra era neconfortabilă. Erik, neștiind precis ce să facă, rămase în picioare, în spatele unuia dintre papagali.

— Un moment, să fac niște cafea!

Bătrânul era în culmea fericirii. Hanne încercă să pareze treaba cu cafeaua, dar fără folos. Ceștile de porțelan și un platou cu chec aranjat ademenitor au fost așezate înaintea lor. Cine s-a fript cu ciorbă, suflă și-n iaurt: ea a spus nu, mulțumesc, la chec, dar a riscat o jumătate de ceașcă de cafea. Sergentul de poliție Erik Henriksen nu avea atâta experiență și se servi cu entuziasm. O mușcătură i-a fost de ajuns. O expresie perplexă îi apăru în ochi și se uită în jur, disperat, după un loc unde să poată scăpa de cele trei felii pe care și le luase cu generozitate pe farfurioară. Cum nu găsi nicio scăpare, petrecu restul vizitei chinuindu-se să înghită feliile de chec.

— Poate știți de ce am venit?

Bătrânul nu răspunse la întrebarea polițistei, zâmbind în schimb cu simplitate și încercând să o abată de la subiect cu o felie de chec cu marțipan.

— Suntem de la poliție, zise ea, mai tare, de data aceasta.

— Poliția, da.

Zâmbi cu afectare.

— Poliția. Tineri drăguți. Fată frumoasă.

Mâna venerabilă a bătrânului, zbârcită și uscată ca iasca, avea o piele surprinzător de catifelată, cu care îi mângâie dosul mâinii ei, de mai multe ori. Calm, ea îi luă mâna și îi întâlni privirea. Ochii lui erau albastru-deschis, atât de pal, încât aproape că se confunda cu albul globilor. Sprâncenele-i erau sălbatice, ridicate într-un arc optimist la mijloc, unde perii erau mai lungi. Arătau ca niște cornițe. Un plăcut și binevoitor diavol în miniatură.

— A fost o crimă în apartamentul vecinului meu! Sâmbătă noapte!

Ea tresări când un ecou răsună din una dintre colivii.

— Sâmbătă noapte, sâmbătă noapte!

Erik se sperie mai tare. Avea papagalul chiar la urechea lui dreaptă și scăpă farfuria cu chec pe podea. Necăjit din pricina stricăciunilor, dar încântat că resturile de chec stăteau acum printre cioburile de porțelan de pe jos, astfel încât nu se mai putea aștepta din partea lui să le înghită, se scuză, cu gura plină și bâlbâindu-se.

Bătrânul rămase la fel de voios. Șchiopătând, ieși ca să aducă o mătură și-un făraș. Erik îl însoți, stăruind să curețe el însuși. Stăpânul papagalilor aruncă două pânze mari, negre, peste colivii și se făcu deodată liniște.

— Așa. Acum putem sta de vorbă. Nu-i nevoie să vorbiți atât de tare. Aud bine.

Se așezară din nou, față în față.

— O crimă, murmură el încetișor. O crimă gravă. Sunt atât de multe, în zilele astea. În ziare. În fiecare zi. Eu stau în casă, în cea mai mare parte a timpului.

— Asta-i probabil cel mai bine, admise polițista. Cel mai sigur.

În cameră era foarte cald. Un ceas de poliță ticăia zgomotos, încet, și, cum stătea ea acolo, așteptând, își dădu seama că era aproape ora patru după-amiaza. Șovăielnic și anevoie, ceasul scoase patru dangăte dogite.

— Suntem aici ca să discutăm cu vecinii. Să aflăm dacă ei au văzut sau au auzit ceva, zise Hanne.

— E ceva în neregulă cu ceasul ăsta. Nu era așa înainte. Sunetul s-a schimbat. Nu credeți?

Hanne Wilhelmsen oftă.

— Cam greu de spus. Nu l-am auzit înainte. Dar, sunt de acord, sună puțin… puțin cam nefericit. Poate c-ar trebui să chemați un ceasornicar să se uite la el?

Poate că el nu era de acord. Nu spuse nimic, ci doar continuă să clatine din cap.

— Ați auzit… Domnule, ați auzit ceva sâmbătă noapte? Ieri-dimineață, devreme?

În pofida afirmației bătrânului despre auzul lui, ea nu se putu abține să nu ridice vocea.

— Nu, n-am auzit nimic… nu cred. Chiar n-am auzit nimic.

În afară de ceea ce aud în fiecare noapte, desigur. Mașini. Și apoi tramvaiul, când trece. Dar tramvaiul nu trece noaptea, desigur. Așa că nu l-aș fi putut auzi.

— De obicei, dumneavoastră…

— Eu dorm foarte ușor, înțelegeți, o întrerupse el. Ca și când mi-aș fi făcut tot somnul, pentru întreaga mea viață îndelungată. Am optzeci și patru de ani, acum. Soția mea a trăit doar până la șaizeci și șapte. Poftim, mai serviți o felie de chec. Fiica mea l-a făcut. Nu, de fapt, nepoata mea. Câteodată, mă mai zăpăcesc. Fiica mea a murit, desigur! Nu mai poate în niciun caz face vreo prăjitură!

Oferi un zâmbet cuminte, senin, ca dându-și seama brusc că anii nu doar că-l ajunseseră din urmă, ci îl și depășiseră de mult.

Pierdere de vreme. Inspectoarea Hanne Wilhelmsen își bău cafeaua, îi mulțumi frumos și dădu să încheie conversația.

— Despre ce soi de crimă vorbim? întrebă el, dintr-odată interesat, când cei doi polițiști își luau căștile și jachetele de piele pe hol, în fața ușii apartamentului.

Hanne Wilhelmsen se întoarse cu fața spre el și, pentru câteva clipe, ezită să-l mai tulbure pe bătrânul cumsecade cu latura întunecată și brutală a orașului. Apoi își luă seama: „A trăit de trei ori mai mult ca mine”.

— Viol. A fost un viol.

El se cutremură, desfăcându-și brațele expresiv.

— Și fata aceea drăguță, zise el. Ce grozăvie!

Închizând ușa în urma lor, bătrânul își târșâi picioarele înapoi până la prietenii lui cu pene și luă pânzele de pe colivii. Fu răsplătit cu o cacofonie de mulțumiri și își vârî degetul printre gratii, la una dintre păsări, care-l ciuguli prietenește.

— Viol. Asta-i groaznic, îi zise el papagalului, care dădu din cap, perfect de acord. Ar putea fi cineva de aici, din bloc, căruia să-i treacă prin cap să facă așa ceva? Nu, zău că trebuie să fi fost unul de-afară. Probabil individul cu mașina roșie. N-am mai văzut-o înainte.

Își retrase degetul și se duse până la fotoliul foarte ros,

confortabil, de la fereastră. Aici stătea, de obicei, când nopțile fără somn îl scoteau din patul lui călduros, primitor. Orașul era prietenul lui, câtă vreme stătea în casă, în siguranță. Locuise în același apartament toată viața lui, privind cum caii și căruțele erau înlocuite de gălăgioasele automobile, lămpile cu gaz dispăreau, depășite de avantajele becurilor electrice, iar pietrele de pavaj erau acoperite de asfaltul cenușiu-închis. Își cunoștea bine vecinătățile, cel puțin atât cât putea vedea de la fereastra sa, de la primul etaj. Știa care mașină era de aici și cine era proprietarul. Mașina roșie era una pe care n-o mai văzuse înainte. Nici pe tânărul înalt, bine-făcut, care plecase cu ea la primele ore ale dimineții nu-l cunoștea. El trebuie să fi fost.

Stătu în fotoliu o vreme, moțăind. Apoi se duse fără zgomot până la bucătărie ca să-și încălzească niște supă.

•

Niciunul dintre vecini nu auzise nimic. Nici de văzut nu văzuseră. Cei mai mulți observaseră prezența poliției duminică dimineața. Zvonurile circulaseră în imobilul de apartamente și cu toții culeseseră mult mai multe informații decât bătrânul de la primul etaj. Cu toate acestea, nu era nimic de interes pentru poliție: numai anecdote pe care locatarii le auziseră unul de la altul, povești pasionante peste balustrada scării, cu multe clătinări din cap și exclamații, speculații și asigurări reciproce că va trebui să fie, cu toții, mai vigilenți pe viitor.

Kristina Håverstad nu era acasă. Hanne Wilhelmsen știa asta. Cu toate acestea, sună la ușă, de dragul siguranței, așteptând câteva secunde înainte să intre. Primise cheile de la tânăra femeie, care-i spusese că avea să se mute la tatăl ei, pentru o vreme. Pentru cât anume, nu știa.

Apartamentul era ordonat, curat și confortabil. Nu era mare, așa că cei doi ofițeri de poliție îl cercetară rapid: o sufragerie cu o bucătărie semideschisă și un dormitor mediu, cu o masă de lucru într-un colț. În camere se intra dintr-un hol lung, atât de îngust încât ar fi putut fi considerat mai degrabă un coridor. Baia era atât de mică, încât ar fi fost posibil să stai

pe toaletă, să faci duș și să te speli pe dinți în același timp. Era imaculată, cu un vag miros de înălbitor cu aromă de brad.

Legiștii trecuseră pe aici, iar Hanne știa că nu avea să găsească nimic important. Era doar curioasă. Așternuturile de pat dispăruseră, dar pilota rămăsese, împăturită frumos, la locul ei. Patul nu era dublu, dar nici într-atât de strâmt încât să nu încapă două prietene bune. Era făcut din pin, cu o mică măciulie ornamentală în vârful fiecărui stâlp. Chiar sub cele două dinspre ușă, putu vedea crestături întunecate, neregulate. Se lăsă pe vine și își trecu degetul peste șanțuri. Minuscule așchii de lemn îi înțepară degetul. Oftând adânc, ieși din dormitor și se opri în pragul sufrageriei.

— Ce căutăm? întrebă, Erik, șovăielnic.

— Nimic, zise inspectoarea Hanne Wilhelmsen, uitându-se fără țintă în gol, pentru a-și întări răspunsul. Nu căutăm nimic. Doar mă uit și eu prin acest apartament în care Kristine Håverstad nu va mai fi niciodată în stare să locuiască.

— E-al naibii de neplăcut, murmură tânărul.

— E mai mult decât atât, zise Hanne. E mult, mult mai mult decât atât.

Încuind ușa în urma lor, cu ambele yale, porniră pe drumul cel mai lung, pe șoseaua de centură, înapoi spre postul de poliție. Eric păr-roșu era în al nouălea cer. Până la sfârșitul zilei, nu știa de cine era mai tare îndrăgostit: de Hanne Wilhelmsen sau de marele Harley roz.

• Marți, 1 iunie

Kristine Håverstad încercase să-și adune curajul, dar nu izbutise să ducă efortul până la capăt. Totul îi era egal. Nu avea nevoie de un avocat. De fapt, nu avea nevoie de absolut nimic. Voia doar să stea acasă, acasă cu tatăl ei. Voia să încuie toate ușile și să se uite la televizor. În orice caz, nu voia să aibă un mandatar, dar inspectoarea insistase. Îi arătase o listă cu nume de ceea ce numise ea „consultanți pentru partea vătămată” și, cu precauție, îi sugerase că Linda Løvstad ar fi o bună alegere. Când ea dăduse din cap, ridicând din umeri, Hanne Wilhelmsen îi telefonase avocatei din partea Kristinei. Stabiliseră ca, în dimineața următoare, la ora zece și jumătate, Kristine Håverstad să-i facă lui Løvstad o vizită la birou.

Acum stătea afară, în fața intrării adresei primite, făcându-și curaj. Plăcuța avea zgârieturi în locul unde numele avocaților fuseseră răzuite, dar se citea destul de clar: „Avocați Andreassen, Bugge, Hoel, Løvstad, etajul întâi”. Litere negre, pe arămiu murdar.

Un câine se apropie de ea, dând din coadă, când ea deschise ușa de sticlă de la primul etaj. Se crispă, dar fu liniștită de un bărbat care, judecând după haine, n-ar fi putut fi avocat. Blugi roși și teniși. Zâmbind, el prinse câinele de zgardă și-l certă, ducându-l într-unul dintre birouri. Pe un coridor lung stătea un alt câine, o matahală cenușiu-închis, cu botul pe labe și o expresie îndoliată, de parcă ar fi demonstrat simpatie din adâncul sufletului pentru chinul ei. O tânără zveltă, elegant îmbrăcată, stând la o combinație de tablou de comandă și birou de recepție, o îndrumă pe coridorul lung, spre câinele cenușiu trist.

— Penultima ușă pe stânga, zise ea cu voce liniștită, zâmbind.

— Intră, auzi Kristine mai înainte de a fi terminat de ciocănit.

Probabil bărbatul cu primul câine era totuși avocat. Linda

Løvstad nu purta teniși, ci șlapi și blugi, și o bluză pe care Kristine o recunoscu de la magazinul universal Henne & Mauritz. Nici biroul nu etala vreun element de lux. Mai mult, în alcov era un al treilea câine. Probabil era o condiție obligatorie ca să lucrezi aici. Să ai un câine. Acesta era o corcitură, slăbănog, urât și negru-tăciune, cu ochi mari și frumoși.

O masă de lucru masivă, în semicerc, domina spațiul. Rafturile simple de cărți erau mai mult goale, iar pe podea, rezemându-se de bibliotecă, era o pisică enormă de pânză căptușită comic. Nu era drăguță și nici foarte amuzantă, dar, în combinație cu o mașină de poliție jucărie, fotografii ieftine în rame cu cleme și canale într-un ghiveci alb, contribuia la a face locul mai puțin intimidant.

În picioare, avocata îi întinse Kristinei mâna, însoțind gestul cu invitația de a intra. Era înaltă și slabă ca o greblă, dreaptă ca scândura, cu părul blond, subțire și înfoiat, încercând fără succes să pară mai des, adunat în vârful capului într-un soi de moț. Fața, însă, îi era prietenoasă, zâmbetul, atrăgător, iar strângerea de mână, fermă. Îi oferi cafea, apoi luă un dosar maroniu gol și începu prin a scrie datele personale ale clientei sale.

Kristine Håverstad habar n-avea ce căuta acolo. În niciun caz nu era în stare să mai treacă o dată prin explicarea întregii chestiuni.

Femeia îi citi gândurile.

— Nu-i nevoie să-mi povestești despre violul în sine, a liniștit-o ea. O să iau documentația de la poliție.

Urmă o tăcere, deși nestingheritoare, ci mai degrabă binevenită. Avocata se uita la Kristine cu un zâmbet, răsfoind prin niște hârtii care n-ar fi putut avea legătură cu ea, probabil așteptând ca să spună ea ceva. Kristine rămase așezată, cu ochii pe pisica de pluș, mângâind în neștire brațul scaunului. Când avocata tot nu dădu vreun semn că ar vorbi, Kristine ridică imperceptibil din umeri și își plecă ochii în podea.

— Primești vreun ajutor? Psiholog sau ceva asemănător?

— Sigur. Sau, e o asistentă socială, de fapt. La fel de bună.

— Și te ajută?

— Deocamdată nu simt. Dar știu că e important. Pe termen lung, cred. Până acum, n-am fost la ea decât o dată, totuși. Ieri.

Avocata Løvstad dădu din cap, încurajator.

— Rolul meu chiar e cumva limitat. O să acționez ca un soi de legătură între tine și poliție. Dacă e ceva care te nedumerește, iei legătura cu mine. Poliția o să continue să mă țină la curent. Nu sunt, de regulă, foarte conștiincioși în privința asta, dar ai avut mare noroc cu ofițerul de investigații. Ea de obicei duce lucrurile până la capăt.

Acum zâmbeau amândouă.

— Da, pare o persoană drăguță, admise clienta ei.

— Și apoi o să te ajut cu compensația.

Tânăra păru că nu înțelege.

— Compensația?

— Da, ai dreptul la o compensație. Fie de la violator, fie de la stat. Există aranjamente speciale pentru genul ăsta de lucruri.

— Nu mă interesează niciun fel de compensație!

Kristine Håverstad fu uluită de propria-i reacție. Compensație? De parcă ar putea cineva, vreodată, să-i dea o sumă de bani destul de mare cât s-o despăgubească pentru tot necazul și să șteargă noaptea aceea oribilă care îi întorsese întreaga viață pe dos. Bani?

— Nu vreau nimic!

Dacă nu i-ar fi secat complet canalele lacrimale, ar fi început să plângă. Nu voia bani. Dacă ar fi putut alege, ar fi vrut să aibă un video casetofon cu viața ei înregistrată pe o casetă. Atunci ar fi dat înapoi zilele și s-ar fi dus acasă la tatăl ei, sâmbăta trecută, în loc să fie nenorocită în propriul apartament. Dar nu avea de ales.

Buza de jos și apoi întreaga ei bărbie tremurau incontrolabil.

Ultimele cuvinte le scuipase ca pe o mâncare stricată.

— Ușurel.

Avocata se aplecă peste enorma sa masă de lucru și îi

prinse privirea.

— Putem discuta despre asta mai târziu. Poate c-ai să ai și atunci aceeași părere și, în acest caz, n-o să te forțeze nimeni, bineînțeles. Poate c-o să te răzgândești. Deocamdată, lăsăm asta deoparte. Ai nevoie de ajutor cu altceva, în momentul ăsta? Cu orice?

Femeia înaltă și slabă o privi atent pe consiliera ei de sprijin al victimei mai multe secunde, nemișcată. Apoi nu mai putu îndura. Se întinse peste masă, cu brațele în jurul capului. Părul îi căzu peste față, ascunzând-o. Hohoti pentru o jumătate de oră, de mâhnire fără lacrimi, în vreme ce avocata nu putu face altceva decât să-și mângâie clienta pe spate și să-i murmure cuvinte de consolare.

— Dacă m-ar putea ajuta cineva, zise tânăra printre suspine. Și dacă l-ar putea cineva ajuta pe tata.

Într-un târziu, se ridică din nou.

— Nu vreau de fapt să am nimic de-a face cu poliția. Nu mă interesează dacă îl prind pe cel care a făcut-o. Tot ce vreau…

O năpădiră din nou suspinele, dar de data asta rămase dreaptă.

— Vreau doar un pic de ajutor. Și cineva să-l ajute pe tata. Nu vorbește cu mine. E pe lângă mine tot timpul, nu știe ce să mai facă pentru a mă ajuta, dar… nu spune nimic. Mă tem că ar putea…

Atunci se lăsă din nou pradă durerii. După un alt sfert de oră, pentru prima oară în relativ scurta ei carieră de avocat, Linda Løvstad a trebuit să cheme o ambulanță ca să vină să-i ia clienta.

•

Nu aveau prea mare încredere în desen, dar îl tipăriră, totuși. Ceea ce dusese la un oarecare rezultat, căci acum aveau mai mult de cincizeci de ponturi despre persoane cu nume. Probabil tocmai pentru că schița era atât de lipsită de caracter: trăsături neclare, o față vagă, o umbră de portret fără identitate.

Inspectoarea Hanne Wilhelmsen întinse brațele cu ziarul în față, înclinându-și capul.

— Ar putea fi oricine, declară ea. Cu un strop de imaginație, ar putea fi patru sau cinci bărbați diferiți pe care-i cunosc eu.

Mijind ochii, înclină capul în partea cealaltă.

— Seamănă cu tine, Håkon! Seamănă al naibii de bine și cu tine!

Râse și îl lăsă să-i smulgă ziarul din mâini.

— Ba nu seamănă deloc, protestă el, simțindu-se insultat. Eu n-am o față așa de rotundă. Nici ochii mei nu sunt atât de apropiați. Și, de altfel, eu am mai mult păr.

Ziarul fu mototolit cu îndârjire și aruncat în coș.

— Dacă așa conduci tu investigația asta, pot să înțeleg de ce nimeni nu trage nădejde ca să se rezolve, declară el, încă puțin ofuscat. Pe cinstite…

Ea nu se dădu bătută. Recuperă ziarul mototolit, netezindu-l cu mâna sa subțire, cu degete lungi și unghiile făcute cu lac transparent.

— Uită-te la asemănări. N-ar putea fi absolut oricine? Desenele astea chiar n-ar trebui publicate. Fie victima se fixează asupra vreunui detaliu anume, și ne trezim că omului i se schițează un nas mult prea mare și nu mai avem niciun fel de indiciu. Fie, altminteri, arată ca ăsta. Ca un bărbat. Un norvegian.

Se uitară amândoi un timp destul de lung la portretul bărbatului norvegian cu o față insignifiantă.

— Chiar știm că e norvegian?

— Nu cu absolută siguranță, dar vorbește fluent limba și arată a norvegian. Trebuie să presupunem că și este.

— Dar se presupune că era bronzat bine…

— Acum chiar trebuie s-o lași baltă, Håkon. Sunt destui rasiști aici, în poliție, fără să mai fie nevoie să te străduiești și tu să crezi că un blond vorbind în dialectul de Oslo e marocan.

— Dar marocanii comit violuri cu mult mai…

— Termină, Håkon.

Tonul ei fu aproape agresiv. Era adevărat că nord-africanii erau majoritari în statisticile de viol. Era adevărat că violurile

de care erau găsiți vinovați erau adesea neobișnuit de violente. Era, de asemenea, adevărat că se trezise ea însăși cu prejudecățile ieșindu-i la suprafață, în urma prea multelor confruntări cu ticăloși chipeși cu părul creț, care te mințeau în față chiar și atunci când erau prinși, literalmente, cu pantalonii în vine, în timp ce orice bărbat norvegian în aceeași situație ar fi spus altceva: da, foarte adevărat, ne-o trăgeam, dar cu liberul ei consimțământ. Ea știa toate acestea, dar era cu totul altceva să le spui cu voce tare.

— Care crezi tu că sunt statisticile ascunse pentru violuri „norvegiene”?

Flutură două degete de la fiecare mână când folosi cuvântul „norvegiene”.

— Violurile acestea care s-au petrecut după o noapte în oraș, la petrecerile de la birou, de către soți… mai pune de la tine! Acolo îți găsești statisticile ascunse. Fiecare fată știe că sunt neajutorate să le aducă în fața justiției, în vreme ce violurile „directe”…

Degetele ei fluturară iarăși prin aer.

— … atacurile periculoase, înspăimântătorii agresori cu pielea închisă la culoare, cei care nu sunt de aici, cei pe care toată lumea știe că poliția iese să-i prindă… ei sunt cei raportați.

Tăcere. Simțindu-se jignit, Håkon zâmbi, cu fața rușinată și defensivă.

— Nu la asta m-am referit.

— Nu, îmi dau seama. Dar chiar n-ar trebui să spui chestii din astea. Nici măcar în glumă. De un lucru sunt absolut sigură.

Asudată și demoralizată, ea se ridică în picioare, traversă camera spre fereastră și se apucă s-o deschidă mai mult. Noile draperii fluturară ușor, mai degrabă mișcate de ea decât de curentul de aer de afară.

— Dumnezeule mare, e un cuptor.

Degeaba. Fereastra alunecă înapoi, făcând deschiderea de doar zece centimetri, fără niciun rezultat. Erau probabil treizeci de grade înăuntru.

— De un lucru sunt absolut sigură, repetă ea. Dacă toate violurile comise în țara asta ar fi raportate, am fi cu toții îngroziți de două lucruri.

Håkon Sand nu înțelegea de ce se oprise ea. Probabil ca să-i îngăduie lui ocazia de a ghici care ar fi cele două lucruri ce i-ar îngrozi pe toți. Nu profită de pauză, ca să nu spună iarăși ceva stupid, ci o aștepta pe ea să continue.

— În primul și-n primul rând: câte violuri au loc. În al doilea rând: străinii ar figura în statistici cu aproape aceleași cifre ca restul populației. Nici mai mult, nici mai puțin.

Și se văită din nou de căldură:

— Dacă nu se potolesc curând temperaturile astea caniculare, o să-nnebunesc. Cred c-o să ies puțin la plimbare. Vii și tu?

Cu o expresie speriată, îi respinse oferta categoric. Mai avea încă proaspătă în minte o altă plimbare cu motocicleta: gata-gata să înghețe, într-o călătorie periculoasă prin Vestfold, la sfârșitul toamnei, în urmă cu șase luni, cu Hanne Wilhelmsen în față, conducând, iar el ca pasager în spate, orbit și udat de ploaie până la piele. Cu ocazia aceea, călătoria fusese o chestiune de viață și de moarte. Prima lui călătorie cu motocicleta – și cât se poate de sigur și ultima.

— Nu, mulțumesc. Mai degrabă mă duc să m-arunc în lac, zise el.

Era patru și jumătate după-amiaza. Puteau merge acasă.

— La drept vorbind, ar trebui să începi să triezi înștiințările primite de la cetățeni, adăugă el, cu blândețe.

— Am să fac asta mâine, Håkon. Mâine.

•

Era mistuit de disperare. Îl rodea pe dinăuntru ca un șobolan cenușiu scârbos, undeva în spatele sternului. De duminică dimineața, băuse două sticle de antiacid cu aromă de portocale, zadarnic. Șobolanului în mod evident îi plăcea gustul și continuase să roadă cu reînnoită vigoare. Indiferent ce-ar fi făcut, indiferent ce-ar fi spus, nimic nu-l ajuta. Fiica lui nu voia să stea de vorbă cu el. Foarte adevărat, ea-și dorea să fie acolo, în vechea locuință a copilăriei sale, dormind în

dormitorul copilăriei sale. În asta simțea și el un strop de alinare, în faptul că, probabil, ea măcar găsise o oarecare siguranță ținându-l aproape. Dar nu voia să vorbească.

O luase pe Kristine de la clinica de urgențe psihiatrice. Când o văzuse stând acolo, epuizată, cu cearcăne vinete și umerii căzuți, îi amintise de soția lui, în urmă cu douăzeci de ani. Pe vremea aceea, și soția lui stătuse astfel, cu aceeași privire goală, aceeași atitudine deznădăjduită și gură lipsită de capacitatea de exprimare. Tocmai aflase că o să moară, lăsând în urmă soțul și fiica de numai patru ani. Atunci, el devenise furios. Blestemase și țipase și o dusese pe soția lui să fie consultată de fiecare expert, din toată țara. În cele din urmă, împrumutase o sumă considerabilă de bani de la părinții lui, dintr-o zadarnică speranță că experții îndepărtați din Statele Unite, pământul făgăduinței pentru toți medicii, aveau să fie în stare să modifice diagnosticul nemilos, la care cu atâta tristețe ajunseseră paisprezece doctori norvegieni. Călătoria nu avusese alt rezultat decât că tânăra femeie murise departe de casă, iar el făcuse călătoria de întoarcere cu iubita lui într-un compartiment frigorific din cala avionului.

Îi venise greu s-o crească singur pe micuța Kristine. Tocmai se specializase ca dentist, într-o perioadă când profesia, înainte rentabilă, devenise mai puțin profitabilă, după douăzeci de ani de servicii sociale stomatologice gratuite. Dar o scoseseră la capăt. Mijlocul deceniului șaptezeci văzuse lupta pentru emanciparea femeilor, ceva care, destul de paradoxal, lui îi fusese de ajutor. Un tată singur, stăruind să aibă grijă de fiica lui, era favorizat prin tot soiul de aranjamente speciale din partea autorităților publice, întâmpinat cu mare simpatie de toată lumea cu care venea în contact și ajutat și sprijinit de colegele de serviciu și de vecine. Și o scoseseră la capăt.

Nu fuseseră multe femei în viața lui. Relații ocazionale, desigur, dar niciodată de durată mai lungă. Kristine avusese grijă de asta. În trei rânduri, el îndrăznise să deschidă subiectul recăsătoririi, dar ea se îmbufnase, respingând orice efort de a i se intra pe sub piele. Și întotdeauna câștigase. El

își iubea fiica. Bineînțeles, înțelesese că toți bărbații își iubesc copiii și, dintr-un punct de vedere pur rațional, știa că nu era deosebit de restul populației masculine din Norvegia. Cu toate acestea, pe plan emoțional, insista și față de el, și față de cercul lui de cunoștințe că relația dintre el și fiica lui era una cu totul specială. Nu se aveau decât unul pe celălalt. El îi fusese și tată și mamă. El o veghease când fusese bolnavă, avusese grijă să aibă haine proaspăt spălate și o consolase, ca adolescentă, când prima ei poveste de dragoste se sfârșise după trei săptămâni. Când, la treisprezece ani, cu o bucurie amestecată cu groază, îi arătase chiloții pătați de sânge, el fusese cel care o dusese la restaurant pentru o friptură file, însoțită de vin roșu îndoit cu apă, pentru a sărbători intrarea micuței sale fiice pe calea de a deveni femeie. Timp de doi ani, el îi refuzase orice stăruință de a avea un sutien, de vreme ce pișcăturile de țânțar care să fie acoperite vestimentar erau atât de neînsemnate, încât orice sutien ar fi arătat ridicol. Se delectase în sinea lui cu notele strălucite de la școală ale fiicei lui și fusese la fel de singur în mâhnirea lui când ea alesese să sărbătorească împreună cu prietenii, patru ani mai târziu, când fusese admisă la școala de medicină din Oslo.

Își iubea fiica, dar nu mai putea ajunge la ea. Când o luase de la spital, ea îl însoțise fără proteste și îi ceruse doctorului de la urgențe să-l sune pe el. Deci voise să vină acasă. La el. Cu toate acestea, nu spunea nimic. Încercase, cu titlul de probă, să o ia de mână, în mașină, pe drumul spre casă, iar ea îi îngăduise. Cu toate acestea, nu fusese niciun răspuns, doar o mână fără vlagă acceptându-i pasiv strângerea. Nu rostiseră niciun cuvânt. Când ajunseseră acasă, el încercase s-o îmbie cu o masă: pâine proaspăt coaptă, sosuri de asezonat sandviciurile care-i plăceau ei, friptură de vită și salată de crevete, și cel mai bun vin roșu pe care-l avea. Ea se repezise la vin, dar nu se atinsese de mâncare. După trei pahare, luase ce mai rămăsese în sticlă și, scuzându-se politicos, se îndreptase spre dormitorul ei.

Asta se întâmplase în urmă cu trei ore. Niciun sunet nu se auzea din camera ei. El se ridică în picioare, înțepenit de cât

stătuse pe canapea. Era americană – joasă, din cale-afară de moale și umflată. Lumânările, pâlpâind pal în luminoasa seară de primăvară, acum sfârâiau, rămase fără ceară. Oprindu-se la ușa fetei, stătu nemișcat ca piatra mai multe minute, înainte de a îndrăzni să bată. Nu primi niciun răspuns. Șovăind încă vreo câteva minute, se hotărî s-o lase în pace.

Se duse la culcare.

•

În dormitorul ei de fată, zugrăvit galben și împodobit cu draperii în pătrățele, Kristine Håverstad se așeză cu un ursuleț de pluș în poală și cu paharul gol de vin în fața ei, pe o masă vopsită în alb. Patul ei era strâmt și ea simțea crampe în picioare după ce stătuse în poziția lotus multă vreme. Întâmpină cu bucurie crampele. Deveneau din ce în ce mai dureroase și ea se concentra la cât de vătămată era de fapt. Orice altceva alunecase în planul îndepărtat și tot ce mai simțea erau furnicăturile, dureroase, de protest dinspre membrele lipsite de sânge o perioadă lungă. În cele din urmă, nu mai putu rezista și se lăsă pe spate în pat, întinzându-și picioarele. A fost și mai chinuitor când gambele au început să i se dezmorțească. S-a apucat de un picior cu ambele mâini, strângând cu putere, până când i-au dat lacrimile. Toate acestea doar ca să prelungească spasmele. Însă, cu siguranță, nu putea continua astfel.

După un timp, renunță, iar durerea din piept îi reveni. Era complet gol pe dinăuntru, un enorm spațiu vid, cu o durere imposibil de definit. Se rotea ca într-un vârtej, din ce în ce mai repede, până când, în cele din urmă, ea se ridică și înșfăcă cutiuța cu pastile prescrise de doctorul de la urgențe. Valium, 2 mg. Un flacon micuț. Fiecare pastilă reprezenta o speranță de alinare, într-o oarecare măsură. Pentru un scurt moment. Stătu o lungă vreme ținând cutia în mâna stângă, apoi se duse cu ea la baie, ridică ferm capacul toaletei și răsturnă pastilele în apa clorurată, pal-albăstrie. Rămaseră plutind, săltând ușor, apoi se scufundară, una câte una, în adâncurile vasului de porțelan, și dispărură. Ea trase apa. De două ori. Apoi își spălă îndelung fața cu apă rece, înviorătoare, după care se duse în

sufragerie. Era întuneric în acel moment. Se vedea doar lumina micii veioze de pe televizor, aruncând palide raze gălbui pe covorașele moi de la intrarea în cameră. Ea luă altă sticlă de vin din bucătărie, în liniște, ca să nu-l trezească pe tatăl ei. Dacă dormea. Rămase așezată în cel mai bun fotoliu, vechiul fotoliu al tatălui ei, până când și această sticlă se goli.

Atunci el apăru în ușă. Îmbrăcat în pijamale, foarte înalt, cu umerii căzuți și palmele mâinilor deschise, întinse în lături, într-un gest de neajutorare. Niciunul dintre ei nu spuse nimic. El șovăi în prag multă vreme, în cele din urmă intrând în încăpere și lăsându-se pe vine, lângă ea.

— Kristine, zise el cu blândețe, mai mult ca să nu tacă, decât pentru că ar fi avut ceva de spus. Kristine. Fata mea.

Ea ar fi vrut atât de mult să-i răspundă. Mai mult decât orice pe lume și-ar fi dorit să poată împărtăși cu el momentele acelea, să se aplece spre el și să se lase consolată, și să-l consoleze, la rândul ei. Să-i spună că îi pare rău pentru necazul pe care i-l adusese, îi pare rău pentru că-l dezamăgise și stricase totul, fiindcă fusese atât de proastă, încât să iasă în oraș și să ajungă să fie violată. Ar fi vrut să șteargă ultimele zile de coșmar, să șteargă totul, să aibă din nou opt ani și să fie fericită, îngăduindu-și să fie aruncată în sus și prinsă în brațele lui. Dar pur și simplu nu putea. Nimeni și nimic nu putea face să fie din nou totul bine. Ea își distrusese viața. Tot ce-a reușit a fost să întindă mâna și să-i mângâie fața cu degetul mic, de la pielea fină de sub tâmplă, peste obrazul aspru, neras, oprindu-se la șanțul din bărbie.

— Tati, zise ea, aproape în șoaptă, și se ridică.

Clătinându-se ușor, își redobândi echilibrul și plecă spre camera ei. La ușă, se întoarse pe jumătate și văzu că el stătea încă acolo, pe vine, cu fața în palme. Închise ușa în urma ei și se întinse pe pat, îmbrăcată. După numai câteva minute, căzu într-un somn adânc și fără vise.

• Miercuri, 2 iunie

Panta pavată ce se întindea de la Grønlandsleiret până la cartierul general al poliției din Oslo fremăta de activitate. Oamenii veneau și plecau. Câteva taxiuri urcau și coborau în viteză, evitând totul, de la bărbații în costume ce se îndreptau spre întâlnirile cu persoane importante de la etajele superioare, până la bătrânele pășind tremurat pe picioare subțiri, purtând pantofi comozi pentru mersul pe jos, venind să reclame mânioase pudeli dispăruți. Soarele ardea necontenit, iar păpădiile din iarbă încărunțiseră. Chiar și închisoarea Oslo arăta atrăgător, în mijlocul bulevardului cu plopi, de parcă mârșavul escroc TV, Egon Olsen{1}, ar fi putut ieși pe poartă în orice clipă, fredonând o melodie, gata să plănuiască o altă lovitură. Pe jumătate dezbrăcați, oamenii se tolăniseră sau se așezaseră în toate locurile cu putință dintre clădiri, unii în pauza lor de prânz, alții fără ocupație sau gospodine bucurându-se de singurul petic de verdeață din cartierul Gamle Oslo. Câțiva băieți cu piele închisă la culoare jucau fotbal, deranjând ocazionalii amatori de plajă cu câte o minge rătăcită nimerind în burțile lor. Copiii râdeau și nu dădeau niciun semn c-o să-și mute meciul în altă parte.

Hanne Wilhelmsen și Håkon Sand stăteau pe o bancă lipită de zid. Hanne își suflecase pantalonii până la genunchi și își scosese pantofii. Cu o privire furișă, Håkon se convinse că ea nu-și rădea picioarele. Era în regulă, căci nu avea decât un puf fin, moale, feminin, care o făcea să arate chiar mai atrăgătoare decât dacă picioarele i-ar fi fost lucioase. Pielea ei deja căpătase o nuanță de bronz auriu-pal.

— Te-ai gândit la un lucru? întrebă Håkon Sand, cu gura plină. Continuă să mestece, apoi își împături hârtia cerată, storcând restul laptelui din cutia de carton pe gâtlej. Ai observat că n-a mai fost un masacru de sâmbătă noaptea, de data asta? Vreau să spun, sâmbăta trecută.

— Da.

Hanne Wilhelmsen își terminase modestul ei prânz cu mult înainte. Nu mâncase decât un iaurt și un morcov de mărime medie. Nevenindu-i să creadă, Håkon o întrebase dacă ținea regim de slăbire, dar ea nu-i răspunsese.

— Da, m-am gândit la asta, întări ea. Ciudat. Probabil glumeții s-au săturat. Am reușit, cel puțin, să ținem povestea departe de ziare. Trebuie să devină plictisitor, după o vreme, să depună tot efortul ăla doar ca să ne sâcâie pe noi. Probabil sperase la mai mult. Dacă-i adevărată teoria că e vorba de cineva pus pe feste, adică.

— Poate că omul a rămas pur și simplu în pană de sânge…

— Da, se poate.

Mingea de fotbal se înălță spre ei, într-un arc. Hanne sări în picioare și-o prinse, cu un zâmbet, apoi se întoarse spre colegul ei.

— Ai chef de joc?

Un gest energic de refuz risipi orice speranță de a-l vedea pe Håkon Sand jucând fotbal cu băieții pakistanezi. Hanne trimise mingea înapoi cu un șut și gemu. Se așeză la loc, frecându-și glezna.

— Mi-am ieșit din formă.

— Care-i părerea ta despre caz? întrebă Håkon Sand.

— Să-ți spun drept, nu știu. Să sperăm că e doar o aiureală. Dar sunt câteva chestii care nu-mi plac. Dincolo de toate celelalte, tipul trebuie să fi avut o mulțime de bătăi de cap.

— Sau tipa.

— Sincer, nu cred că o femeie ar face așa ceva. E cumva… un pic prea masculină. Cu tot sângele ăla.

— Dar dacă n-a fost o festă? Dacă acele trei locuri au fost într-adevăr scenele unor crime? Dacă…?

— N-ai destul de lucru, Håkon? E nevoie să-ți pierzi vremea cu ipoteze de crimă? În cazul ăsta, o să ai pe săturate cu ce să-ți ocupi timpul pe viitor, fără îndoială.

Ușor agasată, își încălță șosetele și pantofii și își lăsă pantalonii în jos.

— Gata joaca. Trebuie să ne întoarcem la treabă, stărui ea.

Intrară în clădirea poliției. Niște monstruozități poleite ce

atârnau de tavan într-o vagă încercare de a decora enormul foaier păreau gata să se prăbușească din cauza căldurii. Lumina soarelui era reflectată atât de strălucitor, încât te dureau ochii să te uiți la ele.

Nicio pierdere dacă toată bucata asta de gunoi face un plonjon, gândi Hanne Wilhelmsen.

Apoi luă liftul până la primul etaj.

•

Speculațiile lui Håkon în privința masacrelor de sâmbătă noaptea nu-i ieșeau din minte, ceea ce era din cale-afară de enervant. Avea acum în derulare cinci cazuri de viol, șapte tâlhării și un caz de suspiciune de incest. Era mai mult decât destul. Era adevărat că aveau un grup special care să se ocupe de abuzurile asupra copiilor, dar pe parcursul acestei primăveri bezmetice se părea că minorii deveneau din ce în ce mai prețuiți ca obiecte sexuale. Toți trebuiseră să-și asume o parte din sarcini. Cazul repartizat ei era genul la care, de regulă, se renunța. Clinic, nu exista niciun semn de ceva impropriu. Nu conta faptul că băiatul își schimbase complet caracterul, spre totala disperare atât a mamei, cât și a grădiniței lui, nici că un psiholog stabilise cu mare grad de certitudine că, într-un fel sau altul, ceva se întâmplase. Chiar și așa, asta era la fel de departe de a asigura o punere sub acuzație cât de-aici la Lună. „Într-un fel sau altul” nu era foarte precis din punct de vedere legal. Totuși, ar fi intrat în contradicție cu instinctele ei profunde de ofițer de poliție să nu se străduiască puțin mai mult. În timpul examinării judiciare, băiatul spusese destul de multe, dar amuțise definitiv când Hanne încercase, cu grijă, să-l determine să dezvăluie numele persoanei cu „pipi ciudat, ca laptele”. O altă verificare judiciară avea să fie ultimul ei apel, dar trebuia să mai aștepte. Cel puțin vreo două săptămâni.

Dar dacă…

Hanne Wilhelmsen stătea cu picioarele pe birou, cu mâinile prinse la ceafă și ochii pe jumătate închiși.

Dacă într-adevăr se întâmplase ceva în șopronul de lemne din Tøyen, în baraca muncitorilor de lângă râul Lo și în

parcarea de la Vaterland? În cazul acesta, era grotesc. Sângele n-ar fi putut proveni de la o singură persoană. Trei sau patru persoane găsindu-și sfârșitul în mod crud, în fiecare dintre aceste locuri, era într-atât de greu de crezut, încât – cel puțin pentru moment – se vedea nevoită să excludă posibilitatea.

Tresări când inspectorul principal Kaldbakken intră în birou și ea își dădu imediat picioarele jos de pe masă.

— Nu ai destul de muncă, Wilhelmsen? bombăni el. Nu trebuie decât să vii până la mine și apoi o să ai mai mult decât poți duce!

— Nu, mulțumesc, totuși.

În pofida privirii încruntate a șefului și a situației neplăcute în care tocmai fusese surprinsă, știa bine că el e la curent.

— Am mai mult decât destul. Toți avem.

Șeful ei se așeză.

— Ai făcut vreun progres cu violul de sâmbătă? Cu duduia aceea, studenta?

Inspectorul principal Kaldbakken trebuia să fi fost printre ultimele persoane care numeau studentele dudui. Se mai vorbea, de asemenea, că el încă își mai purta șapca de student pe 17 Mai.

— Nu, nimic special, doar ca de obicei. Nimeni n-a văzut nimic, n-a auzit nimic. Ei i-a venit extrem de greu ca să ne dea mai mult decât o descriere vagă. Ai văzut și tu schița – ar putea fi absolut oricine. Am primit vreo cincizeci de avertizări, iar Erik le-a verificat pe fiecare. Niciuna nu pare deosebit de interesantă. Așa spune el, cel puțin. Va trebui să arunc și eu un ochi peste ele.

— Nu-mi place.

Își drese glasul și tuși patru minute neîntrerupt.

— Ar trebui să te lași de fumat, Kaldbakken, zise ea pe un ton confidențial, observând că tusea lui suna a penultimul stadiu de emfizem.

Ar fi trebuit să se lase. Într-adevăr.

— Asta zice și nevastă-mea, răspunse el, pe jumătate înecat și sfârși paroxistic cu horcăieli, producând o cantitate grozavă de mucus de o consistență dezgustătoare.

O batistă gigantică, greu încercată, fu dusă la gura lui și umplută cu secreția respectivă. Hanne Wilhelmsen întoarse capul, cu tact, ațintindu-și privirea asupra a două vrăbii care se ciupeau pe pervaz. Probabil era prea cald și pentru ele.

— Nu-mi place, repetă el. Violurile rareori vin singure. Ai primit raportul de la legiști?

— Nu, e mult prea devreme. De regulă, durează săptămâni până să primim ceva de la ei.

— Bate-i la cap, Wilhelmsen. Bate-i la cap. Sunt cu adevărat foarte îngrijorat.

Cu destul efort și cazną, se ridică în picioare, tușind pe tot drumul înapoi până la biroul lui.

• Marți, 3 iunie

Nu era ușor să-ți iei liber, așa, pur și simplu, dintr-odată. Cu toate acestea, cei doi colegi ai lui fuseseră extrem de înțelegători și își dovediseră bunăvoința preluându-i din mers pe pacienții lui. Era o pierdere financiară. Pe de altă parte, trecuseră mulți ani de când nu-și mai dăruise desfătarea unei vacanțe adevărate.

Vacanță și vacanță. Avea foarte multe de făcut. Îi era încă puțin neclar de unde să înceapă. Așa că a început cu înotul. Piscinele erau surprinzător de pline, chiar și la ora asta, șapte dimineața. Miasma de clor plutea greu peste înotători – fusese probabil de curând reîmprospătată. Unii păreau să fie clienți obișnuiți, salutându-se unul pe celălalt și sporovăind la marginea bazinului. Alții erau mult mai hotărâți, înotând înainte și înapoi pe cei cincizeci de metri lungime ai bazinului, fără să dea atenție nimănui altcuiva și fără să se uite la nimeni. Doar înotau, înotau și iar înotau. La fel a făcut și el.

După o sută de metri, era epuizat. După două sute, își dădu seama că nu era îngreunat numai de ani, dar și de prea multă grăsime corporală. Problema a început să se mai ușureze după alte două lungimi. Intrase într-un ritm pe care inima îl accepta. Corpul lui era mai lent decât al celorlalți care treceau lovind ferm apa pe lângă el, în sus și-n jos, în sus și-n jos. Torsurile lor musculoase lăsau în urmă un siaj ca niște nave grele în miniatură. El se ținu în valul de la pupa al unei perechi de chiloți de baie strident colorați. După șapte sute de metri, se simți gata. Era un remarcabil început de zi. Nici nu-și mai aducea aminte de când nu mai înotase ultima oară. În timp ce se ridică la marginea bazinului, își supse burta și își scoase pieptul înainte. N-a ținut-o așa decât până la scările spre cabinele de schimbat hainele, unde a lăsat aerul să-i iasă printre dinții strânși și partea superioară a corpului să recadă în starea dinainte.

S-a delectat la saună. Ceilalți nu arătau chiar la fel de mulțumiți, în dogoarea de aproape patruzeci de grade, cu fețele roșii. În timp ce stătea acolo, cu un prosop înfășurat conștiincios în jurul taliei, a hotărât că primul pas pe care urma să-l facă era o vizită la imobilul de apartamente în care locuia fiica lui. Locuise. Trebuia să facă ceva cu apartamentul acela. Nici nu se punea problema ca ea să se întoarcă vreodată acolo. Însă el n-avea s-o forțeze de-acum să ia o decizie. Aveau destul timp. Deocamdată.

Se simțea curat și parcă nu mai cântărea cele o sută de kilograme ale lui. Afară ploua mărunt, dar cupola delicată de nori nu era în stare să coboare termometrul. Rămânea tot mult prea cald pentru această perioadă a anului. Chiar și pentru mijlocul lui iulie, optsprezece grade, la opt dimineața, ar fi fost de excepție. Iar pentru luna asta, era aproape de speriat. Probabil că era ceva adevărat în toate aiurelile alea despre stratul de ozon.

Cu mai puțină dificultate decât de obicei, urcă în mașină, parcată ilegal într-un loc destinat persoanelor cu handicap. Porția de exercițiu fizic îi făcuse bine. Ar fi trebuit s-o repete mai des. Avea nevoie să-și ridice tonusul.

Paisprezece minute mai târziu, găsise un spațiu de parcare destul de mare, la numai cincizeci de metri distanță de adresa fiicei lui. Uitându-se din nou la ceas, își dădu seama că era cam prea devreme ca să deranjeze pe cineva. Cei care se duceau la lucru cu siguranță nu aveau timp să stea de vorbă cu el. Cei care rămâneau acasă, probabil nu se treziseră încă. Pentru a-și omorî timpul, luă vreo două tabloide de la un chioșc de ziare și intră într-o brutărie care deja ispitea oamenii ocupați de dimineață cu aroma delicioasă de pâine proaspătă și chifle.

După trei chifle împletite, o litră de lapte și două cești de cafea, era îndeajuns de târziu ca să pornească. Se îndreptă spre mașină, ca să mai vâre monede în contorul de parcare, apoi o luă spre clădire. Scoțându-și cheile din buzunar, intră în imobilul de apartamente. Erau câte două apartamente la fiecare cat și cinci caturi în total. Putea foarte bine să înceapă

de la parter.

O plăcuță de porțelan lucrat artizanal anunța că Hans Christiansen și Lena Ødegård locuiau în apartamentul din stânga. Își concentră atenția și sună hotărât. Nu-i răspunse nimeni. Mai încercă o dată, tot fără niciun rezultat.

Nu era un început promițător. Ei bine, s-ar fi putut întoarce după-amiază. La ușa de vizavi nu exista nicio plăcuță cu numele. La ușa de la intrare, observase că aici locuia un străin. Îi era cu neputință să spună dacă era un nume de bărbat sau de femeie. Oricine ar fi fost, era evident că nu găsise necesar să înlocuiască plăcuța cu numele ce împodobise înainte ușa apartamentului – o zonă mai deschisă la culoare era conturată clar pe lemn, cu câte o gaură de fost șurub la fiecare dintre capete.

Un bâzâit destul de puternic se auzi în apartament când apăsă butonul soneriei, urmat de un lipăit de picioare chiar dincolo de ușă. Dar nu se întâmplă nimic. *Bâzzz*, încercă el din nou. Tot nicio reacție, însă acum era convins că era cineva acasă. Iritat, sună încă o dată, ținând apăsat destul de mult. Nepoliticos de mult, gândi el, sunând iarăși.

În cele din urmă, lanțul ușii zornăi, iar ușa se crăpă de-o palmă. Lanțul o împiedica să se deschidă mai mult. Înăuntru stătea o femeie. Era mărunțică, în jur de un metru cincizeci. Hainele ei erau pestrițe, ieftine, probabil croite din material sintetic sută la sută. Luceau în fâșia de lumină venind de undeva dinăuntru. Femeia arăta speriată.

— Tu poliție?

— Nu, nu sunt de la poliție, zise el, străduindu-se să zâmbească pe cât mai blând și încurajator cu putință.

— Nu poliție, nu intri, zise micuța femeie, încercând să închidă ușa.

Iute ca fulgerul, el își vârî piciorul în deschizătura ușii, la țanc cât s-o împiedice de a se închide complet. Își regretă fapta când văzu groaza din ochii ei.

— Calmează-te, turui el, la întâmplare. Ușurel, nu vreau decât să stau de vorbă cu dumneata o clipă. Sunt tatăl Kristinei Håverstad. Fata de la catul al doilea. Chiar de

deasupra. Catul al doilea, repetă el, încercând s-o facă să înțeleagă.

Atunci își dădu seama că făcuse o greșeală.

— Etajul întâi, vreau să spun. Fiica mea. Locuiește deasupra.

Probabil că ea îl crezu. Poate că-și dădu seama, gândindu-se mai bine, că era improbabil să vină cineva s-o molesteze la nouă și jumătate dimineața. În orice caz, trase lanțul și, cu prudență, deschise ușa. El se uită întrebător, iar ea îi făcu semn să intre.

Apartamentul era incredibil de spartan. Era identic cu al fiicei lui, dar părea totodată mai mic. Probabil din cauza lipsei mobilierului. O canapea era așezată de-a lungul peretelui din sufragerie, dar nu era însoțită nici de vreo măsuță de cafea, nici de fotolii, așa că încăperea nu s-ar fi putut numi cameră de odihnă. Era limpede că servea și drept pat, căci o privire aruncată în dormitor îl lămuri că încăperea aceea era complet goală, în afară de două valize, într-un colț. În sufragerie, exista, de asemenea, o masă cu un singur scaun cu spătar tare. Pe peretele opus canapelei, un televizor vechi, evident un aparat alb-negru, trona pe o măsuță de serviciu. Podelele erau goale, ca și pereții. În afară de o fotografie color mare, neînrămată, a unui bărbat aristocratic, cu nas acvilin și o uniformă foarte împopoțonată – el îl recunoscu imediat pe fostul Șah al Persiei.

— Ești din Iran? întrebă el, fericit să fi găsit ceva cu care să deschidă conversația.

— Iran! Da!

Micuța femeie zâmbi, cu supușenie.

— Eu din Iran. Da.

— Vorbești norvegiana sau preferi să vorbim în engleză? continuă el, întrebându-se dacă se putea așeza.

Hotărî să rămână în picioare. Dacă ar fi fost să stea jos, atunci ea ori ar fi rămas în picioare, ori ar fi trebuit să stea lângă el, pe canapea. Ceea ce ar fi găsit, probabil, neplăcut.

— Înțeleg norvegiana bine, răspunse ea. Nu a vorbi prea bine, poate.

— Cred că te descurci foarte bine, o încurajă el.

Devenise stingheritor să stea în picioare, așa că se răzgândi. Apucă scaunul de la masa de sufragerie, îl trase lângă canapea și întrebă dacă îi dădea voie să-l folosească.

— Doar stai, stai jos, zise ea, evident mult mai relaxată acum.

Ea se așeză în capătul îndepărtat al canapelei.

— Cum spuneam, începu el dregându-și glasul. Eu sunt tatăl Kristinei. Kristine Håverstad. Tânăra de la etajul de deasupra. Probabil că ai auzit ce i s-a întâmplat, sâmbăta trecută?

Îi era greu să vorbească despre asta. Mai ales cu o femeie străină, din Iran, pe care n-o întâlnise niciodată până atunci și probabil n-avea s-o mai vadă a doua oară. Își drese glasul din nou.

— Fac doar niște cercetări personale. Pentru sufletul meu, ca să zic așa. Probabil ai vorbit deja cu poliția.

Femeia dădu din cap.

— Erai aici când s-a întâmplat?

Ezitarea ei era evidentă, iar el nu înțelegea pe deplin de ce ea se hotărâse să aibă încredere în el. Probabil că nici ea însăși nu înțelegea.

— Nu, eu nu aici noaptea aceea. Eu în Danemarca, weekendul acela. Weekendul trecut. Cu prieteni. Dar nu spun asta doamnei de la poliție. Spun că dorm.

— Okay. Ai prieteni în Danemarca.

— Nu. Nu prieten în Danemarca. Nu prieten în Norvegia. Dar niște prieteni în Germania. Ei eu întâlnesc în Copinghagen. Nu văzut pe ei mult, mult, mult timp. Eu înapoi aici duminică târziu.

Femeia nu era frumoasă, dar avea un chip ferm, agreabil. Pielea sa era mult mai deschisă la culoare decât a altor iranieni pe care îi văzuse el. Într-un fel, era negricioasă, dar părul ei nu era ca pana corbului, deși nu era nici șaten-închis. Avea mai degrabă ceea ce soția lui, odinioară, numise „culoarea locală” și, cu toate acestea, era des și lucios. Iar ochii îi erau chiar albaștri!

Ajutându-se puțin de gesturi și engleză, femeia îi spuse povestea ei. Era o imigrantă în căutare de azil și așteptase timp de treisprezece luni de birocrație lentă ca să i se proceseze cererea de azil în Regatul Norvegiei. Familia ei, ce mai rămăsese din ea, se risipise în cele patru zări. Mama ei murise de cauze naturale cu trei ani în urmă, la mulți ani după ce soțul ei se refugiase în Norvegia. El fusese avocat în Iranul de pe timpul Șahului, iar familia sa dusese o existență privilegiată. Când regimul căzuse, fuseseră rău tratați. Doi frați muriseră în închisorile ayatollahului. Ea și sora ei se descurcaseră bine până în urmă cu un an și jumătate. Un membru al celulei lor fusese capturat și, după trei zile și trei nopți de tortură, cedase, în ziua următoare, fusese ucis. Iar peste încă o zi, la ușa lor erau soldații.

Ea fusese anunțată din vreme și trecuse granița în Turcia, cu ajutorul tovarășilor partizani, cu o mai bună acoperire decât avea ea. Din Turcia luase avionul spre Norvegia și spre ceea ce crezuse că avea să fie o viață cu tatăl ei. La sosirea pe aeroport, poliția de la imigrări o informase că tatăl ei murise de atac de cord, cu numai trei zile înainte. Un avocat repartizat din oficiu de îndată ce fusese plasată în Centrul de Recepție Tanum, din Bærum, descoperise rapid că ea era moștenitoarea legală a micii averi a tatălui ei, cuprinzând un apartament achitat integral, cinci covoare persane frumoase, câteva piese de mobilier și un cont bancar de patruzeci de mii de coroane. Ea vânduse covoarele și mobilierul, adunând peste o sută de mii de coroane, bani pe care îi trimisese în Iran, sperând că sora ei ar fi putut obține niște beneficii de pe urma lor. Nu primise niciun răspuns, ceea ce nu constituia tocmai o surpriză. Nu putea decât să spere că totul era în regulă. Cele patruzeci de mii de coroane din contul bancar îi asigurau subzistența. În felul acesta, nu avea să fie o povară pentru societatea norvegiană.

— Eu norocoasă. Nu nevoie să stau în Tanum. Stau aici. Mai bine așa, pentru mine.

Excursia ei în Danemarca fusese ilegală, în sensul că, în calitate de solicitant de azil, fără pașaport, nu putea părăsi

țara. Totuși, cu înfățișarea ei atipică, reușise să treacă drept o scandinavă în ochii tracasaților funcționari vamali. Nu fuseseră probleme. Dar asta însemna, totodată, că ea nu-i putea furniza niciuna dintre informațiile pe care le căuta el, de fapt.

Se ridică în picioare.

— Ei bine, mulțumesc pentru conversație. Mult noroc pe viitor.

În prag, se opri și întinse mâna.

— Sper că poliția se poartă cuviincios cu dumneata.

Nu putea fi sigur, dar i se păru că o expresie îngrijorată îi umbri o clipă fața.

— Vreau să spun, sper că ți se permite să stai aici, în țară, preciză el.

— Și eu sper, zise ea.

Începuse să urce, când ușa se trânti în urma lui. Zornăitul lanțului ușii, pus la loc, îl urmări până la etaj. Stătu un moment pe palier, cu senzația ciudată că îi scăpase ceva. Câteva secunde mai târziu, își alungă acest gând și sună la soneria următorului apartament.

•

Patru zile trecuseră de la violul îngrozitor din Homansbyen, iar ea nu înaintase niciun pas spre rezolvare. Dimpotrivă. Hanne Wilhelmsen avea înspăimântător de puțin de raportat despre roadele muncii ei în legătură cu acest caz. Amploarea frustrării sale era uriașă, cum nu se mai întâmplase.

Dar ce ar fi trebuit să facă? Mare parte din ziua precedentă o petrecuse interogând martorii în două dintre cazurile de agresiune. Erau întârziate, iar scrisorile avocaților mânioși care se ocupau de injurii se răsteau la ea din vârful teancului ei de documente. Încă mai avea de efectuat cel puțin cinci interogatorii într-unul dintre cazuri, cel mai serios și tragic atac cu cuțitul, în care lama armei trecuse la doar câțiva milimetri de artera principală din coapsa victimei. Când avea să găsească timpul pentru interogatoriile celor cinci martori rămași era un mister.

Cazul de incest atârna deasupra capului ei ca o factură

neplătită, al cărei termen limită expirase de mult. Cu o noapte înainte, fusese trezită de mustrările de conștiință și de vise cumplite. Aranjase pentru o reexaminare judiciară mai devreme decât fusese programată inițial. Asta avea să ia o zi întreagă. Mai întâi, trebuia să facă o vizită la domiciliu, într-o rundă de „să ne cunoaștem mai bine”. Apoi urmau limonada la cantină și o plimbare cu mașina poliției, într-o rundă de „aveți încredere în poliție”. Nu avea toată ziua la dispoziție. Nu avea nici măcar o jumătate de zi.

Teancul documentelor dinaintea ei o îmbolnăvea. Dacă locuitorii orașului ar fi avut idee cât de neajutorată era poliția acum, bâjbâind prin valul de delicte, abia reușind să-și țină capul deasupra apei, s-ar fi produs un asemenea protest, încât li s-ar fi alocat pe loc o sută de milioane de coroane în plus și cincizeci de noi secții. De regulă, abilitatea poliției de a ține în frâu criminalitatea era o iluzie, pur și simplu. Acesta ar fi fost momentul ideal de a comite o crimă majoră, medita Hanne Wilhelmsen. Nouăzeci și nouă la sută șanse ca să nu fii prins.

N-ar fi trebuit să se gândească la asta.

Sună alarma de furt. Sistemul de comunicații interne fu activat, iar vocea gravă și monotonă a comisarului ajunse la toată lumea din departament. Banca Nor Savings din Sagene fusese jefuită. Toată lumea trebuia să se adune în sala de ședințe. Iute ca fulgerul, ea-și puse casca de motociclist și jacheta de piele.

Mai avea puțin și scăpa. La numai un metru și jumătate de ușa spre libertate, în capul scărilor ce duceau spre intrarea personalului, fu apucată de guler. Comisarul izbucni în râs când ea se întoarse în loc, rușinată.

— Nu încerca să șmecherești un șmecher, zise el. Treci în sala de ședințe.

— Nu, pe cuvânt, îndrăzni ea, trebuie să plec. Oricum, am atât de mult în cârcă acum că n-aș putea contribui cu absolut nimic. Serios. Pe cinstite. Pur și simplu nu pot să mă mai încarc cu nimic.

Se poate să fi fost ceva în tonul vocii ei. Poate cântărea ceva faptul că era, fără discuții, cel mai bun detectiv al lui.

Sau poate că era expresia feței sale, neobișnuit de obosite, cu evidente cearcăne negre și trăsături mai ascuțite, care n-o prindeau deloc. Orice ar fi fost, comisarul ezită un moment, evident descumpănit.

— Bine, atunci, zise el, în cele din urmă. Du-te. Dar să nu devină un obicei.

Nespus de ușurată, ea se îndreptă spre ușă. Ce urma să facă, habar n-avea. Voia doar să iasă de acolo.

•

Orice era la fel potrivit. Ar fi fost imposibil să vizitezi o scenă a crimei de prea multe ori. În fine, i-ar fi dat sentimentul că face ceva specific.

Se ciocniră unul de altul în prag. Ea tocmai își scosese cheile din buzunarul jachetei de piele, când el ieși brusc. Hanne Wilhelmsen trebui să facă un pas înapoi, ca să nu cadă grămadă. Uriașul păru la fel de năucit. Își ceru o mulțime de scuze, îndelung, înainte s-o recunoască.

Dentistul era prea bătrân ca să roșească. În plus, obrazul lui era aspru și neras, încât cu greu ar fi permis să răzbată vreo îmbujorare. Cu toate acestea, Hanne Wilhelmsen observă că-i jucau puțin ochii, când îi explică grăbit că vizitase apartamentul fiicei lui ca să ia ceva dinăuntru. Dintr-odată își dădu seama că nu avea nimic în mâini.

— Din păcate, nu era aici, spuse el, ca scuză. Fiică-mea trebuie să se fi înșelat.

Inspectorul Hanne Wilhelmsen nu zise nimic. Tăcerea stingheritoare ce urmă era în favoarea ei. El înțelese asta, căci, tușind brusc, se uită la ceas și adăugă că întârziase la o întâlnire importantă.

— Ați putea veni pentru o scurtă discuție cu mine, mâine-dimineață, la ora opt? întrebă ea, fără să-i dea ocazia să se strecoare pe lângă ea.

El chibzui doar o clipă.

— Mâine-dimineață? Mm, ar fi cam greu. E atât de aglomerat la noi, în perioada asta.

— E realmente important. Ne întâlnim la opt, bine?

Era limpede că el nu se simțea deloc în apele lui.

— Păi, bine, atunci la opt. Poate câteva minute mai târziu?

— E în regulă, zâmbi ea. Câteva minute înainte sau după n-o să conteze.

Apoi, îl lăsă să treacă. Ea rămase pe loc, petrecându-l cu privirea până când el se urcă în mașină, la o oarecare distanță. Hanne se duse la bătrânul ei prieten de la etajul întâi, unde avu parte de o altă primire copleșitoare și de confirmarea bănuielii sale că un foarte agreabil domn, tatăl sărmanei fete, fusese pe acolo și purtase o plăcută conversație.

Hanne Wilhelmsen nu asculta cu prea mare atenție ceea ce spunea bătrânul. După niciun sfert de oră și o jumătate de ceașcă de cafea, ea îi mulțumi și plecă. Încruntată, stătu o vreme călare pe Harley, fără să-i pornească motorul. Dintr-un motiv greu de precizat, întâlnirea cu tatăl fetei care fusese violată o făcea să simtă că participa la un soi de competiție. O competiție de care nu-i păsa câtuși de puțin.

•

Ce ghinion să fie prins astfel, cu mâța-n sac. Regreta că fusese atât de nepregătit la întâlnirea lui cu polițista. Pericolul de-a da nas în nas cu poliția fusese evident și, cu toate acestea, el nu-l luase în considerare. Și-avea să-l coste, de asemenea, un stingheritor interogatoriu, mâine. În fine, va trebui s-o dreagă cumva.

După-amiază, se întorsese la imobilul de apartamente, iar acum mai erau doar un bărbat de la etajul al patrulea și o tânără femeie de la al doilea pe care nu-i descususe. Nu conta, de vreme ce vecinii ceilalți putuseră să-i spună că bărbatul de la patru era plecat în străinătate de două luni și că tânăra femeie fusese la părinții ei, în weekendul trecut.

Bătrânul fusese singurul care-i spusese ceva concret. Despre o mașină roșie. O mașină străină, roșie, care fusese parcată la treizeci de metri distanță, pe partea cealaltă a străzii, cam de pe la unsprezece seara, sâmbătă, până la ivirea zorilor, duminică.

Oare poliția știa despre mașina roșie? Să fi fost într-adevăr un amănunt de interes? I-ar fi putut aparține oricui. Era foarte improbabil ca un atacator să fi avut mașina parcată în

apropierea locului faptei, chiar în timp ce comitea fapta. Pe de altă parte, solidul dentist nu era câtuși de puțin înclinat să pună violatorii în aceeași categorie cu ceilalți infractori. Pe cei care comiteau abuzuri sexuale îi percepea la fel ca pe traficanții de sclavi, creaturi primitive de inteligență inferioară. Deși avea destulă experiență și își modificase întrucâtva opinia, acum, când îl urmărea el însuși pe unul dintre ei, nu putea – nu voia – să excludă posibilitatea ca individul să fi fost posesorul mașinii roșii.

În orice caz, era singurul fir pe care-l avea. O mașină roșie. Un sedan. O marcă necunoscută cu un număr necunoscut.

Oftă stoic și își făcu de lucru pregătind ceva de mâncare la cină, pentru el și pentru tăcuta lui fiică.

•

Era aproape ora zece seara, iar ele stăteau întinse pe podea, după ce făcuseră dragoste. Aveau sub ele două pilote și pe deasupra lor o briză răcoroasă de început de vară, venind dinspre ușa balconului care fusese lăsată, temerar, pe jumătate deschisă. Draperiile erau trase, precaut, și se străduiseră să nu tulbure liniștea. Dinspre celelalte uși de balcoane puteau auzi zgomote îndepărtate: un cuplu căsătorit certându-se la etajul de dedesubt și un film zgomotos la televizorul vecinului de alături. Hanne și Cecilie stăteau acolo încă de la știrile de seară.

— De ce stăm aici, totuși? chicoti Hanne. E cam tare podeaua. Mă doare noada.

— Ce sclifosită! Uită-te la mine, eu am julituri!

Cecilie își îndoi genunchiul și-l aduse la nivelul feței. Era adevărat. Avea o julitură, una destul de mare. Nu se mai învățau minte. Se întâmplase de mai multe ori până atunci, una dintre ele sfârșind cu urme urâte în coate sau în genunchi de la frecatul de covor, de îndată ce aterizau alături de pilota întinsă sub ele.

— Biata de tine, zise Hanne, sărutând genunchiul cu rana. De ce mai stăm aici?

— Pentru că e fantastic de confortabil, îi explică iubita ei, ridicându-se în șezut.

— Pleci?

— Nu, vreau una dintre pilote. Am înghețat.

Apucă de pilota de deasupra și trase. Ceea ce o făcu pe Hanne să se rostogolească pe burtă. Îngenunchind, Cecilie o sărută exact în punctul unde dosul ei se împărțea în două.

— Biata noadă, zise ea, cuibărindu-se lângă Hanne și întinzând pilota deasupra amândurora.

Hanne se întoarse pe o parte, sprijinindu-și capul în cot și plimbându-și încet un deget pe sânul drept al partenerei sale.

— Ce-ai face dacă m-ar viola cineva? întrebă ea deodată.

— Să te violeze? De ce te-ar viola cineva? Nu ești destul de nechibzuită ca să ajungi să fii violată.

— Pe cuvânt, scumpo. Chiar trebuie să renunți la asta. N-are nicio legătură cu nechibzuința când o fată e violată.

— Nu, zău? Atunci de ce niciuna dintre prietenele tale nu a fost violată? De ce sunt continuu raportate prin ziare cazuri de fete violate în cele mai suspecte locuri din oraș, la cele mai ciudate ore? Dacă umbli cu grijă, nu ești violată.

Hanne Wilhelmsen n-avea chef de ceartă, deși îngustimea de vederi a partenerei sale o irita. Cecilie ar fi fost mai mult decât bucuroasă să se certe. Hotărât lucru, nu voia s-o stârnească. În loc de asta, se aplecă, trasând cu limba cercuri umede în jurul areolei lui Cecilie, meticulos, cât să nu atingă sfârcul. Se opri brusc.

— Serios, insistă ea, ce-ai face? Cum te-ai simți?

Cealaltă femeie se ridică în capul oaselor, încet, sprijinindu-se în brațe. Se întoarse pe jumătate spre ea. O lumină verde de la ecranul de afișaj al giganticului sistem stereo îi făcea trăsăturile eterice.

— Acum arăți precum cea mai frumoasă stafie din lume, zise Hanne cu duioșie, râzând. Absolut cea mai frumoasă stafie din lume.

Îi luă o șuviță din părul ei lung, blond-pal, petrecându-și-o de câteva ori în jurul degetului.

— Te rog, o întrebă ea încă o dată, nu poți să spui ce ai face?

În sfârșit, Cecilie își dădu seama că vorbea serios. Își

îndreptă spatele, o idee, de parcă asta ar fi ajutat-o să gândească mai bine. Apoi spuse, tare și clar, cu foarte mare seriozitate:

— L-aș ucide pe individ.

Se opri scurt, cugetând încă vreo zece secunde.

— Mda, mai mult ca sigur l-aș ucide.

Era exact răspunsul pe care-l aștepta Hanne. Se ridică și ea, sărutând-o afectuos pe partenera ei.

— Răspuns corect, zâmbi ea. Acum, trebuie să dormim.

• Vineri, 4 iunie

Finn Håverstad rareori se aventura în capătul estic al orașului. Cabinetul lui stomatologic era situat într-o vilă din cartierul Frogner: enormă, veche și cu mari costuri de întreținere, încât nimeni nu-și putuse permite să locuiască acolo. Parterul găzduia o firmă de arhitecți, una dintre puținele care reușiseră să supraviețuiască lungii crize financiare în profesie. La primul etaj, trei dentiști aveau cabinetele în niște încăperi luminoase, atrăgătoare, inundate de soare și de aer proaspăt.

Reședința lui se afla în Volvat. Situată central, dar în același timp rural, pe un teren măsurând cam jumătate de acru. Deși meseria de stomatolog fusese extrem de profitabilă în ultimii cincisprezece ani, începuse cu norocul de a primi un avans din moștenirea sa, care îi înlesnise cumpărarea proprietății, în 1978. Fiica lui adorase casa. El putea merge pe jos până la locul de muncă, în douăzeci de minute – ceea ce, totuși, nu făcea niciodată.

Mirosea diferit în partea cealaltă a orașului. Nu chiar mai murdar, probabil nici mai sărăcăcios, dar… era un miros mai puternic. Gazele de eșapament împânzeau mai dens aerul și orașul avea un iz mai pătrunzător, de parcă se omisese să se pună deodorant tocmai în locul acesta. Mai mult, nivelul de zgomot de aici era mult mai ridicat. El nu se simțea bine.

Era tipic norvegian să plasezi cartierul general al poliției în cea mai deplorabilă zonă a orașului. Statul probabil achiziționase locul pe mai nimic. Posibilitățile de parcare erau, de asemenea, groaznice. El își conduse BMW-ul cu băgare de seamă într-un spațiu liber de la picioarele lungii pante care urca spre clădirea propriu-zisă. Trebuise să aștepte zece minute înainte să găsească un loc de parcare. Un tânăr într-un Amazon vechi ieși repede, agresiv, dintr-o deschidere, râcâind colțul zidului când cârmi să iasă dintr-o clădire de garaje. O bucată de zid foarte zgâriată, în galben și negru,

indica faptul că nu era prima oară când băiatul făcea așa. Acordând atenția necesară pericolului, dentistul își strecură mașina în locul lui și o lăsă acolo, cu inima îndoită, când văzu că deja întârziase un sfert de oră peste ora stabilită.

Ea nu făcu nicio aluzie la faptul că Finn întârziase optsprezece minute. În general, păru veselă și îndatoritoare, ba chiar prietenoasă. El începu să se simtă extrem de nesigur.

— N-o să dureze mult, zise ea, liniștitor. Cafea? Sau poate ceai?

Hanne Wilhelmsen aduse cafea pentru amândoi și aprinse o țigară pentru ea, după ce el o încredință că nu-l deranja câtuși de puțin.

Pentru o înspăimântător de lungă perioadă de timp, ea rămase așezată, suflând fumul țigării în încăpere, urmărindu-l din priviri și păstrând tăcerea. El se foia fără astâmpăr în scaun, în parte pentru că-l găsea inconfortabil. În cele din urmă, nu mai putu suporta tăcerea.

— Doriți ceva anume de la mine? întrebă el, surprins să descopere cât de docil suna.

Polițista se uită brusc la el, de parcă nu-și dăduse seama până în clipa aceea că era de față.

— Oh, da, zise ea, aproape degajat, vreau ceva anume de la dumneavoastră. Mai întâi…

Uitându-se la el cu o expresie întrebătoare, își stinse țigara și, evident găsind răspunsul pe care-l căutase când el gesticulă cu un braț, imediat își aprinse o alta.

— Chiar ar trebui să mă las, zise ea, cu ton de confidență. Am un șef aici care a fumat așa treizeci de ani. Dacă l-ați auzi cum tușește! Ssât!

Rămase nemișcată, cu capul înclinat. De departe, din capătul culoarului, puteau auzi un strașnic acces de tuse.

— I-auziți! zise ea, triumfător. Chestia asta e într-adevăr periculoasă!

Uitându-se dezaprobator la jumătatea ei de pachet, alunecă într-un soi de reverie.

— Așadar, suntem doi, zise ea brusc, atât de tare încât el tresări puternic.

Observând că începuse să năduşească, el îşi şterse buza de sus cât putu mai discret, cu degetul arătător.

— Mai întâi, formalităţile, zise ea cu nepăsare, bătând la maşină numele, adresa şi data naşterii la fel de repede cum i le dicta el. Apoi, trebuie să vă avertizez despre următoarele aspecte: trebuie să-i spuneţi poliţiei adevărul; declaraţia falsă se pedepseşte prin lege; sunteţi, de fapt, un martor…

Îi zâmbi şi privirile li se întâlniră din nou.

— … şi nu acuzatul într-un caz de infracţiune. Acuzaţii pot minţi cât vor! Destul de nedrept, nu credeţi?

Capul lui mare se mişcă în sus şi-n jos. În momentul acela, ar fi fost de acord cu absolut tot ce spunea femeia aceasta. Era mai înfricoşătoare decât arăta. Prima oară când o întâlnise, lunea trecută, observase în trecere că era atrăgătoare. Înaltă şi zveltă, dar cu şolduri generoase şi sâni plini. Acum i se părea mai degrabă o amazoană. Îşi trecu degetul pe sub nas încă o dată, fără prea mare efect. Scoţând din buzunar o batistă proaspăt călcată, îşi şterse tâmplele.

— Vă e foarte cald? Îmi cer scuze. Clădirea e complet nepotrivită pentru temperaturile pe care le suportăm acum.

Nu făcu nicio mişcare ca să deschidă fereastra.

— În orice caz, zise ea, în schimb, nu este nevoie să depuneţi mărturie. Puteţi refuza. Dar presupun că nu veţi face asta, nu?

El clătină din cap atât de vehement, încât avu senzaţia că împroaşcă în jur cu broboanele de sudoare.

— Asta e bine, zise ea. Avem un început.

Pentru o întreagă jumătate de oră, inspectorul îi puse întrebări complet benigne. Când sosise la apartamentul fiicei lui, duminica trecută. Unde se afla aceasta la momentul respectiv, cu precizie. Dacă avea vreo haină pe ea. Dacă existaseră obiecte pe care se poate ca el să le fi aruncat la gunoi. Dacă observase ceva neobişnuit, în afară de starea fiicei lui – mirosuri, sunete sau orice de această natură. Despre cum se simţea fiica lui acum, ce reacţii avusese în zilele care urmaseră. Cum se simţea el însuşi.

Cu toate că îl durea foarte tare să vorbească despre

întâmplare, el începu să se simtă ușurat. Umerii i se mai coborâră puțin, iar încăperea i se păru mai puțin inconfortabilă. Ba chiar bău din cafea, când ea făcu o pauză în interogatoriu ca să transcrie totul la mașina de scris de pe biroul ei, străveche precum o minge de golf suvenir.

— Nu e tocmai de ultimă generație, asta de aici, zise ea, într-o doară.

Fără să se oprească și fără să se uite la el, ea îi spuse că își aștepta rândul să primească și ea un calculator. Probabil săptămâna următoare. Poate într-o lună.

Douăzeci de minute mai târziu, terminase de scris și își aprindea încă o țigară.

— Ce ați făcut la apartamentul Kristinei, ieri?

A fost de neînțeles cum întrebarea l-a luat complet pe nepregătite. Știuse, bineînțeles, că avea să vină și aceasta. Într-o clipă, se gândi la consecințe dacă ar fi mințit. Însă cei cincizeci de ani de viață petrecuți în rândurile societății ce respecta conștiincios legea triumfară.

— Voiam să fac niște cercetări proprii, recunoscu el.

Poftim. Acum o spusese. Nu mințise. Se simți bine. Văzu că ea își dăduse seama că el stătuse la îndoială dacă să născocească sau nu o poveste plauzibilă.

— Adică vă jucați de-a detectivul particular?

Nu fusese sarcasm. De fapt, la ea se petrecuse o schimbare de atitudine. Expresia feței sale se îmblânzise, își întoarse scaunul ca să-l privească în față și îi susținu privirea câteva momente bune, pentru prima oară de când intrase în biroul ei.

— Ascultați, domnule Håverstad. Nu știu ce e în sufletul dumneavoastră, bineînțeles. Dar îmi pot închipui. Într-o oarecare măsură, cel puțin. Am avut de-a face cu patruzeci și două de cazuri de viol. Nimeni nu se poate obișnui cu așa ceva. Niciunul nu seamănă cu altul. Cu o singură excepție – sunt, toate, la fel de înspăimântătoare. Atât pentru victime, cât și pentru cei care le iubesc. Am văzut asta de multe ori.

Acum se ridică în picioare și deschise fereastra. Puse o scrumieră urâtă, maro, în deschizătură ca s-o împiedice să se închidă singură.

— Adesea și eu… Credeți-mă!… Adesea m-am gândit care ar fi reacția mea dacă tocmai…

Își luă seama.

— … dacă una dintre cele mai apropiate și mai dragi prietene ar fi expusă la ceva de acest gen. Nu poate fi decât o speculație, bineînțeles, căci sunt într-adevăr în norocoasa situație de a nu fi trecut niciodată prin așa ceva.

Mâna ei subțire se strânsese în pumn, lovind de trei ori în birou.

— Dar cred că aș da pe-afară de gânduri de răzbunare. Mai întâi, aș face, într-adevăr, un efort de a arăta bunătate și considerație. Mare parte din disperare poate fi canalizată în a dărui altora grijă și sprijin. Nu trebuie să-mi spuneți mie, totuși, că n-ați reușit. Știu și asta. Victimele violurilor sunt foarte închise în ele. Și e ușor să fii mistuit de gânduri de răzbunare. Răzbunare…

Încrucișându-și brațele la piept, ea-și ațintі privirea într-un punct îndepărtat, dincolo de capul lui.

— Cred că ne subestimăm nevoia de răzbunare. Ar trebui să-i auziți pe avocați! Dacă faceți o cât de mică aluzie la răzbunare ca un aspect al pedepsei, ies la rampă cu predici din istoria dreptului, demonstrând că am părăsit metoda asta de multe secole. Răzbunarea nu este socotită îndeajuns de onorabilă, aici, în Nord. E degradantă, e vrednică de disprețuit și, probabil, mai mult ca orice…

Mușcându-și buza, căută cuvântul.

— … primitivă! O considerăm primitivă! O definiție foarte incorectă, dacă mă întrebați pe mine. Nevoia de răzbunare e adânc înrădăcinată în noi. Frustrarea pe care o simt oamenii când vinovații de delicte sexuale primesc șase luni de închisoare nu poate fi temperată de fraze avocățești despre prevenirea universală și de considerații despre reabilitare. Oamenii vor răzbunare! Cineva care s-a purtat infernal ar trebui să treacă el însuși prin clipe infernale. Și atâta tot.

Finn Håverstad avea o oarecare bănuială încotro bătea această ciudată polițistă. Se simțea încă răvășit de nesiguranță, dar exista ceva în loialitatea ei, în ochii ei, în

gesturile pe care le schița cu întregul ei corp ca să-și sublinieze opiniile, care-l făcea să simtă că această femeie nu avea să-i facă niciodată vreo nedreptate. Asta era metoda ei de a-l preveni împotriva direcției pe care el se angajase deja. Un avertisment, foarte clar, însă unul bine intenționat și plin de înțelegere.

— Dar știți, domnule Håverstad, că nu așa lucrăm noi. Nu este ceea ce urmărim, să vedem oamenii că-și rezolvă cazurile singuri, răzbunându-se în puterea nopții, spre satisfacția secretă a publicului. Așa se întâmplă numai în filme. Și probabil în America.

Se auzi o bătaie în ușă. Un individ cu înfățișare neobișnuită o deschise larg, fără a aștepta vreun răspuns. De cel puțin de un metru nouăzeci înălțime, avea capul proaspăt ras, o barbă roșcată, neîngrijită, și o cruce întoarsă în lobul urechii.

— Oh, scuzați-mă, izbucni el la vederea lui Håverstad, fără să pară și sincer.

Se uită la inspectoare.

— Bere, vineri, la patru, vii?

— Dacă mi se îngăduie ca pentru mine să nu fie bere vineri, ci Munkholm{2} vineri, atunci e-n regulă.

— Rămâne la patru, atunci, răspunse uriașul, trântind ușa în urma lui.

— El e polițist, îl asigură ea, pe ton de scuză. Un detectiv sub acoperire. Uneori arată un pic mai ciudat.

Atmosfera se schimbase. Predica se terminase. Ea puse cele două foi bătute la mașină dinaintea lui, ca să le citească. Termină repede. Nu pomeneau nimic despre subiectul de care vorbiseră – de care vorbise ea – în ultima jumătate de oră. Inspectorul îi arătă cu degetul la baza celei de-a doua pagini, unde el semnă.

— Și aici, adăugă ea, indicând marginea primei pagini.

Era evident că putea pleca. Se ridică în picioare, dar ea făcu semn de refuz spre mâna lui întinsă ca să i-o strângă de la revedere.

— O să vin cu dumneavoastră.

Încuind biroul în urma ei, merse pe lângă el, străbătând un

hol cu uși albastre și cu parchet. Oamenii treceau grăbiți pe culoar, în sus și-n jos, niciunul îmbrăcat în uniformă. Amândoi se opriră la scările ce duceau spre ieșire. Acum ea fu de acord să-și strângă mâinile.

— Urmați-mi sfatul, domnule Håverstad. Nu vă băgați nasul în ceva ce s-ar putea să nu fiți în stare să mirosiți. Ocupați-vă cu altceva. Duceți-vă fiica într-o vacanță. Duceți-vă într-o excursie la munte. Călătoriți în sud. Unde vreți. Dar lăsați-ne să ne vedem de treaba noastră. Singuri.

El mormăi câteva cuvinte de la revedere, înainte de a coborî scările. Hanne Wilhelmsen îl urmări cu privirea până când el se apropie de masivele uși metalice care țineau temperatura insuportabilă înăuntru. Ea făcu vreo câțiva pași spre ferestrele care dădeau spre vest, ajungând la ele exact în aceeași clipă în care el apăru în câmpul vizual, dedesubt. Silueta lui, târșâindu-și picioarele și mergând legănat, îl făcea să pară bătrân. Se opri în loc pentru o clipă, îndreptându-și spatele, apoi se făcu nevăzut pe scări în jos, către parcarea de la subsol.

Hanne Wilhelmsen simțea nespusă milă pentru el.

•

Kristine Håverstad, în mod normal, ar fi fost foarte mulțumită să fie acasă, singură. Acum era incapabilă să se bucure de ceva. Când tatăl ei se trezise, ea nu dormea, dar rămăsese în pat până când auzise ușa trântindu-se în urma lui, pe la șapte și jumătate. După aceea, consumase toată apa caldă. Mai întâi, făcuse duș, douăzeci de minute, frecându-și pielea până ce i se făcuse roșie și dureroasă, după care stătuse multă vreme în cada plină de apă fierbinte și spumă. Asta devenise o rutină pentru ea, practic un ritual, în fiecare dimineață.

Acum, îmbrăcată într-un trening vechi și o pereche de papuci de piele de focă foarte tociți, căuta prin colecția ei de CD-uri. Când plecase de acasă, în urmă cu doi ani, și le luase cu ea numai pe cele mai recente și favoritele ei. Grămada celor lăsate acasă era destul de mare. Luă un CD vechi al celor de la A-ha, *Hunting High and Low*[{3}]. Titlul era nimerit. Simțea

că și ea căuta ceva și nu știa unde să-l găsească. Nici măcar n-avea idee ce anume căuta. Când dădu să deschidă carcasa, o scăpă pe jos. Una dintre balamale se rupsese și înjură încetișor când cele două părți se desprinseră și nu mai putură fi potrivite la loc. Supărată, încercă s-o repare, deși știa că era imposibil, nefăcând decât să rupă și cealaltă balama. Înfuriată, aruncă ambele bucăți pe podea și izbucni în plâns. La naiba cu producătorii de CD-uri! Plânse o jumătate de oră.

Morten Harket nu se rupsese în două. Aplecat în față, cu brațe groase, musculoase, el se uita într-un loc în dreapta ei, cu o privire inscrutabilă, în alb-negru. Kristine Håverstad studiase medicina patru ani. Știa anatomie. Scoase fotografia copertei din carcasa ruptă din fața ei. Mușchi din aceștia nu se vedeau la oamenii obișnuiți. Era nevoie de exerciții fizice, multă pregătire. Își pipăi brațele subțiri. Tricepșii erau acolo, bineînțeles, dar nu vizibili, însă la Morten Harket se vedeau. Partea de dedesubt a brațului său, sub umăr, ieșea în afară, puternic și distinctă. Privi îndelung.

Bărbatul fusese foarte în formă. Tricepșii lui fuseseră remarcabili. Când încercă să se gândească la noaptea aceea de groază, îi fu imposibil să înțeleagă când anume observase asta. Probabil că nu observase. Probabil simțise pur și simplu. Dar era sută la sută sigură. Violatorul ei avusese tricepși proeminenți.

Un detaliu. Nu știa ce să facă mai departe cu el.

Deodată, dinspre hol se auziră zgomote, iar ea tresări de parcă fusese prinsă cu mâța-n sac, comițând o crimă de care nu-și dăduse seama. Cu adrenalina pompându-i prin vene, adună bucățile rupte de plastic iute ca fulgerul, încercând să le ascundă în enorma grămadă de discuri nerupte dinaintea ei. Atunci începu să plângă din nou.

Totul o îngrozea în momentul de față. Dimineața asta, o pasăre micuță zburase către uriașa fereastră panoramică din sufragerie, în timp ce ea stătea la masă, căznindu-se să înghită niște mâncare. Zgomotul o făcuse să sară cât colo. Știa precis ce anume se întâmplase; era chiar obișnuit pentru bietele păsări să se izbească de fereastră. Teoretic, nu pățeau

niciodată nimic. Din când în când, rămâneau late, vreo jumătate de oră sau cam așa, până ce se ridicau anevoie pe picioare, băteau ușurel din aripi de vreo câteva ori, după care își luau zborul, ametite. De data asta, când ieși afară ca să ridice mica pasăre, căutând în mod repetat să-i simtă bătând inima micuță, fu cuprinsă de deznădejde. În cele din urmă, pasărea murise. Probabil de spaimă, fiindcă o ridicase ea de jos. Se simți vinovată și rușinată.

Tatăl ei se aplecă spre ea. O ajută să se ridice în picioare, iar ea se clătină, de parcă era fizic incapabilă să-și mențină trupul subțire în poziție verticală. El nu-și aducea aminte să fi fost atât de slabă și fu surprins când o apucă de încheieturile subțiri, ca s-o țină să nu cadă. O conduse cu grijă până la canapea, unde ea îngădui să fie așezată pe pernele moi, fără să protesteze. El se așeză lângă ea, lăsând un spațiu îngust între ei doi. Apoi se răzgândi, dându-se mai aproape, dar se opri scurt când ea încercă să se tragă înapoi. Îngrijorat, el o prinse de mână, iar ea îl lăsă să i-o țină.

Nu era alt contact fizic între ei. Kristine se bucura de asta. Nu reușise să-și revină, deși voia cu adevărat s-o facă. Voia, cel puțin, să spună ceva, să spună orice.

— Îmi pare atât de rău, tată. Atât de rău.

În realitate, el n-a auzit ce-a spus ea. Vorbise prea încet și, în plus, plângea atât de sfâșietor, că jumătate din cuvintele ei nu fuseseră articulate cum trebuie. Dar cel puțin vorbise. Pe moment, el nu știu dacă trebuia să zică și el ceva, drept răspuns. Oare avea să-i considere tăcerea ca semn de neajutorare? Sau era cel mai potrivit așa, să nu zică nimic, doar să asculte? Ca un compromis, tuși.

Evident, fusese cel mai potrivit lucru. Ea se aplecă spre el, încet, aproape șovăielnic, dar în cele din urmă fața ei ajunse pe umărul lui. Și acolo rămase. El încremeni ca un stâlp de sare, cu un braț în jurul ei și cu mâna cealaltă într-a ei. Nu stătea comod, dar nu-și mișcă niciun mușchi timp de o jumătate de oră. Atunci, în momentul și-n locul acela, el înțelese că decizia pe care o luase când o găsise pe fiica lui pe podea, cu mai puțin de o săptămână în urmă, devastată și

distrusă, o decizie de care se îndoise nu mai departe de azi-dimineață, în vizita sa la poliție, fusese totuși corectă.

•

— Poți să înțelegi ceva din toate astea?

De când cu atât de multe cazuri grave, nimeni nu mai avea monopol pe așa-numita sală de operații. Nu era cine știe ce, de fapt, totuși era o cameră, la fel de bună ca oricare alta.

Erik Henriksen era nădușit și mai roșu la față decât de obicei, ceea ce îl făcea să semene cu un semafor ambulant. În clipa aceea, era așezat. Pe o masă de lucru cu tăblia înclinată, din fața lui, zăcea o mare de rapoarte. Reprezentau înștiințările cetățenilor în cazul Kristine Håverstad.

Ofițerul își ridică ochii spre Hanne Wilhelmsen.

— Sunt o mulțime de trăsnăi aici. Râse: Ia ascultă! „Schița seamănă izbitor cu Arne Høgtveit, judecătorul curții municipale. Salutări de la Ulf din Nordland."

Hanne Wilhelmsen zâmbi larg. Ulf din Nordland era un criminal notoriu, care stătuse în pușcărie mai mult decât în libertate. Judecătorul Høgtveit se îngrijise probabil de cea mai recentă dintre detențiile lui.

— De fapt, nu e foarte idioată sugestia. Chiar aduce un pic cu el, zise ea, mototolind raportul și aruncând ghemotocul, ca la baschet, spre coșul de gunoi de lângă ușă, marcă.

— Sau asta, continuă Erik Henriksen. „Vinovatul trebuie să fie fiul meu. El e posedat de spirite rele încă din 1991. I-a închis ușa Domnului."

— Nici asta nu e prea idioată, știi, zise Hanne Wilhelmsen. Ai făcut niște cercetări?

— Da. Omul e preot în Drammen. Mama lui a fost pacientă a spitalului de psihiatrie Lier, din 1991.

Acum ea râse tare.

— Toate sunt așa?

Trecu cu privirea peste rapoartele întinse pe tot biroul, aparent haotic, dar puse probabil după un oarecare sistem.

— Ăsta…

Henriksen puse mâna peste teancul din marginea stângă.

— … e pur și simplu maculatură cu aiureli.

Din nefericire, era teancul cel mai gros.

— Ăsta…

Bătu cu pumnul în teancul apropiat, care era mai mic.

— … e de la avocați, judecători și ofițeri de poliție.

Apoi își plimbă degetul peste masă.

— Aici sunt violatorii dinainte, aici sunt cei obișnuiți, bărbații pe care nu-i cunoaștem, aici sunt cei care evident sunt prea bătrâni, iar aici…

Ridică un teanc mic, cu doar patru sau cinci foi.

— … acestea sunt femei.

— Femei? Hanne chicoti. Am primit înștiințări despre femei?

— Da. Să le arunc?

— Poți s-o faci în deplină siguranță. De dragul formalității, păstrează teancul avocaților și al polițiștilor, poate și pe cel cu năzbâtii. Dar nu-ți pierde vremea cu ele. Deocamdată. Concentrează-te asupra devianților sexuali și asupra bărbaților obișnuiți, fără cazier. Dacă înștiințările au fost trimise de oameni care par rezonabil de serioși, cel puțin. Câte mai rămân, atunci?

El numără rapid.

— Douăzeci și șapte de suspecți.

— Care n-au comis probabil fapta.

Hanne Wilhelmsen oftă.

— Dar cheamă-i aici. Cât mai repede cu putință. Anunță-mă dacă vreunul pare mai interesant. Funcționează telefonul?

Luat prin surprindere, el răspunse că așa credea. Ridică receptorul și îl ținu o secundă, de probă, la ureche.

— Are ton, oricum. Te așteptai să nu funcționeze?

— Întotdeauna e o problemă cu echipamentul, aici. Numai rebuturi pe care nu le vrea nimeni altcineva.

Scoțând o bucățică de hârtie din blugii ei strâmți, formă un număr din Oslo.

— Cu tehnicianul principal Bente Reistadvik, vă rog, ceru ea.

Nu după mult timp, tehnicianul veni la telefon.

— Aici Wilhelmsen, Omucideri, Poliția din Oslo. Am vreo

două cazuri la voi. Mai întâi…

Aruncă din nou un ochi pe biletul ei.

— Cazul numărul 93-03541. Agresiune sexuală asupra Kristinei Håverstad. Am cerut expertiză ADN și v-am trimis, de asemenea, niște fire de țesătură, fire de păr și diverse fragmente.

Se lăsă tăcerea, o vreme, timp în care inspectoarea de poliție se uită în gol, fără să ia nicio notiță.

— Nu, înțeleg. Când va fi gata, cu aproximație?… Atât de târziu?

Oftând, se răsuci pe călcâie, sprijinindu-și fundul de marginea mesei.

— Dar despre masacrele noastre de sâmbătă? Aveți ceva pentru mine în legătură cu ele?

Zece secunde mai târziu, se uita la polițistul roșcat cu o expresie surprinsă.

— Adevărat? Bine.

O pauză.

— Exact.

O pauză mai lungă. Se întoarse din nou, evident căutând ceva pe care să scrie și primind hârtie și pix de la colegul ei. Trăgând cablul telefonului după ea, se așeză de cealaltă parte a celor două birouri unite.

— Interesant. Când pot avea raportul scris?

O altă pauză.

— Bună treabă. Mulțumesc foarte mult!

Receptorul fu izbit în furcă. Hanne Wilhelmsen continuă să facă însemnări pentru încă un minut și jumătate. Se uită câteva clipe la ceea ce scrisese, fără să scoată un cuvânt. Apoi, împăturind hârtia de două ori, se ridică în picioare, vârî biletul în buzunarul de la spate și părăsi camera fără să-și ia la revedere.

Erik Henriksen se lăsă pe spate în scaun, simțindu-se cumva trădat.

•

Bronzul lui auriu era la fel de nefiresc ca și tonusul muscular. Cel dintâi era rezultatul ședințelor de solar, destul

de lungi cât să provoace cancer de piele multor altora. Mușchii umflați fuseseră ajutați de substanțe artificiale, mai exact diverse tipuri de testosteron, în principal steroizi anabolizanți.

Era îndrăgostit de înfățișarea lui. Era un bărbat adevărat. Întotdeauna își dorise să arate astfel, mai ales după ce trecuse prin pubertate ca un băiat slăbănog, cu ochii sașii, ciuca bătăii celorlalți băieți. Mama lui nu fusese în stare să-l apere. Cu răsuflarea duhnind a mentă și alcool, ea încerca, deprimată, să-l împace când venea acasă cu ochii vineți, genunchii juliți și buzele sparte. Cu toate acestea, rămânea ascunsă după perdele, decât să intervină când derbedeii din cartier îi provocau, atât pe ea cât și pe fiul ei, punând la cale bătăile foarte aproape de imobilul de apartamente în care locuiau. El își dăduse seama de asta, pentru că atunci când la început striga după ajutor spre perdelele de la bucătărie de la parter, vedea mișcare, când ea se retrăgea de la fereastră. Întotdeauna se retrăgea. Ceea ce ea nu știa era că bătăile erau provocate mai mult de ea decât de înfățișarea lui pirpirie.

Băieții de pe stradă aveau mame de treabă. Genul de femei vesele, istețe, care ofereau felii de pâine cu lapte, unele dintre ele lucrând, dar niciuna cu normă întreagă. Ceilalți aveau frați sau surori mai mici, sâcâitori, dar drăguți și, mai ales, tați. Nu toți locuiau acolo; la începutul anilor ’70, moda divorțurilor ajunsese chiar și în orășelul în care crescuse el. Dar tații continuau să apară, în mașini, sâmbetele dimineața, cu mânecile suflecate, zâmbete radioase și undițe în remorcile mașinilor. Toți, mai puțin al lui.

Băieții o porecleau pe maică-sa Alkie-Guri{4}. Când era el mic, foarte mic, i se părea că mama lui avea un nume adorabil: Guri. După ce a apărut Alkie-Guri, l-a urât. Din ziua aceea, n-a mai putut suferi femeile cu numele ăsta. N-a mai putut suferi femeile, în orice caz.

A supraviețuit pubertății, cu greu, iar agresiunile gratuite ale celorlalți s-au rărit. Avea șaptesprezece ani și crescuse optsprezece centimetri în optsprezece luni. Nu a suferit de acnee, iar umerii i s-au lărgit. Strabismul i-a fost reparat

printr-o operație, după care a fost obligat să umble cu un umilitor petic pe ochi vreo șase luni, ceea ce nu l-a ajutat deloc să crească în popularitate. Părul lui era blond, iar mama lui îi spunea că era frumos. Pentru nimic în lume nu putea pricepe de ce Aksel, de pildă, avea o iubită, în schimb la el nu se uita nicio fată. Aksel era colegul lui ochelarist, ușor supraponderal, care, peste toate, era și cu un cap mai scund decât el.

Nu se purtau fățiș foarte urât cu el, dar îl evitau și, din când în când, aruncau comentarii sarcastice în direcția lui. În special fetele.

Când băiatul a ajuns în ultimul an de liceu, Alkie-Guri și-a pierdut mințile complet. A fost internată într-un spital de psihiatrie. O vizitase o singură dată, imediat după ce-o închiseseră. O găsise întinsă în pat, împodobită cu ghirlande de tuburi și tubulețe, cu capul în nori. El nu știuse ce ar fi trebuit să facă ori să zică. Când stătea acolo, în tăcere, ascultându-i delirurile, pătura alunecase pe jumătate de pe trupul ei. Cămașa de noapte îi era descheiată în față și un sân, un săculeț gol de piele slabă, cu un sfârc întunecat, aproape negru, se strâmbase la el, ca un ochi holbat, acuzator. Atunci plecase. Și din ziua aceea n-o mai văzuse niciodată pe mama lui. În ziua aceea se hotărâse ce avea să devină. Nimeni nu avea să-l mai poată chinui vreodată.

Acum stătea în fața monitorului unui calculator, chibzuind profund. Alegerea nu era fără dificultăți. Trebuia să se rezume strict la cele care erau absolut sigure. Cele care nu aveau pe nimeni. Cele cărora nimeni nu avea să le ducă dorul. Din timp în timp, se ridica și făcea câțiva pași până la un fișet, scoțând dosare și uitându-se încă o dată la mica fotografie de pașaport prinsă cu o agrafă în capul primei pagini. Fotografiile de pașaport întotdeauna mințeau, știa asta din nefericita lui experiență. Totuși, îi puteau da o idee.

În cele din urmă, fu mulțumit. Simți cum îl năpădește surescitarea, un val brusc, la fel ca atunci când își măsura mușchii și își dădea seama că se putea aștepta la o creștere de cel puțin un centimetru în grosimea brațului, comparativ cu

ultima măsurătoare.

Era un aranjament ingenios. Și cel mai ingenios lucru dintre toate era că îi păcălea pe ceilalți. Îi păcălea și îi chinuia. Știa exact cum stăteau lucrurile cu ei, idioții de la departamentul de investigare a crimelor de la cartierul general al poliției. Erau absolut zăpăciți de aceste masacre de sâmbătă noaptea. Știa chiar și cum le numeau: masacrele de sâmbătă noaptea. Zâmbi. Nu avuseseră minte nici cât să descifreze indiciile pe care le lăsase. Niște cretini, toți.

Era încântat.

•

— Spune-mi, pe unde-ai umblat zilele astea? întrebă Hanne Wilhelmsen, prăbușindu-se în scaunul vizitatorului din biroul lui Håkon Sand.

El se lupta cu un gogoloi de tutun de mestecat care lăsa cam prea multă zeamă, iar buza lui de sus se chircise într-o formă ciudată, convexă, ca protecție împotriva gustului fără îndoială amar.

— Abia de te-am văzut, știi!

— Tribunal, mormăi el, străduindu-se să-și împingă cu limba tutunul de mestecat înapoi.

Silit să se dea bătut, își vârî degetul pe sub buză și scoase gogoloiul. Scutură degetul peste marginea coșului de gunoi și-l șterse de pantaloni.

— Porcule, murmură Hanne Wilhelmsen.

— Am foarte multe pe cap în clipa asta, înțelegi, zise el, ignorându-i comentariul. În primul rând, sunt la tribunal cam în fiecare zi. În al doilea rând, trebuie să mă ocup și de celelalte cazuri, mult prea des, de vreme ce oamenii își iau excesiv de multe zile libere pe motiv de boală. Sunt copleșit.

Făcu semn către unul dintre obișnuitele teancuri de dosare verzi care poluau existența tuturor, în perioada aceea.

— N-am avut nicio clipă răgaz ca să mă uit încă prin ele! Nici măcar o privire!

Aplecându-se, Hanne Wilhelmsen deschise un dosar pe care îl adusese cu ea, așezându-l pe birou, în fața lui. Apoi își trase scaunul lângă al lui, ca să stea prietenește, ca doi colegi de

bancă din clasa întâi citind din același abecedar.

— Aici o să vezi măcar ceva demn de atenție. Masacrele de sâmbătă noaptea. Tocmai am vorbit cu legiștii. N-au terminat încă, dar rezultatele preliminare sunt interesante. Uită-te la asta.

Scoase o filă de carton cu fotografii atașate, câte două pe fiecare parte. Erau trei astfel de planșe, șase fotografii în total. Mici săgeți albe marcau două sau trei locuri, pe fiecare dintre fotografii, luate din diferite unghiuri. Era greu să ții dosarul deschis, copertele dure și inflexibile făcându-l să se închidă tot timpul. Ridicându-l, ea rupse paginile. Asta rezolvă problema.

— Astea sunt de la primul. Șopronul de la Tøzen. Am cerut trei eșantioane, luate din locuri diferite.

Unde voia să ajungă cu asta? se întrebă Håkon Sand, dar nu zise nimic.

— S-a dovedit o idee bună, comentă Hanne Wilhelmsen, citindu-i gândurile.

— Pentru că, aici…

Arătă spre prima fotografie, unde erau doar două săgeți.

— Aici, a fost sânge omenesc. De la o femeie. Am cerut analize complete, dar o să mai dureze.

— Însă aici…, continuă ea, arătând spre cea de-a doua săgeată, apoi întorcând pagina următoare și arătând către o altă săgeată, pe o fotografie conținând trei mici indicatoare.

— Aici avem ceva diferit, înțelegi. Sânge de animal!

— Sânge de animal?

— Da. Probabil de la un porc, dar nu știm încă exact. O să aflăm curând.

Mostra de sânge omenesc fusese luată aproximativ din mijlocul băii de sânge. Sângele de animal fusese împrăștiat pe margini.

Ea strânse dosarul la loc, dar rămase așezată lângă el, fără să dea vreun semn c-ar vrea să plece. Nu rostiră niciun cuvânt. Hanne observă că el mirosea bine, o loțiune după ras discretă, pe care ea nu o cunoștea. Niciunul n-avea vreo idee ce ar putea să însemne rezultatele mostrei de sânge.

— Dacă tot sângele ar fi fost de animal, teoria cu gluma

proastă ar fi fost considerabil întărită, murmură Hanne după o vreme, mai mult pentru ea, decât pentru Håkon. Dar acum se dovedește că nu e doar de animal…

Uitându-se la ceas, sări în picioare.

— Trebuie s-o șterg. Berea de vineri cu prietenii. Weekend plăcut!

— Da, sunt sigur c-o să fie unul bun, bombăni el, simțindu-se descurajat. Sunt de serviciu de sâmbătă până duminică. O să fie crâncen. Pe vremea asta. Nu-mi mai pot aminti cum e să-ți fie frig, pe cuvânt.

— Serviciu ușor, atunci, zâmbi ea, îndreptându-se spre ușă.

•

O bere ocazională, vinerea, cu vechea gașcă de la academia de poliție, petrecerea de vară și cina de Crăciun. La atât se rezumau contactele ei cu colegii, de socializare în afara orelor de serviciu. Plăcute și mai degrabă distante. Își parcă motocicleta, stând puțin la îndoială dacă s-o lase expusă în mijlocul cartierului Vaterland, dar se hotărî să facă un test. Pentru siguranță, folosi ambele lanțuri, petrecându-le pe fiecare printr-o roată și legându-le de stâlpii metalici la îndemână.

Apoi își scoase casca, ciufulindu-și părul turtit și urcă scările spre dubiosul loc de întâlnire, localul cu cea mai excentrică situare din întregul oraș – literalmente sub un pasaj rutier.

Era aproape patru și jumătate, iar ceilalți erau în plină desfășurare, la a doua sau a treia bere de jumătate, judecând după nivelul de zgomot. Fu întâmpinată cu aplauze și urale asurzitoare. Nu exista nicio altă fată acolo. De fapt, nu mai era nimeni, în afară de cei șapte ofițeri de poliție, în tot localul. O chelneriță micuță, cu înfățișare de asiatică, veni fuguța spre ei dinăuntru.

— O bere pentru prietena mea, zbieră Billy T., monstrul care-l băgase în sperieți pe Finn Håverstad în dimineața aceea.

— Nu, nu, interveni ea și comandă un Munkholm.

Un minut mai târziu, un Clausthalter poposi în fața ei. Era evident totuna pentru chelneriță, deși cu siguranță nu și

pentru Hanne. Însă nu protestă.

— La ce lucrezi zilele astea, iubito? întrebă Billy T., punându-și un braț pe după ea.

— Ar trebui să scapi de barba aia, replică Hanne, trăgându-l de giganticii perciuni roșcați pe care el îi dobândise în timp record.

El își trase capul înapoi, prefăcându-se jignit.

— Barba mea! Frumoasa mea barbă! Ar trebui să-i vezi pe băieții mei. Au fost speriați de moarte prima oară când m-au văzut cu ea, dar acum vor și ei câte una, absolut toți!

Billy T. avea patru fii. În fiecare a doua vineri, el făcea turul orașului cu mașina, oprindu-se la patru case diferite ca să-și ia băieții. Duminică-seara făcea același traseu, ca să-i lase pe cei patru fii, frânți de oboseală și încântați, în custodia protectivă și controlul celor patru mame ale lor.

— Ei, Billy T., tu care le știi pe toate, aruncă Hanne, după ce el, insultat de comentariul despre barba lui, își luase mâna de pe umerii ei.

— He-he, ce urmărești acum? rânji el.

— Nu, nimic. Dar ai idee de unde ai putea face rost de sânge? Cantități uriașe de sânge?

Se lăsă deodată liniște, cu excepția unui prieten, în mijlocul unei povești amuzante, care nu prinsese ce spusese ea. Când își dădu seama că restul auziseră și că erau mai interesați de întrebarea Hannei decât de bancul lui, apucă paharul și își bău berea.

— Sânge? Sânge de om? Ce se întâmplă în districtul tău?

— Nu, sânge de animal. De porc, de pildă. Sau orice fel, numai să fie de animal. Unul de aici, din Norvegia, desigur.

— Păi, Hanne. E la mintea cocoșului. La abator, firește!

Ei nu-i trecuse prin minte.

— Da, apreciez ideea, bineînțeles, zise ea, răbdătoare. Dar poate oricine să se ducă pur și simplu să ia oricât sânge vrea? Poți să cumperi mari cantități de sânge de la abator?

— Mi-aduc aminte că mama obișnuia să cumpere sânge când eram eu mic, interveni cel mai sfrijit dintre băieții polițiști. Venea acasă cu oroarea de sânge într-un bidon ca să

facă sângerete și chestii dintr-astea. Și clătite cu sânge.

Se strâmbă la amintirea dezgustătoare.

— Da, știu asta, zise Hanne, încă răbdătoare. Unele abatoare încă mai au sânge de vânzare. Dar nu s-ar mira dacă ar veni cineva să ceară zece litri?

— Lucrezi la masacrele de sâmbătă noaptea? întrebă Billy T., mai atent acum. Ți s-a spus că e sânge de animal?

— O parte din el, îl informă Hanne, fără să intre în amănunte despre ce voia să zică prin asta.

— Verifică abatoarele de aici, din oraș, apoi, întreabă dacă s-a arătat careva în mod special interesat de sânge cu reducere de preț pentru cantitate. N-ar trebui să fie prea greu. Nici măcar pentru voi, leneșii de la Omucideri!

Nu mai erau singuri în local. Două femei, de vreo treizeci și ceva de ani, se așezară în capătul celălalt al barului. Bineînțeles, sosirea lor nu le scăpă neobservată celor șapte bărbați în floarea tinereții. Vreo doi dintre ei părură deosebit de interesați, iar Hanne trase concluzia că ei trebuiau să fie cei doi din gașca lor care nu aveau iubite, în momentul acela. Aruncă și ea o ocheadă spre femei, iar inima i se strânse. Erau lesbiene. Nu că ar fi avut vreo înfățișare caracteristică, tipică. Una dintre ele avea părul lung și amândouă păreau foarte obișnuite. Hanne Wilhelmsen, totuși, ca toate lesbienele, poseda radarul intern care o ajuta să determine astfel de lucruri într-o fracțiune de secundă. Când ele se aplecară deodată una spre cealaltă, schimbând discret un sărut, n-a mai fost singura care s-o știe.

Hanne luă foc. Etalarea afecțiunii în public o scotea din minți și o stârnea și mai mult, dacă era cu putință, faptul că picase în capcana de a se aprinde atât de tare.

— Limbiste, șopti unul dintre ofițerii de poliție care la început fuseseră cei mai interesați de noile venite.

Ceilalți râseră zgomotos, toți, mai puțin Billy T. Un altul, un ins vânjos, cu părul blond, pe care Hanne nu-l plăcuse niciodată, dar îl tolerase, dădu să se folosească de prilej ca să lanseze vreo glumă grosolană, dar Billy T. îl întrerupse.

— Termină, porunci el. Ce fac doamnele alea nu ne privește

câtuși de puțin. În plus…

Cu un deget uriaș, împunse în pieptul tovarășului său blond.

— În plus, glumele alea ale tale sunt întotdeauna groaznice. Ascult-o pe-asta, în schimb.

Treizeci de secunde mai târziu, izbucniră iarăși în hohote de râs. O nouă rundă de beri sosi la masă, dar pentru Hanne nu se mai punea problema decât să lase să treacă timpul potrivit între episodul nefericit și propria ieșire din scenă. O jumătate de oră avea să fie de ajuns.

Ridicându-se în picioare, își îmbrăcă jacheta de piele, le zâmbi și le ură distracție plăcută în aventurile lor de vineri noaptea, pregătindu-se de plecare.

— O secundă, iubito, rânji Billy T., apucând-o de braț. Dă-mi o îmbrățișare!

Ea se aplecase spre el, cu oarecare reținere, când el se opri brusc, uitându-se drept în ochii ei, cu o seriozitate pe care ea nu i-o vedea decât rareori.

— Îmi placi mult, știi, Hanne, murmură el.

Apoi o îmbrățișă strâns.

• Sâmbătă, 5 iunie

Natura era într-o stare de totală confuzie. Parfumul florilor de cireș înmiresma puternic aerul, ca de Sânziene, de-a lungul tuturor drumurilor, iar bobocii trandafirilor din parcuri începuseră deja să se deschidă. Petalele lalelelor, în mod obișnuit în perioada lor de maximă înflorire, se lăbărțau inestetic, iar florile se treceau în două zile. Insectele zumzăiau de zor în mijlocul acestei revărsări de frivolitate, într-o stare de semibeție. Cei care sufereau de alergie la polen treceau prin momente grele și chiar și cei mai entuziaști suporteri ai verii aruncau priviri furișe spre cer. Soarele părea să-și ia cu greu câteva ore de odihnă în fiecare noapte, înainte de a țâșni pe boltă, la fel de arzător și de bătăios ca întotdeauna, cam de la cinci dimineața. Undeva, de bună seamă că se defectase ceva.

— Vine cometa, gemu Hanne Wilhelmsen, care citea seria anuală de benzi desenate Moomin, a lui Tove Jansson.

Stătea în micul lor balcon, cu picioarele ridicate pe balustradă, citind ziarele de sâmbătă. Era deja zece și jumătate seara, dar fără îndoială mult prea cald ca să stea înăuntru, uitându-se la televizor.

— Bleago, răspunse Cecilie, oferindu-i un pahar de Campari și tonic. În sud, ai fi socotit că vremea asta e formidabilă. Fii fericită că, o dată, avem și noi vreme frumoasă aici, în nord.

— Nu, mulțumesc. Mă doare puțin capul. Trebuie să fie de la căldură.

Cecilie avea dreptate, totuși. Era într-adevăr plăcut. Hanne Wilhelmsen nici nu-și putea aduce aminte să mai fi stat vreodată afară, în pantaloni scurți și tricou, la o oră atât de târzie și să-i fi fost atât de cald. Nu în Norvegia. Cel puțin, nu la începutul lui iunie.

Pe pajiștea înclinată de sub balconul lor, două familii cu copii mici dădeau o petrecere. Cinci copii, un câine și două perechi de părinți făcuseră grătar, jucaseră diverse jocuri,

cântaseră și se bucuraseră de distracțiile în aer liber după moda veche timp de mai multe ore, în pofida faptului că acum trecuse de mult de ora de culcare pentru cei mai mici. În urmă cu o oră, Cecilie se întrebase, cu jumătate de voce, cât avea să mai dureze până când doamna Weinstrandde la parter să iasă ca să se plângă. Doamna respectivă trântise deja ușa de la balconul ei de mai multe ori, într-un protest demonstrativ împotriva gălăgiei făcute de copii. Cecilie avu dreptate, firește. La ora unsprezece, o mașină a patrulei de poliție opri în parcare și doi polițiști, în uniforme de vară, traversară pajiștea înclinată drept spre sărbătoarea câmpenească familistă.

— Uită-te la ei, Cecilie, zise Hanne, râzând pe înfundate. Calcă în același pas. Când eram sergent, am hotărât că eu n-o să fac niciodată asta, fiindcă e atât de militărește. Pe de altă parte, e imposibil să scapi de obiceiul ăsta. E exact ca atunci când faci parte dintr-o fanfară la paradă.

Polițiștii semănau ca două picături de apă. Doi bărbați tunși scurt, de aceeași înălțime. Rămaseră oarecum ezitant la marginea micii adunări, înainte de a se îndrepta către bărbatul care, aparent, era cel mai în vârstă.

— Știam eu, chicoti Hanne, plesnindu-se cu palma peste coapsă. Am ghicit că o să se adreseze unuia dintre bărbați!

Ridicându-se în picioare, cele două femei se aplecară cu coatele sprijinite de balustrada balconului. Grupul nu era la mai mult de douăzeci de metri distanță, iar vocile se auzeau bine, în seara de vară.

— Începeți să strângeți, aici, ordonă unul dintre polițiști. Am primit o plângere de tulburare a liniștii. De la vecini, adică.

— Care vecini?

Bărbatul căruia i se făcuse onoarea de a i se vorbi dădu din brațe, dezamăgit.

— Toată lumea e afară la ora asta, știți, zise el, arătând către blocul în care majoritatea locatarilor stăteau afară, pe balcoane.

— Nu deranjăm pe nimeni!

— Ne pare rău, stărui ofițerul, îndreptându-și cascheta. Va trebui să intrați în casă.

— Pe căldura asta?

În acest moment, își făcu intrarea doamna Wistrand. Cu pași mari și, fără îndoială, legănându-și șoldurile, traversă micuțul petic de teren care-i servea drept grădină proprie.

— Au trecut mai bine de două ceasuri de când am sunat, îi certă ea. Rușine!

— Am avut multă treabă, doamnă, se scuză celălalt geamăn, potrivindu-și cascheta.

Hanne Wilhelmsen știa că era un coșmar să porți așa ceva pe o căldură ca asta. Se hotărî să intervină.

— Cecilie, chiar mă doare capul. Ai putea să faci tu niște ceai? Ești un înger.

Ceai pentru durerea de cap. Un leac bun, presupuse doctorița, știind foarte bine de ce i se cerea să se ducă înăuntru. Însă nu spuse nimic, ridicând doar din umeri în drum spre bucătărie.

— Hei! strigă Hanne Wilhelmsen spre cei doi polițiști, de îndată ce partenera sa ieși din câmpul vizual. Bună seara, băieți!

Toată lumea de jos, din pajiște, își ridică ochii spre ea. Cei doi agenți făcură șovăielnic câțiva pași spre clădire când își dădură seama că lor le vorbea. Hanne nu-i cunoștea, dar presupunea, cu destulă îngâmfare, că ei știau cine era ea. Și, evident, nu greșea. Când ei ajunseră la vreo cinci metri distanță de ea, se luminară la față.

— Bună seara, ziseră amândoi, aproape la unison.

— Lăsați-i în pace, îi sfătui Hanne Wilhelmsen, făcându-le cu ochiul. Nu deranjează deloc. Fata bătrână de la parter e cea dificilă. Lăsați-i pe tineri să se bucure.

Sfatul inspectoarei Wilhelmsen era suficient pentru cei doi polițiști. Salutând respectuos cu mâna la chipiu, făcură stânga-mprejur și se întoarseră la mica adunare.

— Păstrați liniștea, atunci, zise unul dintre ei, pornind cu partenerul său către sarcini probabil mai importante.

Doamna Weistrand se întoarse val-vârtej, mânioasă, în

vizuina ei, în timp ce bărbatul mai în vârstă dintre petrecăreți i se adresă Hannei.

— Mulțumim frumos, zise el, fluturând mâna dreaptă într-un gest de triumf, ca simbolul „Da pentru Uniunea Europeană” din 1972.

Hanne doar zâmbi, clătinând din cap. Cecilie se întorsese. Trântind cana de ceai pe masă, se îngropă în ziare fără să scoată o vorbă.

Când se făcu două și jumătate, copiii fiind de mult duși la culcare și dogoarea nopții suficient domolită pentru ca amândouă să îmbrace pulovere, Hanne își dădu seama că, de la vizita poliției, Cecilie nu mai vorbise cu ea decât monosilabic. Rămăseseră în tăcere, niciuna dintre ele neavând vreun chef să stea întinsă lângă cealaltă și, pe de altă parte, chiar era o noapte fermecătoare. Hanne încercase totul. Nimic nu mersese. Acum se întreba ce naiba ar trebui să facă pentru a nu avea și ziua următoare stricată.

Atunci sună telefonul. Telefonul Hannei.

Cecilie sfâșie ziarul în două.

— Dacă anunță de lucru și trebuie să te duci, o să te ucid, mârâi ea indignată, apoi aruncă ziarul rupt, intrând cu pași apăsați în apartament și trântind sălbatic ușa dormitorului în urma ei.

Hanne ridică receptorul.

Deși mental era pregătită – un apel telefonic în toiul nopții, între sâmbătă și duminică, nu anunța niciodată ceva de bine – simți cum se încordează, fără să vrea. Era un alt masacru de sâmbătă noaptea. Håkon sunase. El se afla deja la locul respectiv, o stație de metrou într-una dintre suburbiile mai vechi, din estul orașului. Arăta absolut demonic. După ultima informație, că o parte din sângele împrăștiat era omenesc, el presupusese că Hanne ar vrea să arunce o privire.

Hanne se gândi vreo zece secunde.

— Vin imediat, zise ea scurt.

Stătu puțin în picioare, în fața ușii dormitorului, înainte de a bate ușor.

— E și camera ta, auzi o voce ursuză dinăuntru.

Îndrăzni și deschise. Cecilie se dezbrăcase și stătea în pat, în capul oaselor, ținând o carte în mână și purtând ochelarii de vedere cei urâți, pe care știa că Hanne nu-i putea suferi.

— Ieși în oraș, am auzit, zise ea glacial.

— Da – și ai să vii și tu.

— Eu?

Lăsându-și cartea jos, se uită în ochii Hannei pentru prima oară după atâtea ore.

— Da. E timpul să vezi cu ce mă ocup eu când hălăduiesc noaptea pe afară. Baia asta de sânge probabil că nu-i mai grozavă decât sălile tale de operații.

Cecilie n-o crezu. Începu să citească din nou, dar în mod clar era mai atentă la ce urma să zică Hanne.

— Vorbesc serios, buna mea prietenă. Îmbracă-te. Mergem să inspectăm o scenă a crimei. Grăbește-te.

Cinci minute mai târziu, un Harley de culoare roz gonea spre suburbia Oppsal. Când sosiră, văzură o scenă cu totul diferită de cele dinainte. Trei mașini de poliție erau parcate acolo, cu luminile albastre clipind, probabil fără să provoace vreun deranj localnicilor, care oricum își lungeau gâturile ca să vadă ce se întâmpla. Stația de metrou era dintre acelea fără personal supraveghetor, înconjurată de un gard și cu o intrare spre stradă asemănătoare unei porți de ecluză, folosită de pasageri care ieșeau. Baia de sânge era pe partea cealaltă, unde călătorii trebuiau să treacă printr-o clădire mică, înainte să ajungă la peronul de scânduri. Erau treisprezece polițiști la fața locului, printre care și Håkon Stand, îmbrăcat în uniformă. Hanne își aduse aminte că era de serviciu. Zâmbi când o văzu salutându-l și traversând perimetrul ce fusese înconjurat de banda ce interzicea accesul. Cecilie venea după ea, nefiind oprită de polițista care păzea locul.

— Ai venit repede, comentă el, aparent neobservând că mai era cineva cu ea.

Hanne nu făcu prezentările.

— O pereche de tineri ce se întorceau de la o petrecere au descoperit-o, explică Håkon. Sunt foarte îndrăgostiți și căutau un loc discret.

Făcu semn spre colțul unde un zid de doi metri înălțime întâlnea clădirea cenușie mohorâtă. Terenul era un amestec de asfalt extrem de vechi și o puzderie de păpădii care cuceriseră suprafața cenușiu-închis. Acum era în întregime înnegrit de sânge. Cantități uriașe de sânge.

— Tocmai ne străduiam să luăm probe mai amănunțite, explică el, indicând scena din jurul lui.

Logic. Exact ceea ce ar fi făcut și ea. Uitându-se în jur, o zări pe Hilde Hummerbakken, din patrulele cu câini. Se îngrășase vreo treizeci de kilograme de când părăsise colegiul de pregătire al polițiștilor și se agita prin jur, umblând legănat, într-o uniformă mult prea strâmtă. Avea, totuși, cel mai frumos câine din lume. Coada lui se învârtea ca o elice în timp ce el amușina locul, oprindu-se ba aici, ba dincolo, permanent ascultând de comenzile directe, blânde, ale stăpânei sale – o priveliște fascinantă. După mai multe minute, polițista rotundă se apropie de ei și Hanne se lăsă pe vine ca să mângâie câinele.

— Făptașul trebuie să fi venit din clădire, zise Hummerbakken, gâfâind. Asta-i foarte clar. Nu e nimic de-a lungul gardului. Cairo a cercetat toată clădirea, dar a găsit ceva la vreo treizeci de metri mai sus, pe panta aceea. El sau ea a avut o mașină. Clădirile astea n-ar trebui să fie încuiate, noaptea?

— Probabil, zise Hanne Wilhelmsen, ridicându-se. Dar cu personal din ce în ce mai puțin, conștiinciozitatea e limitată. Nu e nimic de furat aici. Doar o clădire goală.

Inspectoarea de poliție Hummerbakken îi lăsă, ca să mai facă o tură cu câinele. Hanne Wilhelmsen împrumută o lanternă. În mijlocul scenei însângerate, cineva pusese pe jos niște cartoane, ca o potecă, fără nicio noimă. Ea călcă atent, înaintând până la capăt, confirmând că și acolo exista un număr cu opt cifre scris pe zidul mânjit de sânge. Apoi se întoarse spre ceilalți, se lăsă pe vine și se uită în toate direcțiile.

— Cum m-așteptam, murmură ea, ridicându-se în picioare și venind înapoi.

Niciunul nu înțelese ce stabilise Hanne. Cecilie era consternată de mulțimea de impresii care o bombardaseră și încă nu-și revenise din faptul că se afla într-adevăr acolo, în mijlocul unui viespar forfotind de colegi de-ai Hannei.

— Acolo, lângă zid, există vreo patru metri pătrați unde nu te poate vedea nimeni, îi lămuri ea. Cea mai apropiată clădire pe care o vezi e cea de acolo. La lumina asta, e cu neputință pentru cineva de acolo ca să vadă până aici.

Ei își întoarseră ochii după degetul ei, către o clădire învăluită în întuneric, aflată pe un dâmb, la cel puțin trei sute de metri distanță.

— Bună, rosti deodată Håkon Sand, de parcă n-o observase pe Cecilie până în momentul acela.

Îi întinse mâna:

— Håkon Sand.

— Cecilie Vibe, îi zâmbi ea.

Hanne interveni în foarte scurta conversație.

— O prietenă de-a mea. Era în vizită pe la mine. N-aș fi putut s-o las singură, minți ea, cu un zâmbet forțat, simțind imediat usturătoare mustrări de conștiință.

— Și acum va trebui să mă duci acasă, zise Cecilie, rece ca gheața, înclinând scurt capul în direcția lui Håkon și luând-o către ușa clădirii cenușii.

— Nu, stai, Cecilie! zise Hanne, disperată.

Cu voce tare, ca să fie sigură că partenera ei va auzi, îi spuse lui Håkon:

— De fapt, mă gândeam să te invit la cină, vinerea următoare. Adică acasă la mine. Cu mine și cu jumătatea mea. Așa ai să faci cunoștință cu…

Înghiți cuvântul „ea”.

— … jumătatea mea, încheie ea, fără să se gândească la cât de ciudat trebuie să fi sunat repetiția.

Avocatul poliției făcu o față de parcă ar fi fost invitat într-o croazieră de trei săptămâni în Caraibe. Nu-i venea să creadă și evident era încântat.

— Sigur că da, răspunse el, fără să se gândească o clipă la faptul că, de fapt, stabilise să-și viziteze bătrâna lui mamă.

Sigur! Putem discuta detaliile mai târziu!

Lăsând în urmă baia de sânge, Hanne o urmă pe Cecilie, îndepărtându-se de scena crimei și ducându-se la motocicletă. Nu spuse nimic. Se simțea amorțită și n-avea nicio idee cum avea să scape din aranjamentul pe care tocmai îl făcuse.

— Deci ăsta era Håkon Sand. Pare destul de simpatic, gânguri Cecilie. Cred c-ar trebui să-i spui despre mine înainte să apară la ușă.

Își lăsă capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs zgomotos, înainte să se gândească la împrejurimile sumbre și să se oprească brusc. Apoi chicoti tot drumul până acasă.

• Duminică, 6 iunie

În sfârșit, ziarele explodaseră. Asta îl încânta sincer. Când clopotele bisericii îl treziseră, pe la ora zece, după un somn scurt, dar sănătos, de patru ore, se îmbrăcase repede cu un trening și se dusese la stația de benzină ca să vadă dacă, în afara poliției, începuse cineva să acorde în cele din urmă atenție acțiunilor lui.

Era aproape mai mult decât sperase. Toată pagina întâi din Dagbladet era împodobită cu titlul MISTERIOASĂ BAIE DE SÂNGE ÎN OSLO, cu subtitlul POLIȚIA CAUTĂ VICTIMELE. O fotografie micuță, într-un colț, arăta o mașină a poliției, niște bandă de izolare a scenei crimei și cinci ofițeri de poliție. Fotografia era mică în comparație cu titlul, dar probabil că locul plin de sânge n-ar fi făcut o fotografie reușită. Ar fi trebuit să fie color, cel puțin.

Data viitoare, probabil, gândi el, înainte de a se duce să facă al doilea duș în cinci ore. Data viitoare.

•

Se simțeau ca niște figuranți într-un film de duzină american. Stăteau întinși într-un așternut tipic de burlac într-un pat uriaș, lipsit de gust, vopsit în alb, cu o tăblie înclinată, conținând un radio și un ceas deșteptător incorporate. Dar salteaua era bună. Ridicându-se, Håkon își puse rușinat chiloții și se duse până în bucătărie. După câteva momente, se întoarse cu două pahare de cola în care cuburile de gheață scoteau clinchete și un zâmbet într-o parte.

— E un băiat bun, știi.

Prietenul lui se obișnuise, între timp. Asta era a patra oară când Håkon îi ceruse, roșind, să-i împrumute apartamentul pentru câteva ore. Prima dată, prietenul lui fusese nedumerit, nepricepând de ce Håkon nu-și putea duce partenera de sex acasă la el, dar în cele din urmă rânjise și-i dăduse cheile.

— Cu toții avem preferințe ciudate, declarase el, asigurându-l pe Håkon că avea să stea în oraș cinci ore.

De atunci, prietenul lui nu făcuse nici măcar un comentariu, întinzându-i pur și simplu cheile și anunțându-l doar cât timp putea sta. De data asta, totuși, îl întrebase dacă nu mai avea și pe altcineva de la care să poată împrumuta apartamentul, căci nu-i era deloc ușor. Dar când văzuse ce față făcuse Håkon, se răzgândise imediat. El nu știa că nu era singurul căruia Håkon îi adresa această ciudată rugăminte, la intervale regulate.

Nu mai era mult până să se întoarcă proprietarul. Håkon se uită discret la ceas, dar nu îndeajuns de discret.

— Da, știu, zise ea. Trebuie să ridicăm ancora.

Când începu să se miște, declară deodată:

— M-am săturat până peste cap să mă întâlnesc cu tine astfel.

De parcă ar fi fost alegerea lui. Preferă să nu-i răspundă.

— De fapt, m-am săturat de multe lucruri, continuă ea, în timp ce se îmbrăca smucit, cu mișcări exagerat de grăbite.

— Mă gândesc să termin.

Håkon Sand simți că-și pierde răbdarea.

— Oh, da. Cu situația asta? Sau cu fumatul, probabil.

Ea fuma prea mult și, chiar dacă nu începuse cu adevărat să-l deranjeze, era cel puțin îngrijorat pentru ea. Presupunea, totuși, că nu cu fumatul se gândea ea să termine. Ci cu el. Pomenise de asta, în treacăt, cam la fiecare a treia lor întâlnire. Înainte, îl îngrozea și-l arunca într-o disperare totală. În prezent, nu făcea decât să-l enerveze.

— Ascultă, Karen, zise el. Nu poți continua așa la nesfârșit. Trebuie să te hotărăști acum. Mă vrei sau nu?

Femeia se opri brusc, apoi ocoli patul, încheindu-se la pantaloni.

— Știi, zise ea zâmbind, nu mă refeream la tine. La noi. Vorbeam despre munca mea. Cred c-ar trebui să renunț la postul meu.

Asta era și mai derutant. El se așeză la marginea patului. Să renunțe la postul ei? Era cea mai tânără parteneră într-o renumită firmă de avocatură, câștigând sume astronomice de bani, din câte își putuse da el seama, și foarte rar spusese ceva

care să indice că nu i-ar plăcea.

— Ah, păi, reuși el să îngaime.

— Ce părere ai?

— Nu, eu cr…

— Las-o baltă.

— N-am vrut să sune așa! Mi-ar plăcea să discutăm despre asta.

— Nu, las-o baltă. Pe cuvânt. N-o să discutăm acum. Altă dată, poate.

Se trânti pe pat, lângă el.

— Mă gândesc să mă duc la casa de vacanță, vineri. Vrei să vii și tu?

Senzațional. Ea voia să-l ia și pe el la casa de vacanță. Două zile și jumătate împreună. Tot timpul. Fără să fie nevoie să se ascundă. Fără să fie nevoie să se ridice și să plece fiecare pe drumul lui după ce făceau dragoste. Senzațional.

— Sigur că mi-ar plăcea, se bâlbâi el, dându-și seama, în aceeași secundă, că nu mai exista casa ei de vacanță.

Mai avea și acum o rană lungă și urâtă la picior, de când clădirea arsese până la pământ, în urmă cu șase luni. Cicatricea încă îl mai durea, în zilele cu vreme rea.

— O să fie un pic prea aerisit, nu crezi? zise el, sec.

— Nu la casa mea de vacanță. A vecinilor mei. Și atunci am putea să curățăm locul și să ne distrăm, între două reprize.

În clipa aceea, el își dădu seama de încă un lucru. Acceptase invitația surpriză la cină a Hannei Wilhelmsen.

— Oh, fir-ar.

— Ce-i?

— Am o întâlnire. La cină. Hanne Wilhelmsen m-a invitat acasă la ea.

— Hanne? Parcă spuneai că nu vă vedeți niciodată în afara orelor de serviciu?

Karen Borg o știa pe Hanne Wilhelmsen. O întâlnise în urmă cu câteva luni, iar polițista îi făcuse o impresie puternică. Mai mult, Håkon cu greu putea povesti ceva despre munca lui fără să pomenească și de ea. Dar nu îi crezuse niciodată mai mult decât colegi.

— Nu ne-am văzut niciodată. Până acum. M-a invitat noaptea trecută, de fapt.

— Nu poți s-o contramandezi? sugeră ea, plimbându-și mâna prin părul lui.

Pentru o fracțiune de secundă, un „Ba da, bineînțeles!” îi stătu pe limbă. Apoi, clătină din cap. Una era s-o amâne pe mama lui pentru Hanne. Familia era cumva altceva. Dar n-ar fi putut să-i spună nu Hannei, doar pentru că i se ivise o ocazie mai atrăgătoare.

— Nu, nu pot să fac asta, Karen. I-am spus că mi-ar plăcea mult să vin.

Se lăsă o tăcere grea între ei. Apoi, ea zâmbi și își lipi gura de urechea lui. Îl trecură fiori pe șira spinării.

— Ești un băiat bun, șopti ea. Un băiat bun, adorabil și demn de toată încrederea.

•

Tânăra mamă cu părul roșu despletit se pierduse cu firea complet. Băiețelul ei nu era nicăieri de găsit. Alerga la întâmplare, în sus și-n jos, pe îngustele străduțe din vechea zonă rezidențială în paragină, aplecându-se peste toate gardurile, strigând disperată.

— Kristoffer! Kristoffer!

Ațipise în căldura după-amiezii. Ultima oară când îl văzuse, tocmai terminaseră masa. Chiftele cu varză murată. Băiețelul de trei ani voise să mănânce piure de cartofi cu sos. Era prea cald ca să te cerți cu un copil mic aflat în faza de negație provocatoare. Mai mult, era duminică, iar ea avea nevoie de un pic de odihnă și de liniște.

După ce mâncaseră, ea își luase o carte și se întinsese pe șezlong, la soare, în spatele fermecătoarei case vechi pe care o închiriaseră de la unchiul ei. Prost izolată împotriva curentului și cam dărăpănată, nu era ceea ce ai fi numit ideală pentru un copil, dar chiria era simbolică și vecinătățile erau liniștite, departe de trafic. Ea îl plantase pe băiețel în groapa cu nisip pe care unchiul ei avusese amabilitatea s-o amenajeze în grădină, în spatele casei. El ciripea de unul singur și se juca fericit. Apoi pesemne că ea adormise.

Acum, era înnebunită de disperare și îi venea să plângă. Încercase să se convingă singură că micuțul nu putuse să ajungă prea departe într-o jumătate de oră cât picotise ea.

— Gândește, își porunci ea hotărât, strângând din dinți. Gândește! Unde se duce de obicei? Unde e palpitant și interzis să se ducă?

Cuprinsă de groază la cel dintâi răspuns care-i răsări în minte, se opri în loc și se răsuci cu fața spre autostrada ce trecea cam la trei sute de metri mai jos, pe coasta dealului acoperită cu căsuțe vechi și grădini. Nu. Nu s-ar fi putut duce acolo. Pur și simplu n-ar fi putut.

O femeie mai în vârstă, cu șorț și mănuși de grădinărit, stătea lângă un gard viu, când ea veni pe după colțul străzii, la vreo sută cincizeci de metri distanță de casă.

— L-ai pierdut pe Kristoffer? întrebă ea blând și cumva de prisos, de vreme ce tânăra femeie strigase continuu numele fiului ei.

— Da. Nu. Nu l-am pierdut. Numai că nu-l pot găsi.

Zâmbetul ei umil, forțat, o încurajă pe bătrână să-și scoată mănușile cu hotărâre.

— Vino. O să te ajut eu. Probabil nu s-a dus prea departe, o consolă ea.

Alcătuiau o pereche ciudată când continuară căutările împreună. Femeia roșcată alergând agitată de la un capăt la altul pe străzi, cu picioarele ei lungi, pistruiate. Bătrâna, mai sistematică, ducându-se până la fiecare casă, făcându-și timp ca să-i întrebe pe locatari dacă îl văzuseră pe băiețelul de trei ani.

În cele din urmă, ajunseră la cel mai îndepărtat capăt al dealului. Nici urmă de băiat și nimeni nu-l văzuse, de asemenea. În fața celor două femei, una nedumerită și îngrijorată, cealaltă înnebunită de disperare, se întindea liziera pădurii.

— Unde poate fi? suspină mama lui Kristoffer. N-ar fi îndrăznit că între în pădure singur. Probabil a luat-o în josul dealului? Spre autostradă.

Numai gândul acesta și începu să plângă dezlănțuit.

— Haide, haide. Ia-o încet. Hai să nu punem răul înainte. Dacă s-ar fi întâmplat ceva acolo, jos, am fi auzit de mult ambulanța, o liniști cealaltă femeie, fără prea multă logică.

— Mami!

Încântat la culme, un băiețel veni cătinel pe piciorușele lui bronzate pe aleea unei grădini, cu găletușa într-o mână și lopățica de plastic în cealaltă. Dacă ai fi putut s-o numești alee de grădină. Casa cea mai apropiată de pădure fusese neocupată timp de zece ani, lucru pe care proprietatea o arăta clar. Dacă n-ar fi fost intrarea acoperită cu un strat gros de pietriș mărunt, ar fi fost cu totul înghițită de plantele crescute haotic.

— Kristoffer, sughiță mama lui, repezindu-se spre el.

Surprins de intensitatea reîntâlnirii lor, el îi îngădui să-l ridice în brațe și să-l strângă la piept, gata-gata să-l sufoce.

— Am găsit un pirat, mami, anunță el, mândru și surescitat. Un pirat adevărat!

— Asta-i grozav, băiețelul meu drag, răspunse mama. Minunat! Dar trebuie să-mi promiți că nu te mai duci niciodată atât de departe de casă. Mami s-a speriat foarte tare, înțelegi? Acum o să mergem acasă și-o să bem niște suc. Cred că trebuie să-ți fie foarte sete.

Se uită la cealaltă femeie, mulțumindu-i din inimă.

— Vă mulțumesc mult, doamnă Hansen. Mii de mulțumiri. Am fost atât de îngrijorată.

— Da, e-n regulă, nicio problemă.

Doamna Hansen zâmbi, luându-l pe băiețel de mână ca să conducă mica familie înapoi.

— Vreau să-ți arăt piratul, mami, protestă el, smulgându-se din mâinile ambelor femei. Trebuie să-l vezi pe piratul meu.

— Nu azi, scumpule. Putem să mergem acasă, la corabia piratului tău și să ne jucăm cu ea, în schimb.

Băiețelului începu să-i tremure buza de jos.

— Nu, mami. Vreau să-l vezi pe adevăratul pirat!

Se propti pe picioare, încăpățânat, în mijlocul drumului, refuzând să se urnească.

Doamna Hansen interveni.

— O să mergem acum și-o să ne uităm puțin la piratul tău, apoi tu și mămica ta puteți veni acasă cu mine. O să ne simțim bine. Nu-i așa?

Ultimul comentariu era adresat tinerei femei. Aceasta zâmbi din nou, cu recunoștință, strângându-l bine de mânuță pe băiețel, și toți trei intrară în grădina năpădită de verdeață. Adevărul e că ambele femei erau puțin curioase să vadă ce găsise băiatul.

Chiar și într-o după-amiază însorită, casa părea cumva înspăimântătoare. Tencuiala se scorojise și căzuse în mai multe locuri, de multă vreme. Cineva, probabil adolescenți care nu avuseseră nimic mai bun de făcut, spărsese toate geamurile. Asta se întâmplase cu mulți ani în urmă și, de atunci, până și acei tineri neastâmpărați își pierduseră interesul pentru clădire – devenise acum pradă ușoară pentru capriciile vremii. Urzici înțepătoare crescuseră practic până la brâu în unele părți ale grădinii. Dar după colț, în spatele casei, pe unde nu mai călcase nimeni de ani de zile, un soi de peluză se luptase pentru existență și izbutise să nu cedeze teren, cu destul succes, până în prezent. Deși erau peluze și peluze. Aceasta arăta mai mult a pajiște.

Când dăduseră colțul, băiețelul o rupsese la fugă spre un mic șopron de unelte din capătul celălalt al grădinii. Mama lui se temu că băiatul avea să intre pe ușa întredeschisă și strigă la el, ca să-l prevină. N-a fost nevoie. Băiețelul nu se ducea înăuntru. Se lăsă pe vine, lângă unul dintre pereți, zâmbind neobișnuit de mândru către cele două femei și arătând cu lopățica în jos, spre o groapă mică, exclamă:

— Uite! Aici e piratul meu!

Era un cap de om.

Înșfăcându-l din instinct pe băiat, tânăra femeie se dădu înapoi câțiva metri de lângă acel loc.

El urla.

— Vreau să văd! Vreau să văd!

Doamnei Hansen îi trebuiră doar câteva secunde înainte de a prelua, în liniște, comanda.

— Du-l de aici. Spune-i soțului meu să cheme poliția. Eu o

să rămân aici. Grăbește-te!

Adăugă și acest din urmă ordin fiindcă mama roșcată a băiețelului, perplexă și aproape paralizată, rămăsese țintuită în loc, holbându-se la groapă. Se smulse din stupoare și se îndepărtă de priveliștea grotescă, luând-o la fugă cu băiețelul în brațe, care țipa și dădea din picioare, lăsându-și găletușa și lopățica în iarbă.

Kristoffer săpase pe o suprafață de aproape patruzeci de centimetri pătrați. Capul nu fusese adânc îngropat, cel mult la treizeci de centimetri. Doamna Hansen nu pricepea cum izbutise băiețelul să sape chiar și atât. Pesemne vreun animal începuse lucrul.

Era, probabil, o femeie. Partea de jos a feței era strâns înfășurată cu o bucată de pânză care părea să-i fie legată în jurul capului. Gura cadavrului era deschisă, astfel că dinții de sus ieșiseră prin legătură. Sub pânză, doamna Hansen putea vedea clar o adâncitură în locul unde gura închipuia un mare O. Nările erau neobișnuit de largi și pline cu pământ. Se vedea numai un ochi. Pe jumătate închis. Peste celălalt ochi era lipită o șuviță de păr negru, năclăit și uscat, atât de turtită și de dreaptă, încât părea o bentiță căzută pe o parte. Aproape ca de pirat.

Câteva minute mai târziu, doamna Hansen auzi sirenele poliției apropiindu-se. Ridicându-se în picioare, își frecă anevoie varicele de pe picioare, înainte de a se îndrepta spre poartă ca să îndrume poliția spre mormânt.

• Luni, 7 iunie

Hanne Wilhelmsen era disperată. O crimă înfiorătoare era cu siguranță ultimul lucru de care avea nevoie acum. Protestă cu atâta vehemență, încât comisarul fu cât pe-aci să-i permită să fie scutită din nou de responsabilități. Însă doar cât pe-aci.

— Nu e nimic de discutat, Hanne, zise el, în cele din urmă, pe un ton care nu admitea nicio obiecție. Cu toții avem destule pe cap. O să preiei cazul acesta.

Ea era gata să plângă. Ca să nu facă vreun gest pe care mai târziu putea să-l regrete, luă în tăcere hârtiile pe care i le întindea el și ieși din birou fără un cuvânt. Odată ajunsă în biroul ei, trase adânc aer în piept de vreo câteva ori, închizând ochii și dându-și deodată seama că asta i-ar fi putut servi ca pretext să se sustragă promisiunii de cină față de Håkon Sand, vineri. Așadar, până la urmă avea să-i prindă bine, totuși.

Cadavrul era, așa cum presupusese doamna Hansen, al unei femei. La o cercetare sumară la fața locului, Hanne văzuse că era de douăzeci și ceva de ani, un metru șaizeci și cinci înălțime, de origine străină, dezbrăcată, în afară de fâșia de pânză strâns legată peste gură, și avea gâtul tăiat. Vremea călduroasă și faptul că nu fusese acoperită nici în plastic, nici în haine, făcuse dificilă aproximarea momentului morții. Cadavrul era probabil într-o stare mai avansată de descompunere decât ar fi fost în alte condiții. Ipoteza foarte provizorie era că se afla acolo de două săptămâni. Legiștii dăduseră indicații să fie luate mostre de sol și să se măsoare exact adâncimea la care fusese îngropată. O determinare întrucâtva mai precisă a momentului morții avea să fie disponibilă curând. Cadavrul avea să fie examinat ca să se stabilească dacă avusese loc un atac sexual. Dacă femeia fusese ucisă imediat după un act sexual, era posibil ca sperma să fi rămas în vagin o perioadă îndelungată.

Hanne Wilhelmsen făcu fotografii Polaroid ale gâtului

victimei. Tăietura avea caracteristica unei incizii pornite de la o înjunghiere. Rănile obișnuite de cuțit erau, cel mai adesea, simple înjunghieri, de forma unor bărcuțe prin care interiorul avea dezgustătoarea tendință de a ieși. Rănile spintecate aveau aceleași caracteristici, dar erau mai lungi și mai largi. Mai subțiri la capete, mai largi la mijloc. Formă de barcă. Totuși, rana din acest caz fusese produsă întâi prin înfigerea cuțitului în gât, imediat sub ureche. În locul acela, rana era căscată și ușor franjurată, ca și când ucigașul fusese nevoit să vâre cuțitul de mai multe ori până să intre cum trebuie. După aceea, un arc adânc traversa tot gâtul – o fantă egală, subțire, cu margini curate.

N-aveau habar cine fusese victima. Controlară toate rapoartele de persoane dispărute din ultimul an, în pofida faptului că era, neîndoielnic, un cadavru proaspăt. Niciuna dintre descrieri nu se potrivea.

Lui Hanne Wilhelmsen începu să i se învârtă capul. După un incident din urmă cu câteva săptămâni, când fusese doborâtă la podea de un atacator chiar la ieșirea din biroul ei și care se lăsase cu o comoție serioasă, avusese repetate accese de amețeală. Mai ales în dogoarea soarelui. Volumul de muncă pe care-l avea cu siguranță nu îmbunătățise lucrurile. Se sprijini de marginea biroului până când trecu valul cel mai puternic, apoi se ridică și părăsi încăperea. Era opt și jumătate. O nouă săptămână începuse cât se poate de prost.

Lângă casa scării, ce se întindea de la parter până la etajul al șaptelea, în colțul dinspre apus al foaierului, Håkon Sand stătea de vorbă cu un coleg. Purta cele mai bune haine ale lui și arăta foarte chinuit în ele. La picioare avea o servietă oficială diplomat, mare și neagră.

Se lumină la față când o văzu pe Hanne și puse capăt conversației cu colegul lui, care dispăru traversând galeria către zona galbenă.

— Abia aștept ziua de vineri, zâmbi el larg.

— Și eu, răspunse ea, încercând să dea impresia că era sinceră.

Rămaseră stând acolo, sprijinindu-se de balustradă și

privind în jos la enorma sală deschisă sub ei. Pe o latură a acesteia era neobișnuit de puțină lume.

— Evident, nimeni nu are nevoie de un pașaport, zilele astea, remarcă Håkon Sand, străduindu-se să explice de ce doamnele de la ghișeele de pașapoarte, de regulă atât de aglomerate, stăteau acum de vorbă în voie. Cel mult, ar fi momentul potrivit pentru o plimbare în Alaska. Sau în Svalbard. Dar, desigur, n-ai nevoie de pașaport ca să te duci acolo, adăugă el, stânjenit.

Dacă puțini norvegieni solicitau pașapoarte, în capătul celălalt al încăperii era multă lume. Străinii stăteau înghesuiți unii în alții de-a lungul peretelui unde era situat biroul de imigrări. Păreau posaci, dar cel puțin nu erau prea deranjați de căldură.

— Ce naiba fac ăia acolo? întrebă Hanne. Țin o socoteală a tuturor imigranților sau ce?

— Nu chiar. Duc iarăși una dintre campaniile alea țicnite ale lor. Ies la pescuit în locurile publice și arestează pe toată lumea cu părul negru ca să verifice dacă sunt aici legal. Excelentă folosire a resurselor. Mai ales acum.

Oftă. Trebuia să fie la tribunal peste douăzeci de minute.

— Șeful departamentului de cercetări penale susține că sunt mai mult de cinci mii de străini ilegali aici, în oraș. Cinci mii! Nu cred asta nicio clipă! Unde sunt, mai exact?

Hanne Wilhelmsen nu credea că era chiar așa de absurdă campania în sine. Lucrul care o nemulțumea era folosirea resurselor de care ei aveau atâta nevoie ca să-i găsească pe imigranți. Deunăzi, îl auzise pe șeful direcției Departamentului de imigrări menționând la programul de știri *Dagsnytt Atten* că „pierdeau” o mie cinci sute de solicitanți de azil în fiecare an – oameni care se înregistrau la venirea în țară, dar cărora le pierdeau urma după aceea. Asta însemna că erau numai trei mii și jumătate în plus, bineînțeles, gândise ea, obosită.

— Jumătate dintre ei par să fie aici, zise ea într-un răspuns întârziat la întrebarea lui, arătând către mulțimea de jos.

Håkon Sand se uită la ceas. Avea treabă.

— Vorbim mai târziu, strigă el, luând-o la picior.

•

Era doar un conflict banal. Doi imigranți ajunseseră să-și împartă lovituri după o ceartă pe mâncare la Centrul de Recepție Urtegata pentru Solicitanții de Azil. Unul, iranian, celălalt, kurd. Lui Håkon Sand nu i se părea deloc ieșit din comun faptul că mai explodau din când în când. Amândoi așteptau de mai bine de un an ca să li se rezolve cererile depuse. Amândoi erau tineri, în floarea capacităților de angajare. Li se oferiseră lecții de norvegiană, cinci ore pe săptămână, dar restul timpului lor era doar o mare de frustrări, nesiguranță și neliniște copleșitoare.

Drumurile li se încrucișaseră într-o seară de vineri, iar rezultatul fusese un nas spart pentru cel mai slab dintre ei, kurdul. Articolul 229 din Codul Penal, paragraful 1, prima opțiune de pedeapsă. Cu toate că băiatul iranian se alesese și el cu un ochi vânăt, zeloșii ofițeri de poliție se asiguraseră că, fie și în acest caz banal, justiția avea să fie distribuită la maximum. El era reprezentat de un avocat de la Asistență Juridică socială, care probabil nu schimbase nici două vorbe cu el, darămite să mai citească și documentele. Dar se urmară procedurile obișnuite. Valabil și pentru Håkon Sand.

Sala de judecată numărul 8 era micuță și părăginită. Nu exista aer condiționat, iar zgomotul străzii făcea imposibil să se deschidă ferestrele. De când se luase hotărârea, în urmă cu vreo câțiva ani, să se construiască în sfârșit un nou tribunal, evident că nici nu începea discuție să se mai cheltuiască vreun cent pe clădirea veche. Chiar dacă lucrările la cea nouă înaintau foarte lent.

Toca neagră, folosită de sute de avocați înaintea lui, mirosea urât. El oftă exasperat, aruncând o privire spre avocatul de la cealaltă masă. Când ochii li se întâlniră, se înțeleseră tacit să termine repede cu cazul.

Iranianul de douăzeci și patru de ani a fost cel dintâi care a depus mărturie. Un interpret cu o față complet lipsită de expresie a tradus ce spunea. Evident într-o ediție prescurtată – întâi, acuzatul a vorbit timp de trei minute, iar interpretul a

tradus în treizeci de secunde. Lucrurile de acest soi îl enervau, de regulă, pe Håkon Sand, însă astăzi nu voia să-și bată capul. Curând, veni rândul kurdului. Nasul îi era încă strâmb, căci nu făcea parte dintre cei care primeau cel mai bun tratament pe care-l putea oferi serviciul de sănătate norvegian.

La final, intră un membru al personalului de la centrul de recepție și depuse mărturie. Un norvegian. Văzuse bătaia. Acuzatul se năpustise asupra victimei. Se loviseră unul pe celălalt de mai multe ori, dar totul se sfârșise când kurdul căzuse la pământ ca un sac de cartofi, după un impresionant upercut de la celălalt.

— Dumneavoastră ați intervenit? întrebă avocatul apărării când îi veni rândul să pună întrebări martorului. Ați făcut vreo încercare să-i despărțiți?

Norvegianul se uită în jos, la boxa în care stătea, ușor stingherit. Nu făcuse asta. Erau un pic înfricoșătoare, bătăile acestea între străini. Se întâmplase adesea să apară și cuțite în scenă. Se uită spre cei doi magistrați, căutând ajutor, dar nu primi decât priviri golite de expresie.

— Ați văzut vreun cuțit?

— Nu.

— Aveți vreun alt temei pentru a crede că ar fi fost implicate și cuțitele?

— Da, vedeți, cum am spus, de obicei întotdeauna…

— Dar ați văzut vreunul în cazul de față? îl întrerupse avocatul apărării, enervat. A fost ceva anume în bătaia aceasta care v-a făcut să decideți să nu interveniți?

— Nu, nu chiar…

— Mulțumesc, nu mai am întrebări.

Procedurile se încheiară în douăzeci de minute. Håkon Sand își strânse hârtiile, știind că o sentință avea să fie rostită tot acum. În timp ce vâra teancul subțire de documente în servietă, un formular roz căzu pe podea. Era o instrucțiune internă de la anchetator. Ridicând foița, aruncă o privire asupra conținutului, după care puse formularul la loc în dosar.

În capul foii era numele lui. Instrucțiunea fusese scrisă de mână. Titlul era: „Referitor la refugiatul numărul 90045621,

Shaei Thyed, acuzat de agresiune.”

Dintr-odată, înțelese. Numerele mâzgălite cu sânge de la toate masacrele de sâmbătă noaptea. Erau, desigur, numerele de control de imigrare. Toți străinii aveau câte unul. Numere de identitate pentru străini.

•

O frumoasă versiune a Zeiței Justiției trona pe biroul lui. Splendidă și scumpă, sculptura de bronz părea nelalocul ei în spațiul aglomerat de numai opt metri pătrați al unui birou extrem de public. El punea biluțe de hârtie în fiecare dintre cele două talgere pe care zeița le ținea în mâna întinsă. Cântarul se legăna dintr-o parte într-alta, de la minusculele greutăți.

În cele din urmă, Hanne Wilhelmsen sosi, observând cu satisfacție noile draperii.

— Am crezut că erai la tribunal, zise ea. Așa mi s-a părut, azi-dimineață.

— A durat o oră și jumătate, răspunse el, invitând-o să ia loc. Am descoperit răspunsul!

Roșeața din obrajii lui Håkon Sand nu era de la căldură.

— Numerele acelea, scrise cu sânge la toate scenele de masacru de sâmbătă noaptea, știi ce reprezintă?

Hanne Wilhelmsen se uită la Håkon Sand timp de douăzeci de secunde. Agitat și gata să explodeze, se dezumflă foarte dezamăgit când ea îi răspunse:

— Numere de identitate pentru străini!

Hanne se ridică brusc, strângându-și pumnul și bătând în perete de mai multe ori.

— Dar bineînțeles! Unde ne-a stat capul? Ne-am împotmolit la numerele astea, bineînțeles!

Håkon Sand nu putea înțelege cum de-și dăduse ea seama mai înainte ca el să poată scoate vreun cuvânt. Uluirea din ochii lui era atât de evidentă, încât ea se simți datoare să-i recunoască aportul.

— N-am fost în stare să vedem pădurea din cauza copacilor. Pe cinstite, n-am acordat prea mare atenție numerelor ălora. Până acum. Excelent, Håkon! Eu n-aș fi

ghicit. Nu azi, cel puțin.

Håkon nu mai întrebă nimic și își înghiți mândria rănită. Amândoi se gândiră la consecințele descoperirii lor. Niciunul nu mai spuse nimic.

Patru băi de sânge. Patru numere diferite. Numere de control de imigrare. Un cadavru găsit. Probabil o străină. Cineva cu un număr de control de imigrant.

— S-ar putea să mai fie trei, zise Håkon Sand, în cele din urmă. Încă trei cadavre. În cel mai rău scenariu.

În cel mai rău scenariu. Hanne Wilhelmsen era cu totul de acord. Dar mai era un aspect al cazului care o înspăimânta aproape mai tare decât posibilitatea de a exista încă trei victime, în cine știe ce locuri, moarte și îngropate.

— Cine are acces la informații despre solicitanții de azil, Håkon? întrebă ea încet, deși cunoștea foarte bine răspunsul.

— Personalul de la Direcția de Imigrări, răspunse el prompt. Și cel din Departamentul de Justiție, bineînțeles. Destul de mulți. Plus cei care lucrează la centrele de recepție, bănuiesc, adăugă el, amintindu-și de norvegianul cu fața rușinată care stătuse liniștit, privind cum doi solicitanți de azil se sfâșiau între ei, fără să intervină.

— Da, zise ea.

Dar se gândea la cu totul altceva.

•

Toate cazurile fuseseră lăsate deoparte, între timp. Cu o eficiență care-i ului pe cei mai mulți dintre cei implicați, resursele secției au fost reorganizate în mai puțin de o oră. Sala de operații din capătul îndepărtat al zonei albastre deveni deodată centrul unei activități febrile. Cu toate acestea, timpul a fost prea scurt ca să anuleze ședința pentru care stăruia comisarul, prin urmare s-au adunat cu toții în sala de ședințe, care era extrem de convenabilă, de vreme ce încăperea fără ferestre servea de asemenea și ca sală de mese și era ora prânzului.

Era prezent și șeful Departamentului de Investigații, rotund ca o bilă și cu o expresie facială nemaipomenit de naivă sub cârlionții lui firavi și cărunți. Stătea molfăind dintr-un

sandvici enorm. Maioneza se prelinse printre cele două felii de pâine și lichidul alb picură ca o larvă grasă, scârboasă, pe pantalonii mult prea strâmți ai uniformei sale. Stânjenit, el o șterse cu degetul arătător și încercă să micșoreze dezastrul frecând pata întunecată. Aceasta se lăți.

— Treaba e foarte serioasă, începu comisarul.

Era un bărbat foarte frumos, atletic și cu umeri largi, cu o diademă de păr negru, scurt, înconjurându-i creștetul capului complet chel. Ochii îi erau afundați în cap, dar, dacă te uitai mai bine, îi descopereai foarte mari, pătrunzători și de un căprui foarte închis. Purta o pereche de pantaloni de vară, deschiși la culoare, și un tricou polo mulat, cu guler și capse în față.

— Arnt?

Cel invitat să vorbească își dădu scaunul îndărăt de la masă, dar nu se ridică.

— Am verificat numerele de imigrant scrise cu sânge. Nu au fost foarte clare în toate locurile, dar dacă ne bazăm pe interpretarea următoare…

Luând de pe masă o foaie de carton, o ținu ridicată.

— … și aceasta e interpretarea cea mai probabilă, atunci toate numerele le aparțin unor femei.

În încăpere se făcu liniște.

— Toate sunt între douăzeci și trei și douăzeci și nouă de ani. Niciuna nu a sosit în Norvegia însoțită. Niciuna nu avea rude aici, venite mai înainte. Și, mai mult…

Știau cu toții ce urma să zică. Comisarul simți cum îi șiroia sudoarea pe tâmple. Șeful Departamentului de Investigații fornăia ca un buldog în călduri. Hanne Wilhelmsen își dorea cel mai mult să plece.

— Toate au dispărut.

După o pauză lungă, pe care niciunul dintre ei n-o găsi ciudată, comisarul vorbi din nou.

— Cadavrul ar putea fi al uneia dintre acestea patru?

— E prea devreme ca să ne pronunțăm. Dar, bineînțeles, la asta lucrăm.

— Erik, ai făcut vreun progres în căutările de sânge?

Sergentul se ridică în picioare, spre deosebire de colegul lui cu mai multă experiență, Arnt.

— Am telefonat la abatoare, zise el, înghițind în sec. În douăzeci și patru de locuri. Sângele poate fi cumpărat de către absolut oricine. În special cel de vită. Majoritatea vânzărilor se fac cu anunț în prealabil. Piața aproape că a dispărut. Se pare că nimeni nu-și mai gătește acasă sângerete. Nimeni n-a raportat nimic neobișnuit. Adică n-au fost vânzări de cantități majore.

— Foarte bine, răspunse comisarul. Continuă să lucrezi la caz, totuși.

Ușurat, Erik Henriksen se lăsă să cadă la loc pe scaun.

— Șeful de la Direcția de Imigrări, murmură Hanne Wilhelmsen.

— Ce ai spus?

— Șeful de la Direcția de Imigrări, repetă ea, mai tare. Am auzit un interviu cu el la radio, nu de mult. A spus că autoritățile „pierd” o mie cinci sute de solicitanți de azil în fiecare an.

— Pierd?

— Da, pleacă, se pare. Majoritatea sunt cazuri pasibile de expulzare, aparent, lucru de care ei știu dinainte. Direcția de Imigrări crede că fug fără să spună nimănui. În Suedia, probabil, sau mai la sud, în Europa. Unii dintre ei se întorc pur și simplu în țările lor. Cel puțin, așa crede șeful Direcției de Imigrări.

— Nu-i caută nimeni? întrebă Erik, regretând imediat.

Că autoritățile de la Imigrare ar fi trebuit să piardă timpul căutând străinii dispăruți, când ei aveau mâinile ocupate cu a-i arunca pe cei rămași afară din țară, era o idee atât de absurdă, încât cei mai mulți ofițeri cu experiență din sală ar fi râs deschis dacă n-ar fi existat împrejurările de față. Și canicula. Și faptul că știau că aveau aproape cinci zile rămase ca să descurce misterul. Dacă nu voiau să aibă de investigat, sâmbăta următoare, o altă baltă de sânge undeva, cu un nou număr de control de imigrare scris cu stacojiu.

Cinci zile, atât aveau. Ar fi fost mai bine să treacă la treabă.

•

Kristine Håverstad simțea că se apropia de marginea unei prăpăstii. Trecuseră nouă zile. Nouă zile și opt nopți. Nu vorbise cu nimeni. Firește, fusese ciudatul schimb de cuvinte cu tatăl ei, dar tot mai părea că se învârteau în cerc, unul pe lângă altul. În adâncul sufletului, fiecare știa prea bine că celălalt își dorea să vorbească, dar cum să fi început, cum să fi continuat, despre asta nu aveau nicio idee. Nu puteau să dea pe față ceea ce îi legase foarte strâns și, în același timp, ceea ce făcuse imposibilă comunicarea între ei. Exista o singură victorie pe care ea o putea nota. Valiumul se dusese la canal. Îi luase locul alcoolul. Tatăl ei o privise cu îngrijorare, dar fără niciun protest când rezerva lui de vin roșu scăzuse, iar ea îl rugase frumos să mai cumpere. În ziua următoare, două lăzi de vin stăteau frumos în cămară.

Prietenele ei îi dăduseră telefon, exprimându-și îngrijorarea. Nu mai trecuse prin amfiteatru, la cursuri, de o săptămână, prima ei absență în patru ani. Izbutise să se adune, pe moment, vorbind pe un ton degajat, plângându-se de o gripă urâtă și asigurându-le că nu, nu avea nevoie să fie vizitată, căci n-ar fi făcut altceva decât să le dea gripa și lor. Nu mai era nimic altceva de spus. Nu putea îndura gândul la atenția pe care ar fi atras-o soarta ei. Îi era mult prea proaspătă în minte pățania studentei de la medicină veterinară care, în urmă cu doi ani, se întorsese la cursuri, după o absență de câteva zile. Fata îi povestise celei mai apropiate prietene că fusese violată de un student la medicină, după o petrecere foarte veselă. În scurt timp, toată lumea aflase. Cazul ajunsese la poliție, iar de-atunci studenta de la medicină veterinară se lăsase dusă de curent ca o floare uscată. La momentul acela, Kristinei îi păruse foarte rău pentru fată. Vorbise despre întâmplare cu prietenele ei și toate o evitaseră ostentativ pe gura-spartă din Bærum, pe care o învinuiau. Cu toate acestea, nu luaseră nicio inițiativă în privința victimei. Dimpotrivă, li se părea că era ceva respingător la ea, ceva inexplicabil și irațional. O credeau, bineînțeles, cel puțin fetele, însă ea umbla ca năucă, mereu cu

acel ceva, ceva care le sugera că era cel mai bine să se țină departe de ea.

Kristine Håverstad nu voia să fie ca ea.

Cel mai rău era să-și vadă tatăl. Puternicul și robustul bărbat care întotdeauna fusese acolo, întotdeauna cea dintâi persoană la care alergase ea când lumea devenise prea dură. Sentimentul de vinovăție pentru toate momentele când ea nu se întorsese spre el, când ceva fusese fantastic și era motiv de sărbătorit, îi inundă conștiința, țâșnind din cele mai ascunse cotloane ale minții. Nu se gândise niciodată ce povară trebuie să fi fost pentru el când rămăsese singur cu ea. Știuse dintotdeauna că ea fusese responsabilă, în definitiv, pentru că-l împiedicase să înceapă o relație cu o altă femeie. Dar simțise că avusese o justificare: ea fusese copil și trebuia să i se arate considerație. Nu voise o nouă mamă. Nu-și dăduse seama decât abia când devenise ea însăși adult că poate el ar fi avut nevoie de o altă femeie. Fusese profund rușinată.

Cel mai rău nu era sentimentul că era distrusă. Cel mai rău era sentimentul că tatăl ei era distrus.

Se dusese s-o vadă pe asistenta socială. Femeia arăta ca o asistentă socială și se purta ca o asistentă socială, dar evident se credea psihiatru. Degeaba. Dacă n-ar fi știut cât era de important să nu renunțe imediat, Kristine Håverstad ar fi făcut-o până acum. Dar avea să-i dea o șansă.

Mai înainte de toate, avea să facă o călătorie până la casa de vacanță. Nu-și luase prea multe cu ea. Nu avea să lipsească decât vreo câteva zile. Cel mult. Putea să-și cumpere mâncare de la băcănia locală.

Tatăl ei se arătase aproape fericit când îl anunțase în seara precedentă. Îi dăduse o sumă generoasă de bani, încurajând-o să rămână acolo o vreme. El avea oricum foarte multă treabă la serviciu, a zis el, punându-și încă o porție din mâncarea de la cină. Slăbise trei kilograme săptămâna care trecuse. Ea a văzut că hainele îi atârnau ceva mai mult. În plus, arăta altfel la față; nu mai tras, propriu-zis, dar trăsăturile îi erau mai accentuate, cutele mai adânci. Și ea pierduse trei kilograme. Trei kilograme pe care nu avusese nevoie să le piardă.

Aproape dintr-un efort de a-i plăcea tatălui ei, se hotărâse să plece în călătorie, deși nu-și dorea, în realitate. Șeful ei se supărase de-a dreptul când îl sunase ca să-i spună că boala ei nu se dădea dusă și că n-avea să fie în stare să se întoarcă la muncă alte câteva zile. Serviciul ei de lucrător social la Crucea Albastră nu era nici bine plătit, nici deosebit de atractiv, iar ea nu-și putea explica de ce stătuse mai mult de un an. Îi plăceau alcoolicii, probabil de-asta. Erau cei mai recunoscători oameni din lume.

Gara centrală era plină de oameni. A trebuit să stea la coadă aproape douăzeci de minute înainte ca numărul de pe ecranul LED să se potrivească numărului de pe biletul ei. Primise biletul cerut, plătise, apoi ieșise la plimbare în sala pasagerilor propriu-zisă. Mai erau încă zece minute de așteptat până la plecarea trenului.

Traversând terminalul, intră într-un chioșc de ziare Narvesen. Tabloidele aveau paginile de titlu trase la indigo – un cadavru de femeie fusese descoperit într-o grădină izolată. Citi că poliția își dedicase toate resursele pe care le avea. Asta putea să creadă. Cel puțin, că nu lucra la cazul ei. În aceeași dimineață îi telefonase Lindei Løvstad, consiliera ei de asistență pentru victime, ca să afle dacă era vreo veste. Avocata se scuzase toată – nu era nimic de raportat. Dar îi făgăduise că avea s-o țină la curent.

Luând un exemplar din *Arbeiderbladet*, Kristine Håverstad puse suma fixă pe tejghea și se întoarse spre peron. Citea ziarul în diagonală, în timp ce mergea, și fu cât pe-aci să cadă, călcând pe un ambalaj de hotdog aruncat pe jos. Ca să nu se mai întâmple, împături ziarul și-l vârî în geanta de voiaj.

Atunci îl văzu. Șocată și complet paralizată, încremenise pentru câteva secunde, incapabilă să miște. Era el. Violatorul. Mare cât toate zilele, plimbându-se agale prin gara centrală din Oslo, într-o fierbinte zi de luni, în iunie. El nu se uită la ea, ci își văzu de drum, vorbind cu bărbatul care îl însoțea. Evident, îi spusese ceva amuzant, căci celălalt își dădu capul pe spate și hohoti zgomotos.

Un tremur violent începu s-o cuprindă, de la genunchi,

urcând mai sus, spre coapse, și făcând-o pe Kristine Håverstad să depună un efort ca să ajungă până la o bancă, pe care se prăbuși, cu spatele la violator. Însă nu confruntarea cu simpla lui existență o zdruncinase astfel.

Mai îngrozitor era că acum știa unde-l putea găsi.

•

Aproape exact în același timp, tatăl Kristinei era în apartamentul fiicei lui, privind afară, pe fereastră. Blocul de vizavi nu era renovat, ca al ei. Mari bucăți de tencuială se desprinseseră de pe fațadă și două geamuri erau sparte. Cu toate acestea, toate apartamentele păreau să fi fost locuite, iar mai multe păreau atrăgătoare, cel puțin de la distanță. Nicăieri nu se zărea vreo mișcare. Cei mai mulți erau, probabil, la muncă. La una dintre ferestre, de la etajul al doilea, vizavi pe diagonală, în stânga lui, putu deslușI o umbră care arăta ca un bărbat. Judecând după distanța dintre pervazul ferestrei și fața lui, părea că stătea într-un fotoliu. Bărbatul trebuie să fi avut o vedere perfectă spre apartamentul Kristinei.

Finn Håverstad se ridică repede și ieși în fugă din apartament. Încuie ușa cu yala principală și acele două de siguranță suplimentare, pe care le montase atât de ineficient. Când ieși în stradă, deduse grăbit care sonerie îi aparținea apartamentului în care tocmai se uitase.

Soneria nu avea o plăcuță cu nume, dar riscă. Al doilea etaj pe stânga. A treia sonerie de la bază, pe rândul din stânga. Nu i se răspunse, dar după câteva secunde putu auzi un bâzâit, indicând că apăsase cineva pe butonul de deschidere a ușii. Zgomotul electronic caracteristic se auzise clar, iar el încercă, într-o doară, să împingă ușa de la intrare. Aceasta se deschise cu ușurință. Scările erau în aceeași stare de dărăpănare precum o sugera fațada blocului, dar miroseau proaspăt a săpun verde. Masivul bărbat urcă hotărât până la al doilea etaj. Ușa din față era albastră, cu un dreptunghi de geam jivrat de la nivelul clanței. Deasupra butonului soneriei atârna un cartonaș, fixat cu o piuneză cu cap roșu de plastic. E. Atât scria. E. Nimic altceva. Sună.

Înăuntru se produse o mare vânzoleală. Apoi se lăsă liniștea. Håverstad încercă din nou, la care izbucni o nouă explozie de zgomote. Brusc, ușa se deschise. Înăuntru era un bărbat. Era greu să-i aproximezi vârsta, căci avea acea înfățișare ciudată, practic asexuată, a unui excentric adevărat. Față indescriptibilă, nici urâtă, nici frumoasă. Aproape spân. Palid, cu ten neted, fără pată. În pofida vremii, purta un pulover tradițional. Însă nu părea să-l deranjeze câtuși de puțin.

— E, zise el, întinzându-i o mână rece. Mă numesc E. Ce doriți?

Håverstad era atât de surprins de apariție, încât abia putu să-i explice de ce venise. Oricum, nu erau prea multe de explicat.

— Ăă…, începu el, voiam doar să vorbesc cu dumneata despre ceva.

— Despre ce?

Cu siguranță nu era neprietenos, doar rezervat.

— Mă întrebam dacă dumneata observi ce se întâmplă pe aici, prin vecini, zise Håverstad, potrivit de vag.

Fusese clar o abordare deșteaptă. O expresie mulțumită apăru în colțurile gurii bărbatului.

— Intră, zise el, cu ceva ce semăna a zâmbet.

Se dădu în lături, făcându-i loc, iar Håverstad intră. Apartamentul era imaculat. Părea practic nelocuit și conținea foarte puține elemente care să indice că era, într-adevăr, căminul cuiva. Într-un colț, trona un televizor cu ecran uriaș, cu un singur scaun în fața lui. Nu exista nicio canapea în sufragerie și nicio masă. La fereastră, care nu avea perdele, se afla fotoliul în care Håverstad presupuse că stătuse omul când îl zărise el, din apartamentul fiicei lui. Era un fotoliu verde, foarte ros, înconjurat de mai multe cutii de carton, de genul celor pe care el le recunoscu de la propriile lui fișe. Cutii maro de arhivă, făcute din carton tare, aliniate în jurul fotoliului, ca niște soldați pătrățoși la datorie, apărându-și citadela verde. Pe fotoliu stătea un clipboard, cu un pix atașat.

— Aici locuiesc eu, zise E. Era mai bine unde locuiam

înainte. Dar a murit mama și a trebuit să mă mut.

La această amintire, o expresie de tristețe îi traversă fața fără trăsături.

— Ce ai în cutiile astea? întrebă Håverstad? Colecționezi ceva?

E îl măsură suspicios.

— Da, cu asta mă ocup, de fapt, zise el, fără să facă vreun gest de a-i da amănunte despre conținutul celor douăzeci sau douăzeci și cinci de cutii de carton.

Håverstad trebuia să abordeze problema din alt unghi.

— Probabil nu-ți scapă mai nimic, nu? zise el, arătându-se interesat și apropiindu-se de fereastră.

Cu toate că sticla arăta semne de bătrânețe, era la fel de curată ca restul apartamentului. Se simțea un vag parfum de lămâie.

— Ai un loc confortabil aici, continuă el, fără să se uite la gazdă, care înșfăcase clipboardul și-l ținea acum strâns la piept, de parcă acesta ar fi valorat greutatea lui în aur.

Ceea ce probabil că era adevărat.

— Te interesează ceva anume?

Domnul în pulover era evident nedumerit. Håverstad își închipui că nu multă lume stătea de vorbă cu el. Evident avea chef de vorbă. Avea să-i acorde oricât timp ar fi avut nevoie.

— Păi, da și nu, răspunse E. Se întâmplă așa niște lucruri acum, afară.

O tăietură din ziar se ițea dintr-una din cutiile de carton. Jumătate din fața unei femei politician zâmbea la el.

— Te interesează politica?

Håverstad zâmbi, aplecându-se ca să vadă despre ce era vorba.

E îi anticipă mișcarea.

— Nu pune mâna, mârâi el, închizând cutia chiar în nasul vizitatorului. Nu te atinge de lucrurile mele!

— Nu, bineînțeles că nu, bineînțeles că nu!

Finn Håverstad ridică mâinile cu palmele deschise, într-un gest de capitulare, întrebându-se în același timp dacă n-ar fi fost mai bine să plece.

— Poți să te uiți la asta, zise brusc E, de parcă îi citise gândurile și își dăduse seama că de fapt tânjea după companie.

Ridică a doua cutie din față și i-o întinse vizitatorului.

— Recenzii de filme, explică el.

Într-adevăr, asta erau. Recenzii de filme din ziare, perfect decupate și lipite pe coli de scris. Sub fiecare recenzie era trecut numele ziarului și data articolului, scrise frumos, cu un marker negru, subțire.

— Mergi des la cinematograf?

Pe Håverstad nu-l interesau în mod deosebit obiceiurile lui E, dar era măcar un început de conversație.

— La cinematograf? Eu? Niciodată. Dar le transmit la televizor, după o vreme, știi. Prinde bine să știi ceva despre ele, atunci.

Bineînțeles. O explicație rezonabilă. Povestea asta era absurdă. Finn ar fi trebuit să plece.

— Poți să le vezi și pe astea.

Acum, gazda devenise considerabil mai binedispusă. Riscă să-și pună jos clipboardul, deși cu fața în jos. Dentistului i se înmânã a doua cutie de carton. Asta era mai grea decât cealaltă. Se uită în jur, căutând un loc unde să se așeze, dar podeaua era singura posibilitate. Clipboardul se afla pe fotoliul verde, iar scaunul cu spetează tare de lângă televizor nu era o invitație pentru cineva de statura lui.

Se lăsă pe vine și deschise cutia. E îngenunche lângă el, ca un copil entuziasmat.

Erau numere de înregistrare de mașini. Înșirate ordonat, până în josul paginii, și pe trei coloane. Fiecare număr fusese scris cu grijă sub cel dinainte. Arătau aproape ca bătute la mașină.

— Numere de mașini, explică E, inutil. Le colecționez de paisprezece ani. Primele șaisprezece pagini sunt de aici. Iar restul sunt de unde am locuit… înainte.

Din nou luă expresia aceea mâhnită, autocompătimitoare, care însă i se risipi mai repede de data asta.

— Uită-te aici, îi arătă el. Niciunul dintre numerele astea

nu-i același. E frustrant, pe cuvânt. Numai numerele pe care le pot vedea de pe fereastră. Uite…

Îi arătă din nou.

— Aici vezi data. În unele zile adun cam cincizeci de numere. În alte zile, sunt doar aceleași numere pe care le-am mai scris, înainte. În weekenduri și așa mai departe. Atunci nu-s prea multe, înțelegi.

Håverstad năduși vârtos. Inima îi bătea ca o barcă de pescuit cu motor defect, iar Finn se așeză de-a dreptul pe podea, ca să nu se mai chinuie cu statul pe vine.

— Ai, din întâmplare – răsuflă greu – ai, din întâmplare, și niște numere din weekendul trecut? De sâmbătă, 29 mai?

E scoase o foaie de hârtie și i-o întinse. În partea din stânga, sus, scria *Sâmbătă, 29 mai*. După aceea, urmau șapte numere de înregistrare. Numai șapte!

— Da, ei bine, nu sunt decât mașinile parcate aici, înțelegi, îi explică E cu solicitudine. N-are niciun rost să le notez și pe cele care trec.

Mâinile dentistului tremurau. Nu simți nicio plăcere pentru descoperire. Doar o slabă, ușor prostească satisfacție. Aproape la fel ca atunci când reușea o obturație de canal fără să-i creeze prea mult disconfort pacientului.

— Aș putea să copiez și eu numerele astea, ce zici?

E șovăi o secundă, apoi dădu din umeri și se ridică.

— Bine.

O jumătate de oră mai târziu, Finn Håverstad stătea acasă, cu o listă de șapte numere de mașini în față și cu telefonul alături. Ce noroc că plecase Kristine la casa de vacanță! Avea destul timp. Acum, tot ce avea de făcut era să afle care dintre numerele acestea erau de mașini roșii. Și cine erau proprietarii. Sună la informații și obținu numerele de telefon de la centrul de înregistrare a vehiculelor din Brønnøysund și de la cinci secții de poliție din estul Norvegiei, apoi trecu la treabă.

•

Șocul îi trecuse și o senzație puternică, aproape eliberatoare, de pace se instală în locul lui. Când, după ce

stătuse cinci minute ca să-și revină, Kristine părăsi gara centrală, sigură că violatorul dispăruse în lungul peronului cu tovarășul lui, rămase stând lângă șirul de taxiuri din fața gării, uitându-se în jur, la oraș. Pentru prima dată, după mai mult de o săptămână, remarcă, surprinsă, vremea. Era îmbrăcată prea gros. Scoțându-și puloverul peste cap, îl îndesă în geanta de voiaj. Pentru o clipă, regretă că nu-și luase rucsacul, căci era greu să cari bagajul doar pe un umăr.

Pentru prima oară, nu era coadă la taxiuri. Toată lumea care ieșea din gară fără prea mult bagaj făcea la fel ca și ea. Surprinși de căldura plăcută după răceala aerului condiționat din sala pasagerilor, își dezmorțeau oasele la soare și hotărau să-și pună picioarele la treabă. Un șofer cu față smeadă stătea rezemat de capota mașinii, citind un ziar străin. Ea îl abordă, dându-i adresa tatălui ei și întrebându-l cât avea s-o coste drumul până acolo. În jur de o sută de coroane, credea omul. Ea îi dădu o bancnotă de o sută și bagajul, asigurându-se că el înțelesese corect adresa, și-i ceru să lase pur și simplu bagajul sub scară.

— E o casă mare, albă, cu muchii verzi, mai spuse ea prin geamul portierei, când el pornea motorul.

Un braț dezgolit și păros flutură liniștitor spre ea pe geamul Mercedesului care se îndepărta.

Apoi, ea o luă agale prin cartierul Homansbyen.

Îl ura intens pe individ. De când o distrusese în noaptea aceea de sâmbătă, în urmă cu o săptămână cât o veșnicie, ea nu mai simțise altceva decât neputință și părere de rău. Ore în șir, rătăci pe străzi, copleșită de un tumult de senzații pe care nu izbutea să le pună în ordine. Cu două zile mai înainte, stătuse lângă linia de cale ferată de deasupra gării Majorstua, chiar în curba de la ieșirea din tunel, invizibilă pentru toată lumea, chiar și pentru mecanicul de locomotivă. Stătuse acolo încordată, ascultând trenul care se apropia. Numai un metru până la șine. Când locomotiva apăruse deodată de după curbă, nici măcar nu-i auzise pătrunzătorul țignal. Rămăsese pe loc, hipnotizată, fără să miște niciun deget, fără să se gândească măcar să se arunce pe șine. Trenul trecuse vâjâind, iar

curentul de aer fusese atât de puternic, că ea fusese silită să facă un pas înapoi, ca să se echilibreze. Erau doar câțiva centimetri între fața ei și vagoanele care treceau tunând pe lângă ea.

Nu ea era cea care nu merita să trăiască. El era acela.

Acum, ajunse la apartamentul ei. Șovăind pentru o clipă la ușă, intră.

Apartamentul arăta exact ca înainte. O surprinse că părea atât de primitor, atât de confortabil. Se învârti prin camere, atingându-și obiectele personale, mângâindu-le și observând că un strat subțire de praf se așternuse peste tot. În lumina orbitoare a zilei de afară, observă particule de praf dansând în aer, parcă încântate că o vedeau din nou, acum, că se întorsese. Deschise frigiderul cu băgare de seamă. Acesta mirosea puțin a rânced, iar ea îl goli de mâncărurile perisabile, care deja începuseră să prindă mucegai. Brânza, două roșii și un castravete care pleoscăi flasc când puse mâna pe el. Puse sacul de gunoi lângă ușa de la intrare, ca să nu-l uite la plecare.

Ușa dormitorului era întredeschisă. Se apropie temătoare pe culoar până în locul unde ușa, deschisă spre ea, îi obtura vederea. După o secundă de gândire, intră hotărâtă în cameră.

Se întrebă cine înlocuise cearșafurile de pe pat. Erau împăturite frumos pe pernă, la capătul saltelei, lângă tăblia patului. Cuverturile pe care le sfâșiase ea dispăruseră. Desigur, fuseseră luate pentru analize.

Aproape împotriva voinței sale, privirea îi fu atrasă spre cele două măciulii de brad care împodobeau vârful picioarelor patului. Chiar și de la ușă putea vedea șanțurile negricioase zimțate lăsate de oțelul sârmelor care fuseseră legate de ele. Acum nu mai erau acolo. Nu mai exista nimic în micuțul apartament atrăgător care să spună ce se întâmplase aici în sâmbăta de 29 mai. În afară de ea însăși.

Șovăielnic, se așeză pe pat. Apoi sări în picioare și aruncă păturile pe podea, holbându-se la centrul saltelei. Dar nu era nimic acolo, în afară de ceea ce știa de dinainte: câteva pete familiare. Se așeză din nou.

Îl ura pe bărbatul acela din tot sufletul. O ură binefăcătoare și mistuitoare, care-i traversa ca o vargă de oțel șira spinării de sus până jos. N-o mai simțise până azi. Să-l vadă pe individ plimbându-se în voie, ca și când nu se întâmplase nimic, ca și când viața ei fusese doar un lucru neînsemnat pe care el îl distrusese din pură întâmplare într-o sâmbătă noapte – fusese ca o binecuvântare. Acum avea pe cineva să urască.

Nu mai era doar un monstru abstract, căruia îi era greu să-i atribuie un chip. Până în clipa aceea, el nu fusese o persoană, ci doar o dimensiune, un fenomen. Ceva care se strecurase în viața ei și i-o făcuse praf, ca un uragan pe coasta de vest sau ca o tumoare canceroasă, ceva de care n-ai fi putut să te ferești, luându-ți măsuri dinainte, ceva care se abătea asupra oamenilor când și când, regretabil, dar imposibil de evitat și de controlat.

Nu mai era așa. El era un bărbat. O persoană care alesese să vină. Care alesese viața ei. Ar fi putut s-o lase în pace. Ar fi putut alege să n-o facă, s-ar fi putut hotărî asupra altcuiva. Însă ea fusese cea pe care o alesese. Cu ochii deschiși, deliberat, intenționat.

Telefonul stătea la locul lui obișnuit, pe masa de brad de la capul patului, între un ceas deșteptător și un roman polițist. Pe polița joasă, aproape de podea, se afla o carte de telefon. Găsi rapid numărul și-l formă, apăsând cele opt taste. Când în sfârșit fu conectată cu locul pe care-l căutase, vorbi cu o femeie prietenoasă.

— Bună ziua, mă numesc… Sunt Sunniva Kristoffersen, începu ea. Am fost la Gara de Est, nu la Gara Centrală, vreau să spun, astăzi. A apărut o mică problemă și am fost ajutată ireproșabil de cineva care lucrează la dumneavoastră. L-am întâlnit acolo pe la zece și jumătate. Un băiat înalt, chipeș, cu umeri foarte largi, părul blond, cu un ușor început de chelie. Mi-ar plăcea sincer să-i mulțumesc, dar am uitat să-l întreb cum se numea. Aveți vreo idee cine ar putea fi?

Femeia răspunse chiar spontan. Îi dădu un nume și o întrebă dacă voia să-i transmită vreun mesaj.

— Nu, mulțumesc, zise repede Kristine Håverstad. Mă

gândeam să-i trimit niște flori.

•

Cu câțiva ani înainte, Finn Håverstad fusese la o petrecere unde întâlnise un reporter de la Dagsrevyen, un personaj binecunoscut, medaliat cu Premiul Narvesen pentru urmărirea unui proprietar de vas vinovat de înșelăciuni folosind fonduri de asigurări de stat. Reporterul fusese amabil, iar dentistul găsise discuția cu el foarte interesantă. Mai înainte de asta, avusese impresia nedeslușită că jurnalismul de investigație constă în întâlniri secrete cu surse suspecte, la momente neobișnuite din zi și din noapte. Masivul reporter rânjise când el îl întrebase indiscret dacă așa stăteau lucrurile.

— Telefonul! Nouăzeci la sută din munca mea constă în dat telefoane!

Acum începuse să înțeleagă. Era uimitor cât de multe puteai afla cu ajutorul ingenioasei invenții a lui Bell. Pe carnețelul din fața lui avea acum numele a șase proprietari de mașini roșii parcate pe străduța din Homansbyen în noaptea de 29 spre 30 mai.

Patru dintre ei erau femei. Asta nu însemna neapărat că ieșeau din discuție. Un soț, un fiu sau, în fond, chiar și un hoț de mașini ar fi putut folosi vehiculul respectiv. Dar, deocamdată, le lăsă deoparte pe acestea. Nu mai rămăsese decât o mașină. Formă numărul secției de poliție din Romerike și se prezentă.

— Să vedeți… mi s-a întâmplat o mare nedreptate, zise el cu indignare pentru polițistul nepăsător de la capătul celălalt. Îmi parcasem mașina lângă stația de tramvai și, când m-am întors, vopseaua era zgâriată și sărită. Din fericire, o tânără notase numărul mașinii care mi-o lovise. Nemernicul n-a lăsat niciun fel de mesaj, bineînțeles. M-ați putea ajuta?

Înțelegând, în sfârșit, cum stătea treaba, polițistul își notă și el numărul, spunând:

— Un moment, vă rog.

Două minute mai târziu, putu să-i spună marca mașinii, ca și numele și adresa proprietarului. Finn Håverstad îi mulțumi călduros.

Acum le avea pe toate. Mai întâi, încercase în Brønnøysund, dar îi fusese absolut imposibil să-și deschidă o cale de a scoate informații. Aparent, cea mai ușoară metodă era povestea cu mașina lovită. Telefonase la șapte secții de poliție, ca să evite astfel orice suspiciune. Ar fi fost bătător la ochi dacă șapte mașini i-ar fi ciocnit-o pe a lui.

Singura piedică a fost faptul că în evidențele poliției nu figura și culoarea mașinii. Mai mult, era probabil necesar să verifice valabilitatea adreselor, care s-ar fi putut schimba de la înregistrarea mașinilor. Pentru siguranță, telefonase așadar la Evidența Populației. Asta îi luă groaznic de mult timp.

Dar acum totul fusese aranjat. De la Evidența Populației obținuse, peste toate celelalte, datele de naștere, ceva la care nu se gândise înainte.

Așadar, patru dintre ele erau femei. Le puse deoparte pentru moment. Unul dintre bărbați era născut în 1926. Mult prea bătrân. Bineînțeles, ar fi putut avea un fiu de vârsta potrivită, dar îl puse și pe acesta deoparte. Îi mai rămăseseră doi. Amândoi locuiau în Oslo, unul în cartierul Bærum și unul în Lambertseter.

Nici măcar atunci nu simți vreo bucurie. Dimpotrivă. Continua să simtă aceeași durere lăuntrică și mistuitoare de sub inimă, cum o simțise tot timpul. Pielea îi era amorțită; parcă toate simțurile din corp i se adunaseră în zona stomacului. Era groaznic de obosit. Subzistase cu doar minimum de somn. Deosebirea era că acum avea ceva la care să lucreze. Putea găsi pe cineva pe care să-l urască.

Finn Håverstad își strânse însemnările, le îndesă în buzunare și plecă pentru a-i privi mai de aproape pe cei doi bărbați.

•

Cecilie acceptase o altă seară la serviciu a partenerei sale fără să se plângă. Era într-o dispoziție excelentă. Spre deosebire de Hanne Wilhelmsen. Era aproape șapte seara, iar ea stătea în sala de operații cu Håkon Sand și inspectorul-șef Kaldbakken. Ceilalți plecaseră acasă. Deși lucrau la un caz de maximă urgență, n-avea niciun rost să țină oamenii acolo

toată noaptea.

Hanne Wilhelmsen, după cum îi era obiceiul, schițase întregul caz. Un bloc de desen era deschis în mijlocul podelei. Inspectoarea de poliție făcuse un grafic al timpului, începând din 8 mai și încheindu-se în ziua aceea.

Patru masacre de sâmbătă noaptea în cinci săptămâni. Niciunul pe 29 mai.

— Este foarte posibil, desigur, ca pur și simplu să nu-l fi găsit noi, declară Håkon Sand. Se poate să se fi întâmplat, totuși.

Kaldbakken părea să-i dea dreptate, probabil doar ca să ordone să plece acasă. Era frânt și, pe lângă asta, se alesese cu o răceală de vară care îi îngreuna și mai mult respirația.

— Mai există și o altă posibilitate, zise Hanne, frecându-și fața viguros.

Apropiindu-se de fereastra îngustă, stătu urmărind cum se pogora seara de vară asupra capitalei. Nimeni nu zise nimic, o bucată de vreme.

— Acum sunt foarte sigură, anunță ea deodată, răsucindu-se cu fața spre ei. Ceva s-a întâmplat totuși pe 29 mai. Dar n-a fost un masacru de sâmbătă noaptea.

În timp ce vorbea, deveni mai însuflețită, de parcă nu voia să-i lămurească pe ceilalți, ci mai mult se convingea pe ea însăși.

— Kristine Håverstad, izbucni ea. Kristine Håverstad a fost violată pe 29 mai.

Nimeni nu încercă să conteste faptul, dar nici nu înțelegeau ce legătură avea cu cazul.

— Trebuie să plecăm, zise ea cu tărie, practic strigând. Ne întâlnim la adresa Kristinei!

•

Era evident că nu putea fi el, cel dintâi, bărbatul din Lambertseter. Mașina nu era roșie. Pe de altă parte, bătrânul de la etajul întâi s-ar fi putut înșela. Deși observase o mașină roșie, însemnările lui E arătau limpede că în noaptea aceea fuseseră mai multe mașini necunoscute, parcate la diverse momente, în aceeași zonă.

Nu, amănuntul decisiv fu înfățișarea omului. La cinci și jumătate, sosise cu mașina. Finn Håverstad ochise mașina numaidecât, de când apăru după o cotitură a drumului îngust, neasfaltat, în liniștitul district rezidențial. Mașina era proaspăt spălată, iar plăcuțele numerelor se puteau citi cu ușurință. Evident cu treabă, bărbatul nu se osteni să-și mai bage mașina în garaj. Când se dăduse jos din Volvo, Finn Håverstad îl putuse zări perfect din locul unde stătea, la cincisprezece metri distanță, fără niciun obstacol în calea ochilor săi până la casa recent construită.

Bărbatul era de înălțimea potrivită, în jur de un metru nouăzeci și cinci. Dar era practic chel, cu numai o coroană de păr negru în jurul țestei pleșuve, indicând că nu mai fusese blond probabil din copilărie. Mai mult, era obez.

Mai rămăsese unul. Cel din Bærum. Finn Håverstad se temea că avea să ia timp și, mai rău, că nu va reuși să-l vadă în ziua aceea. Era deja trecut de șapte seara și era foarte probabil ca individul să se fi întors de mult de la muncă. Håverstad își alinie mașina în șirul celorlalte parcate de-a lungul străzii cu trafic moderat. Adresa era la un șir de case cu vegetație bogată în jur, fiecare având o alee de mașini care ducea din stradă până la garaj. Când sosise, nu se putuse decide unde ar fi fost mai bine să stea. Dacă s-ar fi dat jos, după o vreme, ar fi atras probabil atenția asupra lui, căci zona era supravegheată și cei mai mulți trecători aveau evident o țintă în drumul lor. Nu exista niciun loc unde să pară firesc să-ți petreci timpul, nicio bancă pe care să poată sta ca să-și citească ziarul, niciun teren de joacă unde să se poată opri, nonșalant, ca să-i privească pe copii. Nu că o astfel de distracție ar fi fost o idee bună, în zilele astea, gândi el.

Problema se rezolvă de la sine când apăru un băiat care se urcă la volanul unui Golf parcat, cu o perspectivă excelentă spre aleea de mașini care-l interesa pe Finn Håverstad. De îndată ce Golful plecă, el își strecură mașina în spațiul eliberat și, dând drumul la radio, la volum redus, se puse pe așteptat.

Deja începuse să se gândească la un plan alternativ. Ar fi putut să sune la ușă și să întrebe ceva. Sau să ofere ceva de

vânzare. Își coborî privirea spre hainele lui și își dădu seama că în niciun caz nu arăta a comis-voiajor. De altfel, nu avea nimic de vândut.

La opt fără douăzeci, mașina sosi. Un Opel Astra roșu-aprins. Avea geamuri fumurii, astfel încât Håverstad nu putu zări șoferul. Ușa garajului era probabil automată, fiindcă de îndată ce Opelul intră pe alee, ușa începu să se ridice încet. Cam prea încet pentru șofer care tură nerăbdător motorul, așteptând ca deschiderea să se lărgească suficient cât să poată intra.

După ce mașina dispăru în garaj, bărbatul ieși, întorcându-se imediat cu fața spre ușă. Håverstad văzu că străinul ținea un mic dispozitiv în fața lui, probabil telecomanda. Ușa garajului alunecă încet până jos, iar omul traversă grăbit mica alee pavată până la intrarea propriu-zisă a casei.

Era el. Era violatorul. Nu exista nici umbră de îndoială. În primul rând, pentru că se potrivea descrierii Kristinei până în cele mai mici detalii. În al doilea rând, și mult mai important, Finn Håverstad o putea simți în rărunchi. O înțelesese din clipa în care omul ieșise din garaj și se întorsese cu spatele. Probabil că nu-i zărise fața decât o fracțiune de secundă, dar îi fusese de ajuns.

Tatăl Kristinei Håverstad, cea violată cu brutalitate în propria ei locuință pe 29 mai, știa cine fusese atacatorul fiicei sale. Îi știa numele, adresa și data nașterii. Știa ce fel de mașină conducea și ce fel de perdele avea. Știa chiar că își tunsese iarba de curând.

•

— N-ai plecat? întrebă el, foarte mirat, când ea sosi acasă tocmai la apusul soarelui. Parcă voiai să te duci la casa de vacanță?

Când ea se întoarse ca să-i răspundă, el se simți mai îndurerat ca niciodată. Fata arăta ca o pasăre micuță, în pofida înălțimii sale. Cu umerii căzuți și ochii dispăruți undeva în fundul capului. Gura avea o expresie care-i amintea din ce în ce mai mult de răposata lui soție.

Era insuportabil.

— Stai jos puțin, atunci, îi sugeră el, fără să mai aștepte ca ea să-i explice schimbarea de plan. Stai un pic jos aici.

Bătu cu palma în canapea, lângă el, dar ea alese scaunul din fața lui. El încercă disperat să îi surprindă ochii, dar îi fu imposibil.

— Unde ai fost? întrebă el, zadarnic.

Îi aduse ceva de băut. Destul de surprinzător, ea refuză paharul cu vin roșu pe care i-l oferi.

— Avem vreo bere?

Avem vreo bere. Se referea la ei doi ca având lucrurile în comun. Tot era ceva. O secundă mai târziu, el se întoarse, după ce schimbase paharul cu picior cu o halbă înspumată. Fiica lui bău jumătate din halbă dintr-odată.

Kristine colindase străzile ore în șir, dar nu-i pomeni de asta. Fusese în apartamentul ei, dar nici despre asta nu-i spuse nimic. Mai mult, aflase cine o făcuse. Însă n-avea să-i spună lui asta.

— Pe-afară, zise ea, în schimb. Am fost pe-afară.

Aruncându-și expresiv brațele în lături, rămase cu brațele întinse, încremenită într-o poză a disperării.

— Ce-o să mă fac, tată? Ce naiba o să mă fac?

Deodată, Kristine simți un puternic impuls să-i spună ce văzuse în ziua aceea, mai devreme. Ar fi vrut să-și descarce sufletul în fața lui, să-l lase pe tatăl ei să preia controlul, responsabilitatea, să-și pună viața în mâinile lui. Era gata să înceapă, când îl văzu că se apleacă brusc în față, cu capul între genunchi.

Kristine Håverstad îl mai văzuse pe tatăl ei plângând de două ori în viața ei. Prima oară, era o amintire de demult, destul de neclară, de la înmormântarea mamei sale. Celălalt prilej fusese cu trei ani înainte, când bunicul ei murise pe neașteptate, din senin, la numai șaptezeci de ani, după o minoră operație la prostată.

Când Kristine își dădu seama că el plângea, înțelese că nu-i mai putea spune nimic. În loc de asta, stând cu fața spre el, îi luă capul în poala ei.

N-a durat mult. El se ridică abrupt, ștergându-și lacrimile,

și îi luă blând fața ascuțită între palme.

— O să-l omor, zise el, încet.

De multe ori amenința el c-o să-i omoare, ba pe ea, ba pe ceilalți, când era scos din pepeni. De multe ori se gândise ce lipsit de noimă era să spui un lucru ca ăsta când nu vorbeai serios. Pentru o clipă întunecată ca moartea, o văzu clar. De data asta, Finn vorbea cât se poate de serios. Se simți îngrozită.

•

Agitată, Hanne Wilhelmsen îi așteptase mai mult de zece minute, uitându-se mereu la ceas, sprijinită de motocicleta ei, parcată. Când, în sfârșit, sosiră și ceilalți la blocul cenușiu proaspăt renovat, cerul avea o culoare albastru-închis, aproape indigo, indicând că a doua zi avea să fie la fel de călduroasă.

— Uitați-vă aici, zise ea, când Kaldbakken și Håkon Sand reușiseră, în sfârșit, să-și parcheze mașina nemarcată a poliției într-un spațiu îngust, aproape de locul în care ea aștepta fără astâmpăr lângă intrare. Uitați-vă la numele de aici.

Arătă spre sonerie cu lista ei de nume prinse dezordonat, doar câte o fâșie de hârtie lipită de geam.

— Solicitantă de azil. Singură, numai ea.

Sună, dar nu primi niciun răspuns. Sună din nou. Tot niciun răspuns. Kaldbakken își drese glasul nerăbdător, fără să-și poată închipui de ce fusese nevoie ca să vină până aici la o oră atât de târzie. Dacă Hanne Wilhelmsen avea ceva important de spus în legătură cu cazul, ar fi trebuit s-o facă la secția de poliție.

Auziră încă o dată ecoul soneriei, fără nicio mișcare înăuntru. Hanne Wilhelmsen păși pe micul petic de iarbă ce despărțea zidul clădirii de aleea lăturalnică, ridicându-se pe vârfuri și întinzându-și gâtul spre fereastra cu draperiile trase. Nicio mișcare înăuntru. Se dădu bătută și le făcu semn celorlalți doi ca să se întoarcă la mașina lor. Odată așezat, Kaldbakken își aprinse o țigară, așteptând agitat o explicație. Strecurându-se pe bancheta din spate, Hanne Wilhelmsen se aplecă spre cei doi colegi ai săi, sprijinindu-și coatele de

scaunele din față, și își lipi fruntea de palmele puse una peste alta.

— Ce înseamnă toate astea, Wilhelmsen? întrebă Kaldbakken, pe un ton extenuat, cu neputință de descris.

Deodată, ea se gândi că avea nevoie de mai mult timp.

— O să explic totul mai târziu. Mâine, poate. Da, cu siguranță. Mâine.

•

Știa că avea să fie sâmbăta aceasta. Azi se hotărâse. Ea susținea că e din Afghanistan, însă el știa sigur că minte. Pakistaneză, băga mâna în foc, dar mai drăguță decât erau ele de obicei.

Era în pat. Nu pe o parte a marelui pat dublu, ci chiar în mijloc, ca să poată simți cusătura saltelei înghiontindu-l dur în coloană. Păturile erau pe podea, iar el era gol. În mâinile întinse în față ținea ganterele, ducându-și brațele în lături, încet și regulat, cât mai departe, apoi aducându-le înapoi, lăsându-le să se ciocnească între ele, deasupra torsului său transpirat.

— Nouăzeci și una, pffuu. Nouăzeci și două, pffuu.

Se simțea fericit cum nu mai fusese de mult. În largul lui, liber, plin de forță.

Știa exact pe cine avea să pună mâna. Știa exact unde avea s-o facă. De asemenea, știa cu precizie ce avea să facă.

Ajungând la o sută, se ridică în capul oaselor. Masiva oglindă de pe peretele opus îi arătă ce voia să vadă. Apoi se duse la duș.

•

Din nu se știe ce motiv, gândul de a merge acasă nu-i surâdea. Hanne Wilhelmsen se așeză pe o bancă de lângă clădirea poliției din Grønlandsleiret 44, meditând la viață. Era extenuată, dar nu-i era somn. Mai devreme, îi fusese atât de clar că era o certă legătură între masacrele de sâmbătă seara și violul tinerei și drăguței studente la medicină. Dar, acum, nimic nu mai era clar.

Simțea că nu avea putere să se ridice din locul acela. Munca la stabilirea planului și conducerea, trimiterea trupelor

ici și colo, în mare parte păruse eficientă. Cu toate acestea, foarte puține dăduseră roade. Investigațiile erau atât de tehnice. Căutau fire de păr, de țesătură și alte indicii specifice. Chiar și cel mai mic strop de scuipat era examinat, după care primeau rezultate incomprehensibile de la experți despre structurile ADN și tipurile de sânge. Normal, acestea erau necesare, dar erau la kilometri depărtare de a fi adecvate. Omul de sâmbătă nu era normal. Într-un fel, era inteligență în spatele acțiunilor lui, un soi de logică absurdă. Se ținea de o anumită zi din săptămână. Dacă era adevărată ipoteza, că existau alte trei femei străine îngropate pe undeva, atunci el era de asemenea ager de minte. În același timp, alesese să-i pună pe urmele lui pe ocolite, spunându-le pe cine mutilase.

Hanne Wilhelmsen avea – în puternic contrast cu colegii săi – un oarecare respect pentru psihologi. Era de acord că ei spuneau o grămadă de aiureli, dar unele lucruri aveau noimă. Era evident o ramură a științei, chiar dacă nu foarte exactă. În mai multe ocazii, ea nesocotise cu încăpățânare opoziția de a procura profiluri psihologice ale criminalilor neidentificați. De data asta, nu avea nevoie de vreunul. În timp ce se lăsa pe spate, pe bancă, observând că acum era aproape întuneric, îi trecu prin minte că realitatea dură de dincolo, din Europa, din lume, influențase mult criminalitatea din Norvegia. Numai că ei nu voiau s-o recunoască. Era prea înspăimântătoare. Cu douăzeci de ani mai devreme, crimele în serie îi aparțineau Americii. În ultimii zece ani, oamenii putuseră citi despre cazuri asemănătoare și în Anglia.

Nu erau prea mulți criminali în masă în istoria juridică a Norvegiei. Cei câțiva care existau aveau povești smintite și triste. Colegii din Halden îl arestaseră recent pe unul dintre aceștia. Crime întâmplătoare, probabil comise de același om, de-a lungul unei perioade însemnate de timp, aparent fără vreun alt motiv decât banii. Cu câțiva ani mai înainte, un tânăr ucisese trei oameni împreună cu care locuia într-o comună din Slemdal, pentru că ei îi aduseseră aminte că datora treizeci de mii de coroane pe chirie. Experții în psihiatrie legală ajunseseră la concluzia că fără îndoială nu

era sănătos mintal.

Care era motivul omului de sâmbătă? Hanne nu putea decât presupune. Din cărțile de specialitate, știa că un criminal poate avea dorința, mai mult sau mai puțin conștientă, de a fi prins.

Hanne Wilhelmsen știa că nu era cazul și aici.

— Îi face plăcere să râdă de noi, șopti ea.

— Acum stai aici și vorbești de una singură?

Tresări speriată.

Billy T. era în fața ei.

Ea se uită la el, pe moment alarmată, apoi izbucni în râs.

— Cred că îmbătrânesc.

— Atunci, te las în pace să îmbătrânești mai departe, zise Billy T., încălecând pe motocicleta sa, o enormă Honda Goldwing.

— Nu înțeleg cum poți să fii deranjat, când tu umbli cu autobuzul ăla mare al tău.

Îi zâmbi, înainte ca el să-și pună casca. Uitându-se batjocoritor la ea, el nu se osteni să-i răspundă.

Deodată, ea se ridică și alergă spre el, când Billy porni motorul. El nu putu auzi ce-i spunea, așa că trebui să-și scoată iar casca.

— Te duci acasă? întrebă ea, fără să se gândească de două ori.

— Da, n-am prea multe variante la ora asta, zise el, uitându-se la ceas.

— Facem o plimbare?

— Păi, suportă Harley-ul tău să fie văzut în compania unei japoneze?

Se plimbară prin noaptea de vară mai bine de o oră. Hanne în față, făcând un tărăboi groaznic, și Billy T. după ea, cu un uruit înfundat, aproape mătăsos, între picioare. Străbătură vechiul Mossevei până la Tyrigrava și înapoi. Trecând pe străzile orașului, își ridicară mâinile într-un salut obligatoriu al tuturor cowboy-lor în costume de piele de lângă Librăria Tanum, la poarta Karl Johans, unde motocicletele erau parcate una lângă alta, precum caii priponiți la intrarea într-

un vechi saloon.

Sfârșiră chiar lângă Lacul Tyrvann, la o parcare uriașă fără nicio mașină, unde se opriră și își parcară motocicletele.

— Poți să spui multe chestii ciudate despre vremea din primăvara asta a noastră, zise Billy T., dar nu poți să spui că nu e bună pentru plimbat cu motocicleta!

Oslo se întindea la picioarele lor. Murdar și prăfuit, cu un capac de poluare clar vizibil chiar și după căderea nopții. Cerul nu era complet întunecat și probabil că așa avea să rămână până la sfârșitul lunii august. Ici și colo, licărea slab câte o stea. Celelalte parcă picaseră pe pământ. Întregul oraș era un covor cu luminițe răsărind din el, de la Gjelleråsen, de la est, până la Bærum, în vest. Marea se întindea neagră ca smoala la orizont.

La marginea parcării era o barieră vopsită în alb și roșu, de unde cobora o pantă până la un pâlc de copaci. Billy T. se duse alene până acolo și se așeză pe barieră, întinzându-și picioarele, chemând-o și pe ea.

— Vino aici, zise, trăgând-o spre el.

Ea stătu între picioarele lui, cu spatele sprijinit de pieptul lui.

Cu reticență, își îngădui să fie ținută în brațe. El era atât de înalt, încât capetele lor erau unul lângă celălalt, deși el mai degrabă stătea așezat, iar ea stătea practic în picioare. O înconjură cu brațele lui uriașe și își apropie capul de al ei. Cu o oarecare surprindere, ea simți că se relaxează.

— Ești vreodată sătulă până peste cap de a fi ofițer de poliție, Hanne? întrebă el, liniștit.

Ea încuviință din cap. Cu toții se săturau, din când în când. Din ce în ce mai des, de fapt.

— Uită-te la orașul ăsta, continuă el. Câte crime crezi că se petrec acum? Chiar în clipa asta?

Niciunul dintre ei nu răspunse.

— Și noi stăm aici, incapabili să facem ceva, zise el, după o pauză lungă.

— Mă uimește că oamenii nu protestează, zise Hanne.

— Ba o fac, răspunse Billy T. Protestează naibii tot timpul.

Suntem lăsați baltă la nevoie în fiecare nenorocită de zi, în ziare, la pauza de prânz în toate locurile, la petreceri. Nu ne bucurăm de prea mare stimă, pot spune. Îi cunosc bine. E înfricoșător când nu se mulțumesc doar să se plângă.

Era chiar plăcut, să stea astfel. El mirosea a masculinitate și a jachetă de piele, iar barba lui îi gâdila obrazul. Apucându-l de brațe, ea și le înfășură mai confortabil în jurul ei.

— De ce continui cu spectacolul ăsta de secretoșenie, Hanne? zise el încet, aproape în șoaptă.

Când o simți că îngheață instantaneu și dă să-l respingă, fu pregătit și o ținu strâns.

— Nu te prosti, ascultă-mă. Toată lumea știe că ești o polițistă fantastică. Drace, greu mai găsești un polițist cu reputația ta. Mai mult, toată lumea te place. Se spun lucruri bune despre tine pretutindeni.

Ea încă mai încerca să se elibereze. Apoi își dădu seama că, stând astfel, măcar nu era obligată să se uite în ochii lui. Prin urmare, îl toleră, deși nu se mai simțea deloc confortabil.

— M-am întrebat adesea dacă știi de zvonurile care circulă. Pentru că, da, circulă. Poate nu la fel de mult ca înainte, dar oamenii își dau cu presupusul, poți înțelege asta. O femeie frumoasă ca tine și niciodată vreun prieten bărbat.

Îl simți că zâmbea, deși privirea ei era ațintită ferm într-un punct îndepărtat pe colinele Ekebergåsenului.

— Probabil că există un obstacol, Hanne. Un obstacol al naibii de serios.

Gura lui era atât de aproape de urechea ei, încât îi putea simți buzele mișcându-se.

— Tot ce-am vrut să-ți spun e că oamenii nu-s atât de țicniți pe cât crezi. Un pic de bârfă, apoi trece. Când ceva se confirmă, nu mai e interesant. Tu ești o fată grozavă. Nimic nu schimbă asta. Cred că ar trebui să pui capăt misterului de care te înconjori.

Apoi îi dădu drumul, însă ea nu îndrăzni să se miște. Încremenită în loc, rămase stând acolo, absolut îngrozită că el ar putea să-i vadă fața. Ardea ca un tăciune aprins și abia cuteza să respire.

De vreme ce nu făcu nicio mișcare ca să plece, el o îmbrățișă din nou și începu s-o legene ușor, dintr-o parte în alta. Stătură așa câteva secunde nesfârșite, în vreme ce, una după alta, luminile se stingeau în orașul de jos.

• Marți, 8 iunie

Nimeni nu mai bea cafea; toți beau cola. Simplul gând de a lăsa o băutură fierbinte să le curgă pe gâtlej le era antipatic. Un stand cu bere în foaier ar fi fost o mină de aur. Micul frigider din camera în care își luau prânzul emitea gemete nefericite și suspine la toate sticlele de plastic îndesate înăuntru, neputând nici să le răcească pe deasupra înainte de a fi scoase din nou.

În dimineața aceea, Hanne Wilhelmsen prezentase ceaiul cu gheață personalului Secției A 2.11. La ora șapte, fără nici măcar o oră de somn, se apucase să curețe toată mizeria încrustată pe filtrele de cafea. Apoi făcuse paisprezece litri, în total, de ceai extrem de tare, amestecându-l cu grămezi de zahăr și două sticluțe întregi de esență de lămâie, într-un enorm cazan de oțel pentru uz casnic, „împrumutat" din camera unde se depozitau obiectele confiscate. În cele din urmă, umpluse oala până la buză cu gheață pisată cerșită de la cantină. Acesta fusese un succes răsunător. Pentru tot restul zilei, toți umblaseră cu pahare de la cantină pline-ochi, sorbind ceai cu gheață, uluiți că nimeni nu se gândise la asta până atunci.

— Mulțumesc Cerului că am verificat toate astea, oftă ușurat Erik Henriksen, când îi întinse Hannei Wilhelmsen un dosar conținând cele douăsprezece încunoștințări de la cetățeni în legătură cu cazul Kristine Håverstad.

Era grupul conținând rapoartele de la avocați și polițiști. Cel de care râseseră ei. Cel pentru care ea îi mulțumea Domnului că îi ceruse lui să se ocupe de verificări. Îi trebui un sfert de oră ca să le citească pe toate.

O încunoștințare se remarca între celelalte și fusese trimisă de două ori: „Portretul artistic tipărit în Dagbladet pe întâi iunie seamănă cu Cato Iversen. Fața lui e puțin mai subțire, dar, pe de altă parte, se poartă ciudat de o bună bucată de vreme. Cum eu am lucrat împreună cu el, aș prefera să rămân

anonim. Amândoi lucrăm la Direcția de Imigrări, unde el poate fi găsit în timpul orelor normale de birou.”

— Drept la țintă, murmură Hanne Wilhelmsen, luând cealaltă foaie de hârtie, pe care Erik i-o întindea deja.

„Am fost izbit de cât de mult semăna schița cu vecinul meu, Cato Iversen”, se spunea în raport. „El locuiește pe strada Ulveiven, la numărul 3, în Kolsås, și lucrează la Direcția de Imigrări, din câte știu. A fost plecat de acasă în mai multe rânduri. Nu este căsătorit.”

Scrisoarea era semnată, însoțită de o cerere expresă de a-i îngădui anonimatul.

Treizeci de secunde mai târziu, Hanne Wilhelmsen stătea în biroul lui Håkon Sand.

— Am nevoie de un mandat.

— Pentru care caz?

— Pentru cazul ăsta. Uită-te aici.

Îi dădu ambele rapoarte, însă reacția lui a fost cu totul alta decât cea la care se aștepta ea. Calm, Håkon Sand le citi de mai multe ori, înainte de a i le înapoia.

— Acum ascultă teoria mea, începu ea, puțin derutată de zdrobitoarea stăpânire de sine a avocatului. Ai auzit de crime semnate?

Bineînțeles că auzise, citise și el cărțile de specialitate.

— Criminalul lasă în urmă un soi de marcă, un semn distinctiv, nu-i așa? Marca devine cunoscută, prin intermediul ziarelor sau ca subiect de bârfă. Apoi, există o persoană care vrea să scape de cineva și, prin urmare, își deghizează „propria”…

Flutură degetele în aer.

— … „propria” crimă ca pe una din seria originală.

— Însă nu-i iese niciodată, mormăi Håkon Sand.

— Nu chiar. De regulă, dă greș pentru că poliția, bineînțeles, nu a dat publicității toate detaliile despre semnul distinctiv. Însă, aici, Håkon, aici avem exact situația opusă.

— Situația opusă. Ah, da. Și anume care?

— O crimă care e strecurată, deghizată ca una din serie.

Håkon Sand tuși discret în pumnul strâns, sperând că ea va

continua să explice mai departe, fără să aibă nevoie de prea mari încurajări.

— Aici, avem un ucigaș cu semnătură care face o gafă! Se pregătește să comită o altă crimă din serie, dar tocmai atunci ceva nu merge bine. Nu, dă-mi voie să vorbesc cu date.

Trăgându-și scaunul lângă biroul lui, Hanne luă o foaie de hârtie albă și un pix, trasând rapid o copie a graficului prezentat în sala de operații.

— Pe 29 mai, pleacă să violeze și să ucidă o solicitantă de azil. Pe această solicitantă de azil.

Trânti pe birou un dosar. Håkon nu-l atinse, dar înclină capul ca să citească numele de pe copertă. Era femeia din apartamentul de la parter. Cea pe care ei încercaseră s-o contacteze cu o seară în urmă.

— Uite aici, zise Hanne, aproape prea înflăcărată, frunzărind printre documente. Ea e absolut perfectă. A venit în Norvegia singură. Ca să-și întâlnească tatăl, crezuse ea, dar acesta murise cu câteva zile înainte de sosirea ei. Apoi a moștenit apartamentul și niște bani și a trăit liniștită, așteptând ca oamenii de la Direcțiunea de Imigrări să pună osul la treabă. O victimă perfectă. Nici măcar nu locuiește într-un centru de primire.

— Dar de ce n-a atacat-o, atunci, dacă era atât de perfectă?

— Nu știm asta, bineînțeles. Însă ipoteza mea este că ea a fost plecată. Pe afară, în alt oraș, mă rog. Mie mi-a spus că a dormit și n-a auzit nimic, însă pare îngrozită de poliție, cum sunt în general oamenii ăștia, așa că se prea poate să fi mințit. Dar asta înseamnă că el a stat acolo până când a apărut Kristine Håverstad. Fată frumoasă. Foarte atrăgătoare. Și-atunci pur și simplu el a schimbat macazul.

Håkon Sand trebuia să admită că teoria ei se lega.

— Dar pe ea de ce n-a ucis-o, atunci?

— Asta-i la mintea cocoșului, răspunse Hanne Wilhelmsen, ridicându-se în picioare.

Părea înțepenită și obosită, în pofida entuziasmului său. Cu mâinile în șolduri, își răsuci partea de sus a corpului, de vreo câteva ori, stânga-dreapta.

— Câte cazuri de viol abandonăm, Håkon?

El își deschise brațele în lături.

— N-am idee. Dar sunt o mulțime. Mult prea multe.

Așezându-se din nou, ea se aplecă spre el. Cicatricea de deasupra ochiului ei părea mai proeminentă acum, observă el. Hanne slăbise?

— Abandonăm peste o sută de cazuri de viol în fiecare an, Håkon. Peste o sută! Pentru câte crezi că facem investigații complete?

— Nu prea multe, mormăi el, cu mustrări de conștiință.

Instinctiv, aruncă o privire în direcția unui bibliorаft conținând trei cazuri gata, așteptând ștampila cu „anulat”. Violuri. Toate niște dosare subțiri. Practic, zero investigații.

— Câte cazuri de crimă abandonăm în fiecare an? întrebă ea retoric.

— Nu abandonăm cazurile de crimă!

— Exact! El *nu putea* s-o ucidă pe Kristine Håverstad. Ar fi fost descoperită câteva ore mai târziu și noi am fi fost ca viespile bâzâind prin oraș. Individul ăsta e deștept.

Bătu cu pumnul în birou.

— Al dracului de deștept!

— Ba n-a fost atât de strălucit, totuși. A lăsat-o pe Kristine să-i vadă fața, nu-i așa?

— Doar atât, da. Și uite ce fel de schiță ne-a dat ea. Nu foarte precisă.

Îi întrerupse asistenta avocatului poliției, care intră ca să-i înmâneze un dosar cu cercetat în stare de arest.

— Mai sunt cinci din acestea, venite de la Furturi, zise ea compătimitor, înainte de a dispărea pe ușă.

— Totuși, e un lucru pe care nu-l pot deloc lega, zise Håkon, gânditor. Dacă el își făcuse planul ăsta perfect, de ce nu s-a ținut de el? Sigur nu putea să fi fost atât de aţâţat sexual, încât pur și simplu *a trebuit* să aibă pe cineva?

Bineînțeles că ar fi putut. Hanne Wilhelmsen și Håkon Sand se gândiră la asta în aceeași fracțiune de secundă. În primăvara trecută, în Oslo, se comisese o serie de violuri; de fapt, și acelea fuseseră, majoritatea, tot în zona Homansbyen.

Violatorul fusese prins, în cele din urmă, din pură întâmplare. Amândoi își amintiră simultan explicația lui pentru ceea ce făcuse.

— Steroizi! exclamă Håkon Sand, uitându-se la colega sa, aproape speriat. Steroizi anabolizanți!

— Căutăm un musculos, zise Hanne Wilhelmsen sec. Și mai multe indicii. Și în clipa asta, cum spuneam, aș vrea un formular albastru pentru individul ăsta. Pare perfect.

Împunse cu degetele în cele două rapoarte pe care le adusese și îi vârî sub nas un formular albastru. El nu se atinse de niciunul.

— Ești obosită acum, zise el.

— Obosită? Da, firește că sunt obosită.

— Ești obosită și nu gândești limpede.

— Nu gândesc limpede? Ce naiba vrei să spui cu asta?

Evident că era obosită. Toți erau. Dar nu ajuta la nimic faptul că Håkon Sand încerca să întârzie o extrem de binevenită arestare.

— Nu ai destule probe ca să justifici o arestare, declară el, încrucișându-și brațele la piept. Știi asta foarte bine.

Hanne Wilhelmsen nu știa ce să creadă. Trecuseră mulți ani de când un avocat de poliție îi contestase o decizie de arestare. Niciodată, în patru ani de când lucrau împreună, nu fusese refuzată de Håkon Sand. Surpriza ei era atât de mare, încât aproape îi înlocui mânia ce dădea să-i răbufnească.

— Chiar vorbești serios…

Se ridică în picioare, proptindu-se în birou, într-o poză vag amenințătoare.

— Îmi spui mie că refuzi să completezi un mandat?

El încuviință, simplu, din cap.

— Dar ce mama dr…

Își ridică privirea, ca și când cineva de acolo ar fi putut să-i ofere o mână de ajutor.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că tot ce ai tu nu e nici pe departe de ajuns ca să justifice o arestare. Cheamă-l pe tip aici, așa cum facem de obicei. Vezi dacă poți să scoți ceva de la el. Apoi mai

discutăm. Cu perspectiva custodiei, probabil.

— Custodie? Eu nu cer pentru el cercetare în stare de arest! Cer un mandat de arestare normal, simplu, într-un caz dement care se poate să le fi costat viața pe patru fete!

Håkon Sand n-o mai văzuse niciodată pe Hanne Wilhelmsen atât de furioasă. Cu toate acestea, rămase pe poziții. Știa că avea dreptate. Două avertismente despre un posibil ucigaș nu erau temeiuri suficiente pentru suspectare. Chiar dacă individul lucra la Direcția de Imigrări și, astfel, avea acces direct la toate informațiile pe care le dorea inima lui despre solicitantele de azil. Se cutremură la acest gând.

Nu era destul. Știa asta. Și știa că, de fapt, și Hanne Wilhelmsen o știa. Probabil de aceea el nu mai zicea nimic. Înșfăcând și mandatul necompletat și cele două rapoarte, ea ieși, trântind ușa în urma ei.

— Rahat cu ochi, mormăi ea, pe culoar.

Un băiat obosit, stând pe un scaun incomod, așteptându-și rândul la vreun interogatoriu, probabil, se simți evident insultat și își lăsă stânjenit privirea în podea.

— Nu tu, adăugă ea, mergând mai departe.

Erik Henriksen stătea în birou, așteptând-o nerăbdător. Nu primi nicio explicație, doar o exagerat de politicoasă cerere – pentru numele lui Dumnezeu – s-o găsească pe Kristine Håverstad. Aveau nevoie de ea. Acum. Imediat. Într-o oră. El plecă în goană.

Ea se uită în cartea de telefon ca să găsească numărul Direcției de Imigrări. După ce trase aer adânc în piept de cinci ori, ca să se calmeze, formă numărul.

— Cato Iversen, vă rog, ceru ea.

— E de serviciu la telefon între zece și două. Va trebui să sunați atunci, îi răspunse o voce seacă, monotonă.

— Sun de la poliție. Am nevoie să vorbesc cu Iversen. Acum.

— Cum ați spus că vă numiți?

Femeia nu se dădea ușor bătută.

— Hanne Wilhelmsen. Poliția Oslo.

— Un moment, vă rog.

Asta, bineînțeles, a fost doar o stereotipie. După patru minute de liniște asurzitoare, fără nici măcar micul ciripit cu „Sunteți încă în contact, vă rugăm așteptați”, ea apăsă furioasă pe furcă pentru a încheia convorbirea și sună din nou.

— Direcția de Imigrare, vă ascult.

Era aceeași femeie.

— Aici, Hanne Wilhelmsen, Departamentul Crimă, Omucidere și Viol, Poliția Oslo. Vreau să vorbesc cu Cato Iversen imediat.

Femeia fu evident serios alarmată de noua denumire dată Secției de Omucideri. Zece secunde mai târziu, Cato Iversen era la telefon. Se prezentă cu numele de familie.

— Bună dimineața, zise Hanne, pe cel mai neutru ton de care fu în stare, în împrejurările de față. Sunt Hanne Wilhelmsen, Secția de Omucideri, Poliția Oslo.

— Da, zise bărbatul fără nicio urmă de neliniște, din câte își putu da seama Hanne.

Ea se consolă repede, gândind că el era probabil foarte obișnuit să discute cu poliția.

— Aș dori să vă iau o declarație în legătură cu un caz pe care-l investigăm noi. Este foarte urgent. Puteți veni până la secție?

— Acum? Chiar acum?

— Da, cât mai curând cu putință.

Omul se gândi câteva clipe. Urmă o tăcere, cel puțin.

— Asta-i imposibil, în momentul de față. Îmi pare rău. Dar aș…

Ea îl putu auzi răsfoind niște hârtii. Părea să-și verifice carnetul de întâlniri.

— Pot să vin lunea viitoare.

— Din păcate, nu e convenabil. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră acum. Probabil n-o să dureze mult.

Ceea ce era o minciună sfruntată.

— Despre ce e vorba?

— O să discutăm când ajungeți aici. Vă aștept într-o oră.

— Nu, pe cuvânt. Pur și simplu nu este posibil. Țin o prelegere la o ședință de pregătire internă pe care o efectuăm

acum.

— Vă sugerez să veniți aici imediat, zise Hanne, liniștit. Spuneți că vă este rău, spuneți ce doriți. Pot, bineînțeles, să vin eu ca să vă iau de acolo. Dar poate c-ați vrea mai degrabă să ajungeți aici prin forțe proprii.

Acum, bărbatul era clar tensionat. „Dar cine n-ar fi fost, după un astfel de schimb de cuvinte?" gândi Hanne, alegând să nu dea prea mare importanță schimbării din comportamentul interlocutorului.

— Pot să ajung într-o jumătate de oră, zise el, în cele din urmă. Probabil puțin mai mult. Dar plec chiar acum.

•

Kristine Håverstad nu știa ce să facă. Tatăl ei plecase la serviciu la ora opt, ca de obicei. Ea nu mai era sigură, totuși, că într-adevăr asta făcea. Pentru a-și confirma bănuiala, dădu telefon la cabinetul de stomatologie și ceru să vorbească cu tatăl ei.

— Dar, scumpa mea Kristine, răspunse recepționera, o grăsană mămoasă. Tatăl tău e în concediu! N-ai știut?

Kristine se strădui atunci s-o convingă pe femeie că totul se datora unei neînțelegeri și puse receptorul în furcă. Nu mai avea nicio îndoială că tatăl ei intenționa să-și ducă planul la îndeplinire. Vorbiseră mai bine de o oră, seara trecută, mai mult decât o făcuseră în toate cele zece zile dinainte.

Cel mai prost era că totul părea eliberator. Era grotesc, înfricoșător, smintit. Oamenii nu se ocupă cu astfel de lucruri. Nu aici, în țara asta, cel puțin. Dar gândul că omul acela avea să moară o făcea să se simtă, totuși, foarte ușurată. Trăia un fel de exaltare la posibilitatea unei oarecare compensații. Acela distrusese două vieți. Nu merita altceva. Cel puțin, nu când poliția evident nu depunea toate eforturile ca să-l prindă. Și, chiar dacă ar fi reușit, el ar fi primit un an de stat într-o celulă confortabilă, cu televizor și activități plăcute de ocupare a timpului. Făptașul nu era demn de așa ceva.

Merita să moară. Ea nu meritase ceea ce îi făcuse el ei. Era un hoț și un criminal. Tatăl ei nu meritase ceea ce trebuia să îndure. Odată ce se mai calmă, cât de cât, ajungând la un

sentiment de satisfacție domoală că decizia fusese luată, Kristine îngheță. Asta era nebunie curată. Nu te-apuci să omori pur și simplu alți oameni. Dar, dacă avea s-o facă cineva, ea trebuia să fie aceea.

•

Trecuseră secole de când Billy T. fusese anchetator. Era în echipa de supraveghere a diviziei de droguri de mai bine de cinci ani. De atâta vreme încât probabil că avea să rămână un polițist în blugi până ce urma să devină prea bătrân pentru așa ceva. Cu toate acestea, abilitățile lui de anchetator erau încă legendare. Nu juca întotdeauna după buchea cărții, dar obținuse numeroase mărturisiri care îi impresionaseră și pe cei mai buni anchetatori. Hanne Wilhelmsen insistase, iar el se lăsase convins. Ea se gândi că Billy ar putea socoti invitația un șiretlic din partea ei, doar ca să-l mai vadă. Noaptea trecută i se părea cu totul ireală, acum, când se întorsese pe terenuri sigure, cu toate mecanismele ei de apărare pe poziții. Însă avea o nevoie imperioasă de a-l vedea, de a sta de vorbă cu el, despre lucrurile de zi cu zi, despre treburile poliției. Pur și simplu voia să se asigure că el era același bun coleg dintotdeauna.

Billy T. veni. Făcu o grămadă de zgomot, aruncând glumițe în stânga și în dreapta pe tot drumul până la biroul ei – îl putu auzi mai înainte de a-l zări. Văzând-o, când ea scoase capul pe ușă ca să-l salute, îi aruncă remarci ușuratice, de flirt, dar fără nicio scânteie de aluzie la ce se petrecuse câteva ore mai devreme. Nu părea nici din cale-afară de obosit. Totul era la fel ca înainte. Aproape, cel puțin.

Când Hanne Wilhelmsen dădu cu ochii de Cato Iversen, fu șocată. Probabil că nu arăta exact ca-n desenul artistului, dar se potrivea perfect descrierii Kristinei Håverstad. Umeri largi, păr blond, cu un început de chelie în ambele colțuri ale frunții. Nu izbitor de înalt, dar, chiar și așa, corpul lui musculos făcea o impresie puternică. Era și bronzat, pe deasupra, dar, la ora aceasta, multă lume era. Cu excepția polițiștilor de la secție.

Billy T. practic umplea de unul singur încăperea.

Adăugându-i-se Cato Iversen și Hanne Wilhelmsen, camera deveni de-a dreptul ticsită. Billy T. se postă cu spatele la fereastră, sprijinit de pervaz. Stând în calea luminii orbitoare a zilei, deveni o enormă siluetă întunecată, cu contururi ferme, dar fără chip. Hanne Wilhelmsen stătea în locul ei obișnuit.

Cato Iversen arăta vizibil tensionat. Cu toate acestea, reacția nu era în sine neobișnuită și nu indica vreo opoziție. Înghițind continuu în sec, se foia în scaun și etala un obicei prost de a-și scărpina fără încetare dosul mâinii stângi.

— După cum probabil știi, începu ea, de obicei nu facem înregistrări în timpul interogatoriului martorilor.

El nu știuse asta.

— Însă o facem în acest caz, continuă ea, zâmbind degajat și în aceeași clipă apăsând două butoane ale unui mic reportofon de pe birou. Potrivi microfonul astfel încât să fie îndreptat în general spre cameră.

— O să începem cu datele personale, declară ea.

Le primi și, în schimb, ea îl informă că nu era nevoie să dea o declarație, dar că ar fi trebuit să spună adevărul, dacă alegea să răspundă.

— Am voie la un avocat?

Regretă întrebarea de îndată ce-i ieși pe gură și încercă să-și retragă cuvintele zâmbind forțat, clătinând din cap dezaprobator și dregându-și glasul. Râcâia febril cu ghearele o ciupitură de țânțar imaginar de pe mâna stângă.

— Un avocat, Billy T., zise Hanne către monstrul de pe pervaz. Are nevoie prietenul nostru de aici de un avocat?

Billy T. nu spuse nimic, doar zâmbi. Iversen nu putea vedea asta. Din locul în care stătea, polițistul nu era decât o siluetă întunecată, bine conturată pe fundalul cerului senin.

— Nu, nu, n-am nevoie. Era doar o întrebare.

— Dumneata ești un martor, Iversen, îl asigură Hanne Wilhelmsen, într-un efort exagerat de a-l calma. Nu ai nevoie de un avocat, deci?

— Dar despre ce e vorba?

— O să ajungem și la asta, o să ajungem.

O sirenă începu să urle, coborând strada Åkerbergveinen cu viteza luminii, urmată imediat de o alta.

— O grămadă de treabă pe vremea asta, explică Hanne. Unde lucrezi dumneata?

— La Direcția de Imigrări.

— Cu ce te ocupi acolo?

— Sunt administrator. Doar un administrator obișnuit.

— Ah, da, și ce anume face un administrator obișnuit?

— Administrează cazuri.

Era evident că nu fusese intenția omului de a părea impertinent, căci, după o scurtă pauză, adăugă:

— Preiau cererile pentru permis de rezidență pe care poliția deja le-a cercetat. Noi suntem autoritatea inițială de decizie.

— Cazurile de azil?

— Și pe ele, și pe altele. De reîntregire a familiilor. De vizite de studii. Eu mă ocup numai cu cazurile din Asia.

— Îți place munca ta?

— Dacă-mi place?

— Da, crezi că e o muncă plăcută?

— Da și nu.

Se gândi puțin.

— E o slujbă ca oricare alta, presupun. Mi-am luat licența de avocat anul trecut. Nu poți întotdeauna să alegi doar ce-ți place. Serviciul e în regulă, până acum.

— Nu crezi că-i trist, atunci, să dai afară toate aceste suflete?

Acum păru sincer uluit. Nu se așteptase la o asemenea atitudine din partea poliției.

— Nu e trist, bâigui el. Parlamentul este cel care decide. Noi doar punem în aplicare deciziile pe care le-au luat ei. În plus, nu toți sunt dați afară, știți.

— Dar sunt majoritatea, nu-i așa?

— Păi, da, probabil majoritatea.

— Și dumneata ce părere ai despre străini?

Acum se văzu că-și mai revenise.

— Sincer, zise el, schimbându-și poziția în scaun, acum chiar vreau să știu despre ce e vorba.

Cei doi polițiști schimbară o privire, iar Billy T. încuviință scurt din cap. Și Iversen putu vedea asta.

— Ne chinuim cu un caz foarte serios, în momentul de față, îi spuse Hanne Wilhelmsen. Masacrele de sâmbătă noaptea. Ai citit probabil despre ele în ziare?

Într-adevăr, citise. Dădu din cap și începu să se scarpine din nou.

— La fiecare dintre aceste băi de sânge, am găsit câte un număr. Un număr de imigrant. Duminică, am găsit un cadavru. Un cadavru care arată a fi din Asia. Și, știi ceva?

Părând aproape entuziasmată, scotoci prin teancul de documente din fața ei până găsi o foaie de hârtie.

— Două dintre aceste numere de imigrant sunt dintre cazurile la care lucrezi dumneata!

Nervozitatea omului crescuse, iar acum puteau în sfârșit să înceapă să citească în ea câte ceva.

— Nu suntem foarte mulți cei care ne ocupăm de cazurile din Asia, exclamă el grăbit. Nu e câtuși de puțin ciudat.

— Nu. Înțeleg.

— Vreau să spun, trebuie să știți cu cât de multe cazuri avem de-a face în fiecare an. Câteva sute, fiecare. Poate câteva mii, adăugă el iute, străduindu-se să-și întărească argumentul.

— Probabil dumneata vei putea să m-ajuți, atunci, de vreme ce ai atâta experiență. Cum te ocupi de aceste cazuri, mai exact? Vreau să spun, din punct de vedere administrativ. Sunt toate pe calculator?

— Da, toate datele sunt înregistrate pe calculator, așa e. Dar avem și dosare, bineînțeles. Cu hârtii, adică. Rapoarte de interviuri și scrisori și toate lucrurile de genul ăsta.

— Și ele conțin toate detaliile despre fiecare solicitant de azil?

— Da. Adică, da, tot ce trebuie să știm noi, cel puțin.

— Lucruri cum ar fi la cine au venit, rudele, dacă știu pe cineva de aici, de ce au venit tocmai în Norvegia și toate treburile de soiul ăsta. Asta conțin dosarele voastre?

Bărbatul se foi iarăși în scaun și păru să cântărească întrebarea.

— Da, asta e tot în rapoartele de interviu ale poliției.

Hanne Wilhelmsen știa prea bine. Petrecuse patru ore citind rapoartele de interviu a patru femei, chiar în dimineața aceea.

— Sunt mulți cei care vin singuri?

— Doar câțiva. Ceilalți au familiile cu ei. Unii au deja familiile aici.

— Unii dispar, am auzit, nu?

— Dispar?

— Da, dispar din sistem fără să știe nimeni unde sunt.

— Ah, da, în sensul ăsta, dispar… Da, se întâmplă când și când.

— Ce faceți atunci cu ei?

— Nimic.

Billy T. își mută statura colosală de pe pervaz. Îi înghețase fundul după ce stătuse douăzeci de minute pe aparatul uzat de aer condiționat. Luând-o prin spatele Hannei Wilhelmsen, se opri, rezemându-și brațul de un raft de cărți lucios, și se uită în jos, la martor.

— Acum o să trecem direct la subiect, Iversen, zise el. Unde îți petreci de obicei weekendurile?

Omul nu răspunse. Scărpinatul se înteți.

— Încetează, porunci Hanne Wilhelmsen, agasată.

Deși Cato Iversen fusese cuprins de disperare, abia de auzi comanda. Cei doi polițiști îl studiau cu atenție, dar încă nu puteau vedea nimic decât nervozitatea. Iversen habar n-avea ce să zică. Prin urmare, trânti adevărul.

— Ies cu furgoneta, zise el, încet.

Billy T. și Hanne schimbară o privire și amândoi zâmbiră.

— Ieși cu furgoneta, repetă Hanne rar.

— Ai ieșit cu furgoneta și sâmbătă, pe 29 mai? Dar duminică, pe 30?

La dracu'. Îl prinseseră. Toate celelalte chestii fuseseră pur și simplu praf în ochi. În pofida răbufnirii Hannei Wilhelmsen, de un minut mai devreme, el își scărpina cu disperare mâna stângă. Devenise dureros, așa că se opri.

— Vreau să vorbesc cu un avocat, exclamă el deodată. Nu

mai spun nimic până când nu vorbesc cu un avocat.

— Dar, dragul meu Iversen, zise Billy T. cu o voce ca mătasea, lăsându-se pe vine în fața lui. Nu ești acuzat de nimic.

— Dar sunt bănuit de ceva, răspunse Iversen, iar acum puteau vedea că îi dăduseră lacrimile. Așa că am nevoie de un avocat.

Aplecându-se peste birou, Hanne opri reportofonul.

— Iversen. Să fie limpede. Noi te interogăm acum ca martor. Nu ai nici statut de suspect, nici de acuzat. Prin urmare, nu ai nevoie de avocat. Prin urmare, ai dreptul să ieși din această încăpere și din această clădire când dorești. Dacă totuși alegi să stai de vorbă cu un avocat și să porți o altă discuție cu noi după aceea, ești, firește, liber să faci asta.

Luă telefonul și-l puse drept în fața lui. Apoi bătu cu palma în Paginile Aurii de alături.

— Dă-i drumul, îl invită ea, uitându-se rapid prin micul birou ca să vadă dacă exista ceva la care el n-ar fi trebuit să aibă acces.

Înșfăcă un teanc de dosare ale cazurilor și, luându-l și pe Billy T. cu ea, porni spre ușă, unde făcu o pauză.

— Ne întoarcem în zece minute, zise.

•

Se dovediră a fi mai mult de zece minute. Se așezaseră în sala de operații, fiecare cu câte un pahar din băutura pregătită de Hanne, dimineață. Gheața se topise, zahărul rămăsese pe fundul cazanului aproape gol și, cu taninul, ceaiul nu mai era nici pe departe la fel de răcoritor cum fusese cu câteva ore mai devreme.

— Acum o să capituleze, zise Billy T. Noi nu trebuie să mai spunem mare lucru.

— Simpla ta înfățișare poate băga în sperieți și oamenii nevinovați, făcându-i să mărturisească orice, rânji Hanne, golindu-și paharul. Mai mult, nu știu dacă e chiar gata pentru a fi arestat.

— Ceva îl face să transpire, asta-i cert, remarcă Billy T. Asta-i părerea mea. Dar trebuie să plec. Sunt frânt. Probabil că

și tu ești la fel, adăugă el, încercând să-i prindă privirea.

Ea nu-i răspunse și își ridică doar paharul gol într-un fals toast când el ieși din sală, în locul lui năpustindu-se Erik Henriksen.

— Am găsit-o, gâfâi el. Tocmai voia să vină încoace! Stătea chiar în prag! Pentru ce aveai nevoie de ea?

•

A durat doar o oră și jumătate pentru a organiza o confruntare. În poliție părea să existe un surprinzător număr de bărbați blonzi, cu umeri largi și cu început de chelie în frunte. Cinci dintre ei stăteau acum în compania lui Cato Iversen, în camera de identificare. De partea cealaltă a unui geam-oglindă, Kristine Håverstad își rodea unghiile.

Nu pentru asta venise, bineînțeles. Aproape că se ciocnise de polițistul pistruiat când se apropia, șovăind, de sediul poliției. Încă ar mai fi putut să renunțe la ce își propusese, dacă el, încântat când îi confirmase identitatea, n-ar fi conduso radios înăuntru. Din fericire, nu trebuise să spună nimic.

Inspectoarea de poliție Hanne Wilhelmsen părea mult mai obosită decât fusese cu nicio săptămână în urmă. Ochii îi păreau mai decolorați, gura mai strânsă și mai hotărâtă. Săptămâna trecută, Kristine Håverstad o considerase izbitor de frumoasă. Acum, era doar o femeie obișnuită, cu trăsături atrăgătoare, deloc machiată. Nici ea nu se arătă din cale-afară de entuziasmată, deși o întâmpină destul de prietenos.

Cei șase bărbați intrară unul după altul în încăpere, ca un cârd de gâște grase. Când cel dintâi ajunsese în capătul cel mai îndepărtat al camerei, toți se întoarseră ca să se uite orbește la geamul-oglindă. Kristine știa că n-o puteau vedea.

El nu se afla printre ei. Toți semănau. Dar niciunul nu era bărbatul care o atacase. Simți cum i se umpleau ochii de lacrimi. Dacă măcar… dacă măcar ar fi fost unul dintre ei. Atunci ar fi putut fi protejat de tatăl ei. Ea ar fi putut încerca să-și dreagă viața. Ar fi fost scutită de a mai avertiza poliția că propriul ei tată pusese la cale să comită o crimă. Viața ar fi fost cu totul alta, dacă măcar ar fi fost unul dintre ei. Dar nu era.

— Probabil numărul doi, spuse ea.

Ce făcea? Cu siguranță nu era numărul doi. Dar, silindu-i să rețină pe unul dintre ei, ea ar fi putut câștiga timp, cel puțin. Timp ca să se gândească, timp ca să-și convingă tatăl să renunțe. Câteva zile, probabil, dar oricât ar fi fost mai bine decât nimic.

— Sau numărul trei?

Se uită întrebător la Hanne Wilhelmsen, care totuși stătea ca un sfinx, privind drept înainte.

— Da, hotărî ea. Numărul doi sau numărul trei. Dar nu sunt deloc sigură.

Inspectoarea de poliție Hanne Wilhelmsen îi mulțumi pentru ajutor și o conduse la ieșire. Dar era atât de dezamăgită, încât uită s-o întrebe pe Kristine Håverstad pentru ce venise. Nu mai conta. Aruncându-și geanta pe umărul ei mic, Kristine Håverstad dispăru din secția de poliție, știind foarte sigur că n-avea să fie în stare niciodată să-și trădeze tatăl.

Numărul doi din șir era funcționarul Frederik Andersen, de la secția de poliție Citații.

Numărul trei era sergentul Eirik Langbråtan, un băiat plăcut, care era operator la biroul de criminalistică. Cato Iversen, care fusese numărul șase din șir, primi o strângere de mână, niște scuze fără tragere de inimă, și i se permise să plece.

Ajungând în capătul cel mai îndepărtat din Grønlandslereit, și ieșind din vederea oricui l-ar fi urmărit din enorma clădire în arc de cerc, Iversen intră în restaurantul Lompa, unde-și cumpără doi litri de bere odată. Așezându-se la o masă înghesuită în local, își aprinse o țigară cu mâini tremurătoare.

În noaptea de 29 mai, fusese la bordul feribotului danez, cu furgoneta încărcată cu băuturi alcoolice de contrabandă. Asta nu avea să se mai întâmple niciodată, niciodată.

•

Teoretic, întreaga zi de lucru fusese pierdută, ajungându-se la o fundătură. Era de-a dreptul descurajant. Dar nu acesta avea să fie incidentul cel mai de seamă în A 2.11, în ziua

aceea.

Inspectorul-șef Hans Olav Kaldbakken intră în biroul Hannei Wilhelmsen, pentru rezumatul zilnic. Nu arăta bine deloc. Așezându-se pe scaun cu mișcări greoaie, anevoioase, își aprinse o țigară, a douăzecea pe ziua aceea, deși nu era decât trei și jumătate.

— Am obținut ceva, Wilhelmsen? întrebă el, aspru. Mai avem altceva în afară de acest… acest Cato Iversen? Fiindcă nu poate fi el, nu-i așa?

— Nu, nu poate fi, e adevărat, răspunse Hanne Wilhelmsen, apăsându-și tâmplele cu degetele.

Confirmarea era o considerabilă minimalizare a situației de fapt. Cato Iversen poate că avea propriile afaceri necurate, dar treaba asta avea să aștepte pentru o altă zi. Hanne presimțise că tânăra Håverstad avea să-și recunoască atacatorul. Nu pricepuse de ce fata alesese două persoane care evident nu-i făcuseră niciun rău. Poate să fi fost o dorință adâncă din subconștient de a le da ceva. Însă gestul fusese demn de reținut. Va trebui să se mai gândească la asta, altă dată.

— Se apropie sâmbăta, zise Kaldbakken, greoi. E groaznic de aproape sâmbăta.

Avea un mod de vorbire ciudat și își înghițea cuvintele înainte de a le articula până la capăt. Dar Hanne Wilhelmsen lucra cu același șef de mulți ani și întotdeauna înțelesese ce voia să spună.

— Într-adevăr, Kaldbakken. Se apropie sâmbăta.

— Știi ceva? zise el, aplecându-se spre ea într-un neobișnuit acces de familiaritate. Violurile sunt cele mai rele lucruri pe care le cunosc. Nu pot să sufăr violurile. Și sunt polițist de treizeci de ani.

Se pierdu în gânduri, un moment, dar își reveni repede.

— De treizeci și trei de ani, ca să fiu mai exact. Am început în 1960, ceea ce nu înseamnă că sunt tocmai un om bătrân.

Zâmbind încruntat, tuși violent.

— Anii șaizeci. Alea au fost zilele frumoase. Era bine să fii polițist, pe atunci. Bine plătiți, așa eram. Mai mult decât muncitorii din industrie. Cu mult mai mult. Oamenii aveau

respect pentru noi, în zilele alea. Gerhardsen era încă prim-ministru, iar oamenii trăgeau cu toții în aceeași direcție.

Fumul deja înecase camera. Bărbatul își răsuci propria țigară și scuipa tutun între două reprize de mormăieli.

— Pe vremea aceea aveam cam două sau trei violuri pe an. Cât tapaj se făcea! De regulă, îl și prindeam pe nenorocit. Erau mai mulți bărbați aici, pe atunci, iar violurile erau cele mai rele fărădelegi pe care le cunoșteam. Noi, toți. Nu ne lăsam până nu-i prindeam.

Lui Hanne Wilhelmsen nu i se mai întâmplase niciodată asta. Lucra cu inspectorul-șef de șapte ani și nu vorbiseră niciodată despre ceva mai intim decât un stomac deranjat. Într-un fel, o socotea semn rău.

Kaldbakken oftă adânc, iar ea îi putu auzi gâlgâitul din canalele bronhiale supraîncărcate.

— Dar, una peste alta, e bine să fii în poliție, comentă el, privind visător în gol. Când te duci noaptea la culcare, știi că ești unul dintre băieții buni. Sau dintre fetele bune, adăugă el, zâmbind precaut. Îți dă un sens existenței. Cel puțin, așa a fost până acum. După primăvara asta, nu mai știu, să-ți spun drept.

Hanne Wilhelmsen îl înțelegea bine. Într-adevăr, fusese un an groaznic. Pentru ea, totuși, lucrurile merseseră destul de ușor. Avea treizeci și patru de ani, abia se născuse când Kaldbakken, vânjos și țanțoș în uniforma lui proaspăt călcată, patrula pe lungile și liniștitele străzi din Oslo. Ea avea foarte multe de făcut. Kaldbakken nu avusese. Ea ajunse să se întrebe câți ani avea. Arăta trecut bine de șaizeci, dar nu se putea să fie așa. Trebuia să fi fost mai tânăr.

— Nu mai am prea multe de dat, Hanne, mormăi el.

Se sperie când îl auzi că-i spunea Hanne. Până azi, niciodată nu fusese decât Wilhelmsen pentru el.

— Prostii, Kaldbakken, interveni ea, dar renunță când el îi făcu semn să tacă.

— Știu când e timpul să renunți. Eu…

Un îngrozitor acces de tuse, violent, paroxistic, îl apucă deodată. Dură tulburător de mult. În cele din urmă, Hanne

Wilhelmsen se ridică în picioare, ezitând, și îi puse o mână pe spate.

— Pot să te ajut? Vrei un pahar cu apă sau…?

Când el se lăsă pe spate în scaun, horcăind ca să-și recapete răsuflarea, ea se alarmă de-a binelea. Fața lui era pământie și lac de sudoare. Întorcându-se într-o parte, se luptă ca să respire și apoi se prăbuși, greoi. Se auzi o bufnitură cumplită când lovi podeaua.

Stând cu picioarele depărtate deasupra lui, Hanne reuși să-i întoarcă trupul cu fața în sus și strigă după ajutor.

Când, după două secunde, nu primi niciun răspuns, ea dădu un șut în ușă, strigând din nou.

— Chemați o salvare, pentru Dumnezeu! Sunați un doctor!

Apoi se apucă să-i facă respirație gură la gură de resuscitare bătrânului și terminatului ei șef. Două respirații, apoi masaj cardiac. Două respirații, apoi masaj cardiac. Se auzi un trosnet în pieptul lui și își dădu seama că-i rupsese niște coaste.

Erik Henriksen stătea în prag, mai zăpăcit și mai roșu ca de obicei.

— Masaj cardiac, ordonă ea, concentrându-și eforturile asupra respirației lui.

Tânărul apăsă și iar apăsă. Hanne Wilhelmsen suflă și tot suflă. Dar, când paramedicii intrară pe ușă, nouă minute mai târziu, inspectorul-șef Hans Olav Kaldbakken murise, la doar cincizeci și șase de ani.

•

Într-o cameră mohorâtă și neatrăgătoare, dintr-o pensiune din Lillehammer, mica femeie iraniană din blocul Kristinei Håverstad stătea deznădăjduită. Era singură, departe de casă, și nu avea pe nimeni căruia să-i ceară ajutor. Alesese Lillehammer absolut la întâmplare. Destul de departe, dar nu prea scump, cu trenul. Mai mult, auzise de muzeul popular de la Maihaugen.

Ar fi trebuit, bineînțeles, să vorbească la poliție. Pe de altă parte, nu te puteai bizui întotdeauna pe ei. Știa asta din experiența ei crudă. Intuitiv, simțise că putea avea încredere în tânăra polițistă care vorbise cu ea puțin, lunea trecută. Dar

ce știa ea, o mică femeie din Iran, despre cei în care puteai avea încredere?

Scoțându-și Coranul, începu să-l răsfoiască. Citea puțin ici, puțin colo, dar nu găsi niciun verset care s-o aline sau s-o povățuiască. După două ore, adormi și nu se mai trezi până când nu-și aduse aminte că nu mâncase mai nimic în ultimele două zile.

•

Cum era de așteptat, șeful ei fusese foc și pară. Ea își ceruse iertare, promițându-i o scutire medicală. De unde ar fi putut obține una, acum? De la urgențe, probabil. La Centrul de Intervenție în caz de viol, se purtaseră prietenoși și curtenitori când se dusese ea acolo, pentru cea mai umilitoare examinare medicală imaginabilă, duminica trecută. Cu toate acestea, îi venea peste mână să se ducă la ei și să ceară o scutire. Ei bine, avea să se ocupe de asta mai târziu. Morocănos și nepăsător, șeful ei bombănise ceva despre tineretul din ziua de azi. Kristine nu se simți provocată. Nu mai lipsise niciodată pe caz de boală până atunci.

— Kristine!

Radios de bucurie, unul dintre colegi o luă în brațe. Era de necrezut că avea optzeci și unu de ani. De necrezut, căci fusese în marina militară cinci ani, în timpul războiului, iar după aceea un alcoolic înveterat, aproape cincizeci de ani. Dar se ținuse bine, protestând cu încăpățânare față de lipsa recunoașterii cuvenite lui și tovarășilor săi din marină, morți de mult.

— Kristine, fata mea!

Ea reuși să scape după un sfert de oră. Nu venise la întâmplare, ci alesese dinadins momentul zilei. Se schimbau turele, iar ea reuși să se strecoare nevăzută până la magazia unde se afla și dulapul cu medicamente. Se întrebă, pentru o clipă, dacă era mai bine să încuie ușa. Apoi, își dădu seama că ar fi fost mai greu să explice o ușă încuiată, decât o ușă deschisă. Deși n-ar fi trebuit să se afle acolo, tot ar fi mai fi putut născoci vreo scuză. Luă cheile de la dulapul cu medicamente. Zornăiau prea mult, așa că strânse în pumn

inelul cu chei și își ținu respirația. Ce prostie. Cu toată hărmălaia de pe culoarul de afară, slabe șanse ca s-o audă careva. Și ceea ce urma să facă ea nu avea să dureze mult.

Cutiile de Nozinan erau drept în fața ei, în cantități mari. Se întrebă dacă să aleagă injecțiile sau tabletele. Fără să mai stea pe gânduri, le luă pe cele dintâi. Nu avea nevoie de seringi; avea câteva acasă. Iute ca fulgerul, închise ușa dulapului și se furișă până la ușă. Ținându-și respirația vreo treizeci de secunde, vârî medicamentele în buzunar și ieși nonșalantă pe ușă. Erau doi clienți pe culoar, dar atât de beți, încât nici nu știau în ce zi a săptămânii erau.

La plecare, își asigură șeful încă o dată că avea să-i trimită o scutire și că, da, bineînțeles, avea să se întoarcă la muncă în curând. Doar câteva zile. El o lăsă să plece cu un comentariu sarcastic în barbă, pe care ea-l putu auzi clar.

Mersese bine. Partea următoare avea să fie mai dificilă.

N-a părut că lipsise foarte mult. Unii dădură din cap și zâmbiră peste cărțile lor, alții se uitară fără expresie la ea și se îngropară la loc, în studiile lor. Apoi îl zări pe Terje. Stătea în camera comună, cu alți cinci colegi pe care-i cunoștea bine, iar ea avu parte de o primire călduroasă. Mai ales de la Terje. Cu patru ani mai mic decât ea, era student în anul întâi. De la începutul semestrului, se ținea scai de ea. Într-o mie de feluri diferite, îi declarase marea lui iubire, fără să dea vreo atenție diferenței de vârstă sau faptului că era mai scund cu opt centimetri decât ea. Era într-adevăr simpatic și, de cele mai multe ori, ei îi făcea plăcere să fie curtată.

— Strop cu strop se sfarmă piatra.

O ignora, galant, când, uneori, ea își ieșea din fire, simțind că se săturase, și încerca să-l aducă din nou cu picioarele pe pământ.

Kristine se trânti pe un scaun liber.

— Doamne, cum arăți! comentă una dintre prietenele ei cele mai apropiate. Ai fost bolnavă, nu glumă, se vede!

— Mi-e mult mai bine acum, zâmbi ea.

Ceilalți nu părură convinși.

— Și mi-ar plăcea să sărbătorim faptul că sunt din nou pe

picioarele mele. O scurtă plimbare în oraș. Mâine. Miercuri-seară. Vrea cineva să vină?

Toți voiau. Mai ales Terje. Tocmai asta era ideea.

•

Trebuia să se întâmple miercuri. Cea mai bună zi. Vineri, ar fi întâmpinat o mulțime de riscuri. Individul ar fi putut plănui un weekend la țară. Sau o petrecere la el acasă, de pildă. Mai mult, oamenii stăteau în oraș până târziu, vinerea. El avea nevoie de liniște și pace, așa că avea să acționeze miercuri seara. Ar fi putut s-o facă și joi, dar n-ar fi avut atâta răbdare. Trebuia să fie miercuri.

În plus, mai era un punct important în favoarea acelei zile. Fiicei lui îi spusese că avea să se întâmple joi. Astfel, o scutea de așteptare. Joi dimineața, avea s-o trezească dându-i vestea că totul se sfârșise.

Șifonierul era încuiat, potrivit regulamentului. Firește, acum nu mai era nevoie, de vreme ce Kristine era adultă și nu se mai atingea de lucrurile lui. Într-adevăr, nu-și mai aducea aminte să fi intrat în camera lui de când fata era în liceu.

Trei uniforme ale Gărzii Civile atârnau frumos pe umerașe. Cu trei stele pe epoleți. Era căpitan. Chiar și uniforma verde de teren era bine călcată. Două perechi de bocanci erau aliniate pe podea, sub haine. Era un miros slab de cremă de ghete și de naftalină.

În spate de tot, dincolo de bocanci și de uniforme, stătea o casetuță de oțel. Lăsându-se pe vine, o scoase afară. Apoi, punând caseta pe noptieră, se așeză pe pat și o deschise. Pistolul de serviciu era fabricat în Austria. Glock. Muniție de nouă milimetri. Avea din belșug. Nu se putea atinge de muniția de serviciu, dar avea două cutii rupte de la ultimele exerciții de tragere. Ca să fie scrupulos, fusese furt, dar superiorii închiseseră ochii. Era atât de ușor, desigur, să se piardă cutiile de muniție pe sub bancheta unei mașini.

Cu degete neobișnuite, el demontă arma, o unse cu ulei, apoi o uscă bine cu o cârpă. Puse pistolul lângă el, pe pat, înfășurat în cârpa cu care-l lustruise. Apoi luă cinci cartușe dintr-o cutie, înlocuindu-le pe cele rămase în caseta de oțel, pe

care o încuie, punând la loc întreaga trusă în fundul șifonierului și întorcând cheia.

Oprindu-se o clipă, se întrebă unde să-și țină arma, între timp. În cele din urmă, se hotărî s-o vâre pur și simplu sub pat. Femeia care făcea curățenie nu avea să vină până vineri, iar, până atunci, arma avea să fie din nou la locul ei.

Se dezbrăcă și intră în baia de lângă dormitorul lui. Dură un timp până se umplu cada, așa că își puse un halat și se duse ca să-și pregătească o tărie de băut, cu toate că după-amiaza era mult prea la început, la drept vorbind. Când se întoarse, spuma ajunsese aproape la marginea căzii și dădu pe afară când el se cufundă în apa aproape opărită.

Abia ieri îi fulgerase prin minte că, legal, ceea ce plănuia el era o faptă pasibilă de pedeapsă. Ca să nu spunem altfel. Gândul îl izbise în creștet ca un ciocan, pentru o fracțiune de secundă, dar el îl alungase. Nu voia să recunoască. Acum își lăsă certitudinea că era pe cale să se transforme într-un criminal să se scufunde mai adânc.

Nicio clipă nu-i trecuse prin minte că s-ar fi putut duce la poliție cu ceea ce aflase. De fapt, era furios că, aparent, ei fuseseră incapabili să investigheze la fel de bine cum o făcuse el. Totul fusese grozav de simplu. Nu-i luase decât vreo câteva zile. Ce anume făcuse poliția? Nimic? Îi spuseseră că obținuseră fire de țesătură și urme de spermă. Pentru analize. Dar ce ar fi putut să facă după aceea cu rezultatele, când n-aveau nicio înregistrare cu care să le compare? Când el îi pusese polițistei întrebarea asta, ea ridicase din umeri, cu resemnare, fără să-i răspundă.

Polițiștii ar fi făcut ceva, în mod cert, dacă el s-ar fi dus la ei. De asta nu se îndoia. Probabil că individul ar fi fost arestat și supus la diverse teste. După aceea, ar fi fost în stare să dovedească fără tăgadă că el fusese făptașul și l-ar fi băgat la închisoare. Pentru un an sau pentru optsprezece luni. Minus o treime din sentință pentru bună purtare. Asta însemna că individul putea scăpa cu mai puțin de un an în spatele gratiilor. Niciun an! După ce îi zdrobise fiica. O distrusese, o umilise și o pângărise.

Nici vorbă să se ducă la poliție. Ei să-și vadă de treburile lor. Ceea ce era mai mult decât destul, dacă te puteai lua după titlurile din ziare.

Firește, ar fi putut încerca să scape basma curată. Să-și născocească un alibi oarecare. Însă n-avea o părere prea bună despre treburile de soiul ăsta. În plus, nu-l interesa.

Finn Håverstad nu era preocupat de a scăpa cu omuciderea pe care o plănuia împotriva celui care îi violase fiica. Singurul lucru pe care îl urmărea era să se asigure că avea să își ducă fapta la îndeplinire în pace. Apoi, voia să petreacă vreo câteva ore cu Kristine, înainte să se predea poliției și să le spună ce făcuse. Nimeni nu l-ar fi condamnat pentru asta. Firește, avea să-și primească pedeapsa, de la o instanță de judecată, dar nimeni nu avea să-l condamne cu adevărat. El, unul, nu avea să se condamne niciodată. Prietenii lui cu siguranță n-ar fi făcut-o. Pe scurt, odată ce venise timpul pentru fapte, Finn Håverstad nu dădea doi bani pe ce ar fi putut spune ceilalți. Pentru el, era esențial să ucidă. Asta însemna dreptate.

•

Bărbatul pe care Finn Håverstad, stând în cadă, plănuia să-l ucidă, se răzgândise. Ieri fusese atât de hotărât, atât de ferm decis s-o facă. Acum, voia să sară peste o sâmbătă. Nu contase nicidecum că autoritățile descoperiseră cadavrul în grădina părăsită. Fusese sută la sută sigur că nimeni nu mai trecuse pe-acolo de mai mulți ani. Probabil de aceea neglijase un pic cu adâncimea. Avusese prea multe de făcut. Fir-ar să fie. Era bine să se scrie la ziar despre asta, totuși. Probabil asta-l orbise, ieri. Acum, după ce se gândise mai bine, i se părea că lucrurile deveniseră periculoase.

Dintr-un capriciu al soartei, el stătea acum în față cu un pahar de exact aceeași marcă de whisky pe care o avea și Håverstad, dentistul, pe marginea căzii lui. O să i se schimbe modul de acțiune. Asta îi plăcea cel mai mult. Ce sâcâia cel mai tare poliția. Îi plăcea în mod special partea cu sângele. Stârnea interesul. Dacă n-ar fi fost detaliul acela, el nu i-ar fi acordat atâta atenție. Și sângele porcilor! Pe musulmani!

Când cadavrul a fost descoperit, totuși, devenise imediat

mai serios. Acum, trebuia să ia în considerare că ei alocaseră mai multe resurse. Nu fusese deloc în intenția lui. Era enervant în draci că găsiseră cadavrul.

•

Femeia era rotundă ca o minge și profund suspicioasă din fire. După patruzeci de ani de condus o pensiune, nimeni n-avea să vină aici și s-o îmbrobodească pe ea. Era o treabă că urmau să țină Jocurile alea Olimpice aici, la iarnă.

— O să fie bine că scăpăm de toți străinii ăștia de aici, bombăni ea pentru sine, în timp ce ungea felii groase de pâine cu o jumătate de gram de unt, întinzându-l cât mai mult spre margini.

Cu cât mai groase tăia feliile de pâine, cu atât mai sătui aveau să fie oaspeții. Prin urmare, aveau să folosească mai puține ingrediente de umplut sandviciurile. Pâinea era mai ieftină decât mezelurile și brânza. Aritmetică simplă. Ea calculase cu satisfacție că putea economisi până la șaizeci sau șaptezeci de coroane la numai o tură de masă. Se puteau face astfel bani frumoși, pe termen lung.

— O să scăpăm de străinii ăștia la Olimpiadă, oh, da, mai ales solicitanții ăștia de azil, că suntem mai săraci cu ei, continuă ea ursuză, deși n-o asculta nimeni, în afară de un enorm motan tărcat, care sărise pe blatul de bucătărie.

— Pisi, pisi, dă-te jos de acolo!

Câteva fire de păr de pisică aterizaseră pe feliile unse cu unt, iar ea le piguli cu degetele ei scurte și dolofane.

Atunci se hotărî.

Ștergându-și mâinile pe voluminosul ei șorț, departe de a fi curat, ridică receptorul unui telefon negru de modă veche, cu cadran rotativ. Degetele ei erau atât de groase, că nu îi intrau cum trebuie în găuri, dar reuși să formeze numărul poliției. Îl avea lipit cu bandă adezivă lângă telefon, ca să fie la îndemână, în caz de nevoie.

— Alo? Aici, doamna Brøttum de la Casa de Oaspeți! Vreau să raportez o imigrantă ilegală!

Doamna Brøttum reuși să-și raporteze imigranta unei doamne răbdătoare, care o asigură că aveau să cerceteze

problema. După zece minute de of și vai la adresa tuturor musulmanilor care năpădiseră țara, cu evidenta lor atracție specială pentru zona Lillehammer, doamna de la poliție, acum nu la fel de răbdătoare, reuși să încheie conversația.

— Iar doamna Brøttum, suspină polițista în uniformă către colega ei de la dispeceratul secției de poliție din Lillehammer, aruncând notițele la coș.

Nu foarte departe de secție, alți doi polițiști în uniformă se bucurau de o pauză târzie de prânz. Trei hotdogi și o porție dublă de cartofi prăjiți fiecare. Stăteau pe o bancă tare, fixată rigid în beton, aruncând priviri încruntate spre o femeie drăguță, curată, în haine demodate, care stătea în capătul îndepărtat, lângă autostrada foarte aglomerată. Și ea mânca, dar nu la fel de mult. Și nu la fel de repede.

— Pariez că femeia de colo nu e norvegiană, zise unul dintre polițiști, cu gura plină. Uită-te la hainele alea!

— Are părul prea deschis la culoare, zise celălalt, ștergându-se la gură cu dosul palmei. Are părul mult prea deschis la culoare.

— Ar putea fi turcoaică, insistă primul. Sau iugoslavă. Uneori sunt blonde, știi!

— Aia de colo nu e străină.

Cel de-al doilea polițist nu se dădea bătut. Nici primul.

— Hai să pariem, îl provocă el. Eu pun la bătaie trei hotdogi și o porție de cartofi.

Gândindu-se la propunere, celălalt aruncă o privire spre silueta micuță. Ea evident observă că ei erau interesați de ea, fiindcă se ridică brusc și se îndreptă grăbită spre coșul de gunoi cu mâncarea rămasă.

— Bine.

Celălalt acceptă pariul. Amândoi se ridicară în picioare și se apropiară de femeie, care arăta cuprinsă de panică.

— Cred că ai dreptate, Ulf, zise cel ce se îndoise. E speriată de noi, în orice caz.

— Bună ziua, strigă cel dintâi, încrezător în victorie. Stați puțin!

Femeia îmbrăcată ciudat se opri brusc. Se uită spre ei,

îngrozită.

— Nu sunteți de pe aici, nu-i așa?

Era destul de prietenos, într-un fel.

— Nu, nu sunt de aici.

— Și de unde sunteți, atunci?

— Sunt din Iran, solicitantă de azil.

— Ah, da. Ei bine, aveți vreun act la dumneavoastră?

— Nu acte aici, ci unde locuiesc.

— Și unde anume locuiți?

Bineînțeles că uitase cum îi zicea. În plus, cu greu ar fi fost în stare să pronunțe Casa de Oaspeți Gudbrandsdalen, chiar și dacă ar fi avut tot timpul din lume. În loc de asta, arătă simplu cu mâna în lungul drumului.

— Acolo, sus.

— Acolo, sus, da, păi, repetă unul dintre polițiști, uitându-se la colegul lui. Cred că mai bine veniți cu noi. Va trebui să verificăm asta mai îndeaproape.

Nu observară că femeia avea lacrimi în ochi, nici că tremura. În general, nu-i acordară prea multă atenție.

Când mica iraniană nu apăru la cină, la Casa de Oaspeți Gudbrandsdalen, doamna Brøttum ajunse la concluzia că avertismentul ei fusese luat în considerare. Fredonând veselă, trânti o felie de castravete în plus pentru feliile unse cu unt și pateu de ficat. Era extrem de mulțumită.

Într-o celulă de la secția de poliție din Lillehammer, iraniana stătea așteptând ca autoritățile să verifice cine era. Din nefericire, fusese adusă tocmai când se schimba tura. Cei doi care făcuseră pariu pe naționalitatea ei erau preocupați să se întoarcă acasă, la soțiile și copiii lor, și le cerură colegilor din cealaltă tură să scrie ei raportul. Aceștia făgăduiră solemn c-o vor face.

Dar bineînțeles că uitară. Și, astfel, femeia stătu acolo, fără ca nimeni să știe cu adevărat unde era.

• Miercuri, 9 iunie

Turna cu găleata. Ca să nu mai spunem de butoaie și putini. Era de parcă tot ce natura ținuse în frâu în ultimele două luni se revărsa acum deodată. Apa lovea pământul uscat, care era absolut incapabil să absoarbă asemenea cantități uriașe. Ceea ce o determină pe ploaie s-o ia, în schimb, pe scurtătură până la mare, transformând străzile în albii de râuri. Åkebergveien arăta ca fluviul Aker în timpul inundațiilor de primăvară. Se prăvălea în cascade și curgea năvalnic, iar trei polițiști de la circulație stăteau în mijlocul ei, cu cizme de cauciuc și echipament de ploaie, întrebându-se când avea să ajungă nivelul apei atât de mare încât să mănânce pur și simplu mașinile parcate. În Oslo, traficul era un haos.

Până și fermierii care, în timpul lungii perioade de secetă, cu pesimismul lor obișnuit, preziseseră cele mai proaste recolte de când se știau, cum o făceau în fiecare an, dacă era prea multă ploaie, prea puțină ploaie, prea puțin soare sau prea mult, erau de părere că trebuia să existe niște limite. Acum, recolta era cu siguranță în pericol. Acesta era un adevărat dezastru natural.

Numai cei tineri erau încântați. După îndelungatul val de căldură, nici măcar o furtună neașteptată nu putea schimba faptul că temperaturile de vară n-aveau să dispară prea curând. Mercurul din termometre încă mai arăta optsprezece grade Celsius. Copiii țipau fericiți, jucându-se prin ploaia torențială, purtând doar costumele de baie, în pofida protestelor gălăgioase ale mamelor. Fără folos. Aceasta era cea mai veselă, cea mai intensă și cea mai caldă ploaie dintre toate cele pe care și le putea cineva aminti.

„Îl plâng îngerii pe Kaldbakken”, gândi Hanne Wilhelmsen, privind pe fereastră.

Era de parcă stătea într-o mașină trecând printr-o instalație de spălătorie auto. Ploaia izbea în geamuri atât de violent, încât contururile tuturor lucrurilor de afară erau complet

șterse, reduse la o ceață palidă, cenușie. Ea se aplecă, lipindu-și fruntea de geamul rece și un trandafir de rouă se formă în dreptul gurii ei.

Intercomul îi anunță pe toți să vină la sala de ședințe. Ea se uită la ceas. Avea să se țină o ceremonie memorială, la ora opt. Ura chestiile astea. Dar se duse.

Comisarul părea mai posomorât decât de obicei, destul de adecvat momentului. Purta un costum de ocazie, încă ud de la glezne până la genunchi. Arăta mai degrabă trist, așa că era potrivit, din acest punct de vedere. Umezeala se îmbibase în aerul din încăperea neventilată. Nimeni nu era uscat, însă tuturor le era cald. Și cei mai mulți dintre ei simțeau sincere păreri de rău.

Kaldbakken cu greu s-ar fi putut numi un om popular. Fusese prea rezervat, prea taciturn pentru asta. Țâfnos s-ar fi putut spune. Totuși, fusese cuviincios în toți anii petrecuți aici. Și drept. Ceea ce era mai mult decât se putea spune despre mulți dintre șefii de la secție. Așadar, când unele persoane și-au șters câte o lacrimă în timpul discursului memorial stas al comisarului, n-a fost doar de dragul aparențelor.

Hanne Wilhelmsen n-a vărsat lacrimi, dar a fost tristă. Ea și Kaldbakken lucraseră bine împreună. Avuseseră puncte de vedere diferite despre majoritatea lucrurilor din afara marii clădiri unde își câștigau pâinea, dar, de regulă, erau de acord în tot ceea ce avea legătură cu investigațiile. În plus, un rău cunoscut e mai ușor suportabil. Hanne n-avea idee cine urma să fie inspector-șef acum. În cel mai rău caz, aveau să sfârșească alegând pe cineva de la altă secție. Dar aveau să mai treacă probabil câteva zile până când urma să fie numit cineva. Trebuia să i se îngăduie omului măcar să fie îngropat, înainte ca succesorul să se instaleze în biroul lui afumat.

Comisarul terminase și o tăcere stingheritoare se lăsase peste adunare. Scaunele hârșâiau, dar nimeni nu făcea vreo mișcare ca să plece. Nu erau siguri dacă ședința se încheiase sau dacă tăcerea prelungită făcea parte din ceremonial.

— Ei bine, spectacolul trebuie să continue, zise comisarul,

venindu-le în ajutor.

Încăperea se goli în mai puțin de un minut.

Lui Hanne Wilhelmsen îi intrase în cap că trebuia s-o găsească pe femeia iraniană de la parter. Era îngrijorător faptul că persoana dispăruse fără urmă. În mintea ei, inspectoarea se temea că femeia zăcea deja undeva cu gâtul tăiat, la câteva zeci de centimetri sub pământ. Bărbatul de sâmbătă ar fi putut să-și schimbe obiceiurile. Cel puțin, așa s-ar fi cuvenit, ca ei s-o găsească. Pe inspectoarea de poliție o supăra foarte tare că fusese neglijent de superficială în interogatoriul cu ea în acea primă zi de luni. Nu păruse atât de important, atunci. Și, bineînțeles, avusese atât de al naibii de multe de făcut.

Acum, se stabilise cel puțin că femeia din grădina părăsită fusese violată. Și-ntr-o parte și-n cealaltă, ca să zicem așa. Hanne Wilhelmsen studiase rezultatele examenului medicilor legiști. Nu terminaseră nicio analiză ADN – luau imposibil de mult timp – dar sperma fusese identificată atât în rect, cât și în vagin.

Trebuia s-o găsească pe femeia de la parter. Între timp, adresa ei fusese pusă sub supraveghere. Hotărâseră să facă o nouă rundă de interogatorii cu toți vecinii. Ca să fie siguri. Patru polițiști se ocupaseră de asta aproape toată ziua. Ea, una, avea mai mult decât destule de făcut la birou.

Iar, dincolo de fereastră, priveliștea era încă udă și cenușie.

•

Kristine Håverstad nu era sigură dacă avea să poată să ucidă pe cineva care dormea. Deși simțea o eliberatoare stare de anticipare a ceea ce o aștepta, își dorea să fi avut o armă mai eficientă decât un cuțit. Un pistol ar fi fost cel mai bine. Atunci l-ar fi putut chinui. Fiind în avantaj, l-ar fi pus în aceeași situație în care o pusese el cu forța. Asta ar fi fost cel mai bine. Ar fi fost cel mai corect. Atunci l-ar fi putut ruga și el pe Dumnezeu să nu moară. Ea nu s-ar fi grăbit. Probabil l-ar fi silit să-și dea hainele jos, să stea înaintea ei complet lipsit de apărare și gol pușcă, în vreme ce ea ar fi avut și haine, și un pistol.

Tatăl ei avea un pistol în dormitor. Asta știa, dar n-avea nici cele mai elementare cunoștințe despre armele de foc. Ceea ce cunoștea, totuși, era cel mai eficient și mortal loc în care să înfigi un cuțit în cineva. Dar avea nevoie de niște timp. El trebuia să doarmă adânc. Între trei și cinci dimineața, oamenii dorm cel mai profund, între trei și cinci dimineața, ea avea să-l prindă.

Și avea să reușească să-l ucidă, chiar dacă el ar fi dormit. Dar varianta asta era departe de aceea pe care ar fi preferat-o.

•

Femeia din Iran stătea în celula de arest din Lillehammer de paisprezece ore. Primise mâncare, ca toți ceilalți arestați. Dar nimic altceva. Nici nu ceruse, nu scosese niciun cuvânt. Așa trebuia să fie.

În noaptea din urmă, nu dormise deloc. Fuseseră mult prea multe zgomote și mult prea multă lumină. În plus, ea era grozav de speriată. Mai stătuse într-o celulă de două ori înainte. Nu fusese la fel de curat. Și nu primise nici mâncare. Dar nesiguranța și neliniștea fuseseră exact aceleași.

Ghemuindu-se într-un colț al celulei, își ridicase genunchii până sub bărbie și rămăsese așa, nemișcată, pentru alte câteva ore.

•

— A dispărut fără urmă. Nimeni n-a auzit-o, nimeni n-a văzut-o. Nu pare să mai fi trecut pe-acasă de luni. E greu de știut precis, mi-au spus vecinii, pentru că ea stă în banca ei. Niciodată nu se aude vreun sunet din apartamentul ei, potrivit celor care stau vizavi de ea.

Erik Henriksen arăta ca o vulpe înecată. O mică baltă se formase deja în jurul lui, din ce în ce mai mare, cu fiecare minut. Aplecându-se, își scutură capul viguros.

— Hei, nu-i nevoie să mă faci și pe mine la fel de fleașcă precum ești tu! protestă Hanne Wilhelmsen.

— Dacă ai vedea cum e afară! zise Erik, însuflețit. E incredibil! Toarnă cu găleata și apa e până aici, în multe locuri!

Dădu o ușoară lovitură de karate în propriul genunchi și

zâmbi.

— E aproape cu neputință să conduci o mașină! Motoarele se înecă!

Nu era nevoie să-i spună ei. După Hanne Wilhelmsen, apa avea să ajungă în curând la fereastra ei de la etajul întâi. Polițiștii de la circulație de pe Åkebergveien se dăduseră bătuți în urmă cu o oră, iar acum strada era complet închisă. De fapt, oamenii din secția de poliție trecuseră de la glume vioaie despre aversa de ploaie la îngrijorare legitimă. Haosul din trafic nu mai era doar un motiv de iritare. O ambulanță se defectase când motorul luase prea multă apă, într-un mic lac de la poarta Thorvald Meyers. Fuseseră atât de aproape de Urgențe, că nu se întâmplase nimic rău; pacienta cu femurul fracturat doar se udase până la piele, când paramedicii fuseseră nevoiți să scoată targa și să o ducă, pleoscăind prin apă, două sute de metri și ceva, până la camera de urgențe. Dar s-ar fi putut întâmpla lucruri mai rele. Nimeni nu se temea în mod deosebit de incendii, în momentul acela, dar era înfricoșător să te gândești că infrastructura orașului era la un pas de a ceda în totalitate. Două districte rămăseseră fără telecomunicații după ce o stație de bază fusese inundată. Un generator era gata să se oprească la spitalul Ullevål.

— Ce spun meteorologii?

— Habar n-am, zise Erik, sprijinindu-se de fereastră și uitându-se afară. Dar eu aș spune că n-o să se oprească prea curând.

Comisarul intră în același timp ce Erik ieșea. Își scosese sacoul, dar era încă îmbrăcat inconfortabil în pantalonii de la costum, care în mod clar fuseseră cumpărați cu câteva kilograme mai devreme. Își trase pantalonii de deasupra genunchilor când se așeză.

— N-o să reușim înainte de sâmbătă, nu-i așa?

Era mai mult o constatare decât o întrebare. Prin urmare, Hanne nu văzu de ce i-ar fi răspuns.

— Ce facem acum? întrebă el, de data asta așteptând un răspuns.

— Am trimis patru oameni la blocul Kristinei Håverstad. O

să interogheze din nou toți vecinii. Mai amănunțit, de data asta.

Ea se uita ușor neliniștită la pata udă lăsată de Erik pe podea.

— E jenant. Ar fi trebuit să fiu mai conștiincioasă prima oară.

Asta era adevărat. Comisarul, totuși, cu siguranță știa de ce nu fusese. Își frecă obrazul și își trase nasul.

— Naiba s-o ia, cu schimbarea asta de vreme o să cădem cu toții la pat, răciți. Asta ne mai trebuia acum. O epidemie de gripă.

Oftând adânc și trăgându-și din nou nasul, își dădu seama că Hanne Wilhelmsen tot mai părea îngrijorată în privința contribuției sale, mai degrabă deplorabile, la cazul de viol de săptămâna trecută. Când ei încă mai avuseseră timp. Probabil destul timp cât să prevină ultima baie de sânge de sâmbătă.

— Ei bine, Hanne, zise el cu blândețe, împingându-și scaunul mai aproape de al ei. A fost un viol. Unul groaznic, dar, din nefericire, altminteri un viol foarte comun. Ce ar fi trebuit să faci? Cu toate celelalte pe care le avem de făcut? Dacă ai dreptate în teoria asta a ta că e aceeași persoană în spatele masacrelor de sâmbătă noaptea și în acest viol – și eu cred că ai – atunci asta e ceva ce știm acum. Nu știuserăm și în urmă cu o săptămână.

Oprindu-se, trase greoi și zgomotos aer în piept, apoi strănută exploziv.

— Tu știi de câți oameni am avea nevoie aici, la secția asta, dacă ar trebui să investigăm absolut fiecare viol cu minuțiozitatea pe care o merită?

Hanne clătină din cap.

— Nici eu.

Strănută din nou.

— Așa e viața. Avem prea puțin personal. Violul e o infracțiune dificilă. Nu putem pierde prea mult timp cu lucrurile astea. Îmi pare rău s-o spun.

Regretul lui era din inimă, iar Hanne o știa. Dar comisarul n-ar mai fi avut slujba pe care o avea dacă n-ar fi fost

caracterul lui extrem de flexibil și de pragmatic. Violul era o infracțiune dificil de dovedit. Poliția trebuia să dovedească faptele. Așa mergeau lucrurile.

— Ați mai făcut și altceva în afară de vorbit cu vecinii?

— Păi, aștept rezultatele legiștilor. Nu că lucrurile pe care ni le-ar spune ei ne vor fi de vreun real folos. Dar ar prinde bine să avem deja dovada, în caz că găsim un vinovat. Că dăm peste el.

Un zâmbet obosit însoți ultima propoziție.

— În plus, încă mai căutăm femeia iraniană. Mă neliniștește dispariția ei. Nu văd niciun motiv pentru care să fi dispărut. Fie îi e frică de ceva – și atunci chiar aș vrea să știu ce o sperie. Sau cine. Fie, probabil, li s-a alăturat suratelor ei asiatice și zace undeva în noroi.

Comisarul bătu în lemn, pe birou.

— Ei bine, dacă mai e încă în țară și nu e moartă…

Ca să rămână asigurat, mai bătu o dată în lemn.

— … atunci o să apară. Mai devreme sau mai târziu.

— Hai să sperăm sincer că mai devreme, zise Hanne Wilhelmsen. Apropo, ce se aude cu vremea asta? Începe să fie ușor sinistru, știi?

— O să se mai potolească în cursul serii. Dar o să continue să plouă tare, sau cel puțin așa spun meteorologii. Numai Dumnezeu știe.

Se ridică anevoie în picioare.

— Ține-mă la curent. O să fiu aici toată după-amiaza.

— Și eu, răspunse Hanne Wilhelmsen.

— În afară de asta…

Se întoarse brusc în pragul ușii:

— Înmormântarea e luni. O să vii?

— Da, dacă pământul încă se mai învârte luni, da, o să vin.

•

Era de la sine înțeles că vremea îi încurcase. Plănuiseră să înceapă din aglomeratul centru comercial Aker Brygge și, de acolo, din bar în bar. Nu mai era posibil. De fapt, erau motive serioase ca să se îndoiască, acum, că Aker Brygge mai exista încă.

— Vreme nebunesc de mișto, zise Terje entuziasmat. Hai să mergem să înotăm!

Sugestia nici măcar nu primi un răspuns. Cu toate acestea, deși vremea le zădărnicise planurile originale, o gașcă de studenți în floarea tinereții n-avea să lase să le scape ocazia unei petreceri adevărate.

— Am o propunere, zise Kristine, care, din câte își puteau da seama ceilalți, arăta destul de rău după accesul ei de gripă. Eu am din belșug de băut, acasă. Stau la tatăl meu, în momentul de față.

Dădu repede înapoi.

— Am fost atât de bolnavă. A fost mai bine să stau la el. Dar ce-ai zice să mergem la tine, Cathrine, și eu să aduc niște vin și să fac o razie prin frigider. Poate încingem o petrecere până noaptea târziu. Tata în mod sigur o să spună că-i în regulă.

A fost o idee strălucită. Încă două ore de învățat, apoi aveau să se întâlnească la Cathrine acasă.

•

Era șapte seara și ploaia se mai domolise întrucâtva. Fereastra din biroul Hannei Wilhelmsen nu mai era o suprafață cenușie, neclară. Afară, putea desluși acoperișul garajului unde erau adăpostite mașinile de patrulă și salonul de expoziție pentru mașini uzate de pe partea cealaltă a străzii. Ploaia făcea tabloul încă un pic tulbure. Dar ar fi fost o minciună gogonată să spui că vremea era frumoasă.

Unul câte unul, agenții se întorseseră, murați până la piele, după ce îi interogaseră pe vecini. Încheind procesiunea, venise stagiarul, care considera că totul fusese palpitant. Acum, stăteau cu toții în birourile lor, scriindu-și rapoartele.

— Nu pleacă niciunul înainte să fi terminat toată lumea, declară ea cu emfază, când ei bombăniră despre orele peste program neplătite.

— Nenorocită stăpână de sclavi, își luă unul dintre ei libertatea de a spune, când nu mai puteau fi auziți. Să înțeleg că ea o să fie noul inspector-șef?

Au scris și au tot scris. Doi dintre ei îi aduseseră produsele

finale cu zâmbete pline de speranță, doar pentru a fi respinși fără drept de apel și trimiși înapoi. În cele din urmă, un teanc de douăzeci și patru de coli de scris poposi pe biroul Hannei Wilhelmsen. Acum primind îngăduința de a pleca, se grăbiră să iasă ca școlarii în ultima zi de dinainte de vacanța de vară.

Tot nu aveau niciun indiciu despre dispariția iranienei. Pe Hanne începuse s-o îngrijoreze profund. Dar acum era deja trecut de nouă seara și se simțea moartă de oboseală. Trebuia să citească rapoartele astea conștiincios înainte de a pleca. S-ar fi putut să fie ceva în ele.

— Greu de crezut, își zise ea, după ce chibzui puțin.

Cu toate acestea, luă rapoartele cu ea, pentru mai multă siguranță. Le putea citi acasă. Înainte de a pleca, verifică dacă dispecerul știa să o sune de îndată ce ar fi auzit ceva despre iraniană. Sau, mai corect, dacă ar fi auzit.

•

Vremea părea să adauge o savoare în plus petrecerii. Ploaia bătea în geamuri ca într-o adevărată seară de toamnă, iar înăuntru era cald și uscat, cu multă băutură. Doi dintre băieți încercau acum să frigă niște mușchi file congelat.

— Eu o vreau pe-a mea în sânge, strigă Torill.

— În sânge, bombăni băiatul care le frigea. O să fie norocoasă dacă o s-o aibă altfel decât înghețată bocnă.

Finn Håverstad nu arătase nici plăcere, nici îngrijorare, când Kristine venise acasă și-i declarase pe neașteptate că se ducea la o petrecere. Fata nu părea să aibă prea mare chef de petrecere. Dar el o lăsase să ia una dintre lăzile de vin. Abia de schimbaseră o privire. După ce ea ieși pe ușă, iar tânărul cu care venise se înclinase și pornise în urma ei, el simțise un soi de ușurare că ea plecase de acasă. Dacă era norocos, avea să fie plecată toată noaptea. Așa părea, dacă putea să se ia după cantitatea de vin pe care o luaseră cu ei.

El avea alte lucruri de făcut. Alte lucruri la care să se gândească.

Kristine nu bău mai nimic. Era extrem de dificil, cu Terje urmărind-o ca un șoim. De îndată ce luase câteva înghițituri, el era lângă ea, gata să-i umple din nou paharul. În cele din

urmă, ea se mută din locul acela, lângă o uriașă plantă yucca. Bineînțeles, Terje se mută și el. Nu conta. Dimpotrivă, de fapt.

Petrecerea s-a desfășurat ca orice altă petrecere studențească. Au băut și au strigat, au mâncat cu poftă mușchi file ars pe deasupra și înghețat la mijloc. Au mâncat cartofi copți și au făcut punci de vin roșu, în timp ce noaptea înainta. Se temeau de examene și abia așteptau vara. Au făcut planuri pe termen scurt de călătorii cu InterRailul și planuri pe termen lung despre doctorate și neurochirurgie.

Când ceasul bisericii conturate neclar pe partea cealaltă a drumului bătu douăsprezece note găunoase, ei erau toți extrem de beți. Mai puțin Kristine Håverstad. Ea reușise cu iscusință să stea acolo toată seara, fără să bea mai mult de un singur pahar. Frunzele plantei de yucca, pe de altă parte, începuseră deja să se lase.

•

Acum trecuseră exact șaisprezece ore de când femeia iraniană fusese luată în arest de doi polițiști din Lillehammer, în urma unui pariu. Tot nu vorbise nimeni cu ea. Tot nu scosese niciun piuit de protest împotriva tratamentului ei. Tot mai stătea, speriată de moarte și disperat de obosită, în colțul cel mai îndepărtat al celulei de detenție, cu genunchii adunați sub bărbie. Mâncarea rămăsese neatinsă pe o tavă, în capătul celălalt al încăperii. Era sigură că avea să moară. Așadar, cu ochii închiși, îi mulțumea lui Allah pentru fiecare minut care trecuse fără ca nimeni să vină s-o ia.

Supraveghetorul din schimbul de noapte era un tânăr destoinic din Gausdal. Avea treizeci și doi de ani și un viitor luminos în serviciul poliției și al procuraturii. Studia dreptul la seral și reușise să facă progresele normale în studiile sale, în pofida faptului că lucra cu normă întreagă și avea o soție și doi copii, într-o casă autonomă, proaspăt construită. Dar nu trebuia să moțăie în post.

Uniforma începuse să-l cam strângă. Soția lui numea asta stratul lui suplimentar de confort. Poate c-avea dreptate. Era al naibii de norocos. Slujbă bună, familie frumoasă, poziție financiară sigură și plăcere într-ale dreptului. Un băiat din

Gausdal nu putea cere mai mult. Zâmbind, se duse să inspecteze celulele.

— Iar ești aici, Reidar, îl salută el pe un bătrân client al casei, fără niciun dinte în gură, a cărui alcoolemie măsurată fusese de 4.

Arestatul se ridică în picioare, nesigur, clătinându-se încântat de revedere.

— Ei, dar tu ești, Frogner, chiar tu?

Apoi căzu grămadă.

Frogner râse:

— Cred c-ar trebui să te întinzi la loc, Reidar. O să fie mai bine dimineață, o să vezi.

Îi cunoștea aproape pe toți. Nu toți puteau fi treziți. Atunci, el intra în celule și-i zgâlțâia, silindu-i să deschidă un ochi, ca să verifice dacă mai erau încă în viață. Și erau. Când ajunse la cea mai îndepărtată celulă, rămase mască.

O femeie stătea ghemuită în colțul cel mai îndepărtat. Nu dormea, oricum, deși ținea ochii închiși. Ba chiar strâns închiși și, chiar prin gratiile ușii, el putu vedea că pleoapele îi tremurau.

Trăgând încet zăvorul, deschise ușa metalică grea. Femeia nu reacționă vizibil, doar strânse mai tare din ochi.

Knut Frogner crescuse la o fermă. Mai văzuse animale înspăimântate. Mai mult, avea doi copii și o judecată sănătoasă. Rămase în prag.

— Bună, zise el, încetișor.

Tot nicio reacție.

Se lăsă pe vine, ca să se facă mai mic.

— Nu e nicio primejdie.

Cu precauție, ea deschise ochii. Erau albaștri.

— Cine ești tu?

Probabil nu vorbea norvegiana. Avea un aer străin, în pofida ochilor ei.

— Cine ești tu? repetă el, în engleza învățată la școala primară, în Gausdal.

Nu era ușor. Femeia nu răspunsese deloc, iar acum închisese din nou ochii. El se apropie de ea cu pași mici,

înceți, și se lăsă iarăși pe vine. Îi puse o mână pe genunchi, iar ea îngheță. Dar, cel puțin, deschise ochii.

— Cine ești? repetă el.

Dosarul pe care-l citise nu conținea niciun raport despre vreo străină adusă la secție. De fapt, nu exista niciun raport despre vreo femeie arestată. Un sentiment de neliniște adâncă începu să-l cuprindă pe polițist. De cât timp stătea de fapt femeia asta aici?

Înțelesese un lucru, măcar. N-avea niciun rost să vorbească acolo cu ea. Cu grijă, dar ferm, el ridică femeia în picioare. Evident, stătuse în poziția aceea multă vreme, căci o expresie de durere îi traversă fața când, cu mișcări înțepenite, încercă să stea pe picioarele ei. Nu mirosea a alcool. Deci nu putuse să fie arestată pentru ebrietate și turbulență. Dar, dacă se lua după hainele ei, era din Farawaystan{5}.

Luând-o de mână, o conduse afară din celulă. Când ajunseră în camera comună, el trimise la plimbare trei polițiști extenuați și închise video-ul la care se uitau ei. Apoi o instală pe femeie pe canapeaua incomodă.

— Chiar trebuie să știu cum te numești, zise el, încercând să pară cât de prietenos îi permitea uniforma pe care o purta.

Ea murmură un nume. Vocea ei era pierită, iar el nu reuși să prindă ceea ce spusese.

— Cum? zise el repede, clătinând din cap și ducându-și o mână la ureche.

Ăsta era probabil un gest internațional.

Ea își repetă numele, mai clar, de data asta. Dar nu-l ajută cu nimic, fiindcă tot nu reuși să priceapă ceva din el.

Agitat, se uită în jur după ceva de scris. Era o bucată de hârtie cerată de ambalaj la capătul celălalt al mesei, cu un rest de sandvici cu brânză pe ea. El apucă hârtia, neacordând nicio atenție bucății de pâine care căzu pe podea. Apoi se bătu peste buzunarele de la piept până găsi un pix. Le puse pe amândouă în fața ei. Încet și temător, ea ridică pixul și își scrise numele, cel puțin ceva ce semăna a nume, pe hârtie.

— Vorbești vreun pic norvegiana?

Acum ea îndrăzni să dea din cap, afirmativ.

— De cât timp ești aici?

— Nu știu.

Acestea au fost primele cuvinte pe care le-a rostit după aproape treizeci și șase de ore. Polițistul înjură printre dinți și apoi se apucă să răscolească cerul și pământul ca să afle cine era de fapt femeia aceasta.

•

Finn Håverstad nu avea multe de făcut.

Vremea rea păruse, la început, o piedică neașteptată. Acum, i se părea o binecuvântare. Toată lumea stătea acasă. Și violatorul la fel. Håverstad sosise la ora unsprezece și putu vedea atât mișcare, cât și lumină în casa din Bærum. Când descoperise asta, simțise un amestec de ușurare și neliniște deconcertantă. În străfundul conștiinței, nutrise speranța că omul nu va fi acasă, că plecase sau probabil că avea vizitatori. Musafiri care să rămână peste noapte. Atunci ar fi fost silit să-și amâne acțiunea. O vreme.

Dar mai puternică decât toate era ușurarea.

Încă mai ploua tare, deși nu mai semăna cu potopul de mai devreme. Era ispititor să rămână în mașină. Totuși, se temea c-ar putea fi văzut. În plus, ultimele câteva zile îi dovediseră că nu era înțelept să-ți lași mașina parcată în apropiere de locul crimei. Era foarte adevărat că el nu plănuia să scape neprins, dar ar fi preferat să mai aibă un pic de timp. Timp să se calmeze după aceea. Câteva ore, o zi sau două. Poate cel mult o săptămână. Nu știa încă, dar voia să aibă ocazia ca să decidă el singur.

Prin urmare, se mulțumi să oprească numai câteva minute, cu motorul încă în funcțiune, doar cât să fie sigur că violatorul era acasă. Apoi lăsă mașina să salte peste două limitatoare de viteză și cârmi după colț. Un șir de imobile cu apartamente, de patru etaje și vreo sută de metri lungime fiecare, se întindea pe partea stângă. Mașinile soțiilor, pentru care nu era suficient loc în garajul subteran, stăteau într-o parcare enormă. Își lăsă și el BMW-ul acolo, între o Honda veche și un Opel Corsa nou-nouț. BMW-ul părea să se bucure de companie.

Glock-ul era gata de acțiune. Îl vârâse la betelia pantalonilor, mai degrabă din lipsa altui loc mai bun, decât pentru că ar fi fost practic. Se simțea stingherit de el, dar era măcar la loc uscat.

Străbătu pe jos cei vreo două sute de metri înapoi. La capătul drumului ce ducea spre casa vinovatului, se opri. Dincolo de șirul caselor, putea deslușI un soi de curte, cu diverse echipamente de joacă și vreo câteva bănci. Nu le zărise de pe partea cealaltă a drumului, de vreme ce șirul caselor era alcătuit din zece clădiri lipite una de alta, ascunzându-l vederii. De la fațadă până în capătul celălalt al curții, erau aproximativ douăzeci sau treizeci de metri, după care un afloriment se înălța foarte abrupt, făcând probabil curtea de joacă neplăcut de întunecoasă, chiar și în zile mai frumoase decât asta. Pentru un moment, Finn Håverstad se întrebă dacă asta ar trebui să-i schimbe planurile și să încerce să intre, în schimb, din partea aceea. Era mult mai adăpostit, și dinspre drum și dinspre casele care nu se încadrau în rând, situate mai la distanță. Pe de altă parte, un străin pe drum ar fi atras mai puțin atenția. Dacă ar fi atras-o, totuși.

Avea să se țină de planul inițial. Își ridică gluga jachetei de ploaie și încercă să meargă cu un pas cât mai firesc cu putință, spre a cincea casă din șir. Rămase pe loc pentru o fracțiune de secundă. Acum era trecut de miezul nopții și nu se vedea nici picior de om. Majoritatea ferestrelor erau întunecate. El se strecură într-un tufăriș unde se întâlneau trei garduri vii, la numai opt metri de reședința violatorului.

Finn Håverstad se așeză, așteptând.

•

Terje nu avea nevoie să fie rugat de două ori. Probabil ar fi sugerat-o el însuși, dacă n-ar fi fost invitat. Din cale-afară de bucuros și foarte beat, se împletici afară, la taxiul pe care Kristine reușise, în sfârșit, să-l obțină, după ce așteptase patruzeci de minute la o plictisitoare coadă la telefon. Lui Terje i se permisese să meargă acasă cu ea. În mijlocul nopții. Ceea ce, firește, nu putea însemna decât un singur lucru, iar anticiparea îl ținu treaz aproape tot drumul până acasă. Dar

numai atât. Când intrară în curtea din fața casei părintești a Kristinei Håverstad, în Volvat, ea se luptă avan ca să-l trezească pe băiat. În cele din urmă, se văzu nevoită să-i ceară ajutorul șoferului de taxi ca să-l ducă până la intrare. Taximetristul fusese nespus de morocănos pentru faptul că trebuia să-și lase mașina în ploaia aceea, mai ales într-o curte prefăcută într-o baltă enormă. Înjurând printre dinți, îl cărase pe băiat până la holul de la etaj.

— N-o să ai parte de prea multă distracție cu el în seara asta, zise el ursuz, înseninându-se puțin când Kristine îi dădu cincizeci de coroane în plus față de suma arătată de aparatul de taxare.

— Mult noroc, oricum, mormăi el atunci, cu un început de zâmbet.

Nu fusese în intenția ei ca să-l îmbete atât de tare. Îi luă aproape cinci minute ca să-l ridice, să-l târască și să-l care pe băiat cei opt metri până în dormitor. Greutatea cea mare era că se străduia, totodată, să nu-și trezească tatăl.

Patul era îngust, dar ea mai adusese și înainte băieți acolo. Terje își duse propria bătălie îndârjită ca să se trezească pentru ceea ce putea fi marele moment al vieții sale. Însă, după ce Kristine îi scoase hainele și îl întinse, confortabil, într-un pat ademenitor, pierdu orice speranță. Sforăi. Nu păru să-l deranjeze câtuși de puțin faptul că ea dădu la o parte pătura de pe el și îl întoarse, astfel încât fundul lui curat și păros să fie expus convenabil pentru o injecție. Pregătise seringa mai devreme și o pusese sub pat. Cum el era mult mai turtă, la propriu, decât socotise ea, mai aruncă din substanță, împingând pistonul câțiva milimetri. Nouăzeci, era suficient. Nouăzeci de milimetri de Nozinan. La centrul Crucii Albastre, foloseau până la trei sute când voiau să le dea celor mai turbulenți bețivani niște bine-meritate ore de somn, de fiecare dată când aceștia scăpau pentru câteva zile la băutură, de nu-și mai aduceau aminte nici cum îi cheamă. Dar Terje nu era alcoolic, deși în momentul acela trebuia să fi avut mult peste doi la mie etanol în vene. În plus, era atât de praf, încât ea se îndoi o clipă că mai era necesar să se asigure că avea să

doarmă buștean toată noaptea, îndoiala n-o ținu mult. Înfipse hotărâtă acul seringii în fesa stângă a băiatului – nicio reacție. Injectă conținutul încet, în mușchi. Când pistonul ajunse la capăt, scoase acul cu grijă și apăsă ferm un ghemotoc de vată peste locul injecției, câteva minute. Apoi îl dezinfectă minuțios. Totul mersese strună. Când Terje avea să-și recapete cunoștința, dimineața următoare, târziu, cu ea alături, avea să sufere de o mahmureală grozavă, dar nu va putea s-o contrazică atunci când ea îi va mulțumi pentru noaptea minunată. Un băiat în pragul tinereții, cu mai puțină experiență decât ar fi recunoscut el vreodată, avea să se mire puțin, să se gândească bine și apoi să născocească o poveste excelentă, măgulitoare pentru orgoliul său, despre cât de formidabil fusese.

Kristine Håverstad își aranjase alibiul fără menajamente. Hainele ei de ieșit afară erau jilave și se înfioră când le îmbrăcă din nou. Mașina ei stătea, ofensată și udă, în colțul cel mai îndepărtat al curții, la suficientă distanță de casă pentru a nu trezi pe nimeni. Drept mulțumire pentru că n-o băgase în garaj cu o zi înainte, refuză să pornească.

Nu putea porni naibii mașina.

•

Hanne Wilhelmsen încerca să doarmă. Era greu. Deși furtuna se mai domolise întrucâtva, ploaia izbea în fereastra dormitorului, iar șemineul șuiera la fiecare răbufnire violentă de vânt. Mai mult, avea prea multe gânduri.

Toată treaba era fără speranță. Era atât de obosită, încât îi era imposibil să se concentreze. Rapoartele zăceau pe jumătate citite pe masă, în sufragerie. În același timp, îi era cu neputință să adoarmă. Își schimba poziția din minut în minut, nădăjduind c-o s-o găsească pe cea ideală, care le va îngădui mușchilor să se relaxeze și gândurilor să i se mai învârtească în cap. Cecilie mormăia supărată de fiecare dată când ea se foia și se răsucea.

În cele din urmă, renunță. În definitiv, era mai bine dacă măcar una dintre ele reușea să doarmă. Cu grijă și aproape fără zgomot, se ridică din pat, își luă halatul de casă roz din

cuierul de lângă ușă și se duse tiptil în sufragerie. Acolo, se prăbuși într-un fotoliu și începu să parcurgă din nou rapoartele.

Cei trei agenți fuseseră relativ concișI, folosind un limbaj concentrat, ce năzuia la precizia care adesea devenea exact contrariul și, prin urmare, o enerva la culme. Stagiarul, pe de altă parte, părea să aibă mai mari ambiții literare. Era în elementul lui cu metaforele și cu frazele lungi, scriind cu înfloriturI. Hanne zâmbi. Băiatul chiar scria bine, până și ortografia era onorabilă, cu doar vreo două greșeli minore. Însă nu puteai spune că scria polițienește.

Da, într-adevăr. Băiatul era talentat. Descoperise că familia de deasupra locuinței victimei avea un vecin pe același palier, care stătea liniștit la fereastră, de parcă ar fi moțăit. Stagiarul, dezamăgit că nimeni altcineva nu avusese ceva important cu care să contribuie la ancheta poliției, se hotărâse încerce pe partea cealaltă a străzii. Vizitase un excentric, care evident avea obiceiul de a supraveghea tot ce mișca pe străduță. Omul, a cărui vârstă era imposibil de apreciat, îi răspunsese de-a dreptul ostil, dar de asemenea păruse foarte mândru de dosarele arhivei lui cu diversele activități ale străzii. În plus, confirmase că un bărbat pe nume Håverstad trecuse pe la el, cu puțin timp în urmă.

Hanne Wilhelmsen era mai alertă acum. Rotindu-și capul viguros de vreo câteva ori, în încercarea de a-și iriga mai bine creierul suprasolicitat, hotărî să mai facă o cafea. Ar fi putut să sară peste noaptea aceea cu totul, în privința somnului și a odihnei. Citi mai întâi restul paginii. După aceea, nu mai simți nevoia de cafea, căci era perfect trează.

Atunci, sună telefonul. Telefonul Hannei. Din trei salturi fu pe hol, sperând că va răspunde înainte s-o trezească pe Cecilie.

— Wilhelmsen, zise ea încet, încercând să tragă firul după ea, în sufragerie.

Asta făcu telefonul să cadă zăngănind pe podea.

— Alo, încercă ea din nou, în șoaptă.

— Aici Villarsen, de la dispecerat. Tocmai am primit un

raport de la Lillehammer. Au găsit-o pe iraniana pe care o căutam noi.

— Aduceți-o aici, zise Hanne Wilhelmsen abrupt. Imediat.

— Au un transport care ajunge în Oslo mâine-dimineață, devreme. O să vină și ea cu acela.

— Nu, răspunse Hanne Wilhelmsen. Trebuie să vină aici acum. Imediat. Rechiziționați ceva. Un elicopter, dacă asta trebuie. Orice. O să fiu la secție în zece minute.

— Chiar vorbiți serios cu elicopterul?

— Nu cred c-am vorbit mai serios în toată viața mea. Căutați-l pe procurorul de serviciu și spuneți-i că e o problemă de viață și de moarte. Căutați-l și pe comisar, de fapt. Trebuie să vorbesc cu femeia aceea.

•

În sfârșit, ceva merse ca uns în uriașa și părăginita clădire de pe Grønlandslereit 44. La numai douăzeci de minute după conversația dintre dispecer și inspectoarea de poliție Hanne Wilhelmsen, solicitanta de azil iraniană stătea într-un elicopter, în drum de la Lillehammer spre Oslo. Hanne se temuse că vremea ar fi putut împiedica transportul aerian, dar nu știa prea multe despre elicoptere. Acum, că ploaia se domolise, probabil nu mai era o problemă așa de mare. Că apelul la elicopter însemna să tragă mai mult de un buget și așa foarte întins era o discuție pentru mai târziu.

Cât aștepta, trebuia să-și umple timpul cu folos. Iraniana nu avea să sosească decât peste trei sferturi de oră sau o oră. Până atunci, trebuia să verifice la excentricul din blocul de vizavi. Cel cu numerele de înregistrare ale mașinilor. Șapte numere de mașini de pe 29 mai, cum îi arătase el stagiarului novice, mai degrabă ostil, deși cu o notă de mândrie. Din nefericire, polițistul lipsit de experiență acceptase informațiile despre numerele mașinilor, dar nu și le notase. Deși acum era trecut de unu noaptea, Hanne Wilhelmsen simțea că era urgent nevoie să-l forțeze pe E să-și aducă o contribuție utilă societății.

Se dovedi mai ușor de zis decât de făcut. Acum stătea în dispecerat, încăperea din mijlocul secției de poliție. Era plină

de zumzăitul harnic al vocilor liniștite. Mesajele transmise prin stațiile radio curgeau neîntrerupt de la mașinile de patrulă din serviciul de noapte în capitală, de la Fox și Bravo, Delta și Charlie, în funcție de cine erau și la ce anume lucrau. Li se ofereau informații și instrucțiuni drept răspuns, de la polițiști în uniformă care, din când în când, dădeau câte un telefon intern la un procuror adormit pentru a completa vreun mandat de arestare sau de deschidere cu forța a vreunei uși. Hanne Wilhelmsen stătea pe a doua banchetă din șirurile de locuri de pe podeaua înclinată. Găsi rapid adresa Kristinei Håverstad pe enorma hartă a orașului Oslo afișată pe peretele din fața ei. Se holbase la ea vreo câteva minute. Aștepta cu nervozitate, încercată de rele presimțiri, un răspuns de la mașina de patrulă căreia îi fusese atribuită sarcina. Încordată și cufundată în gânduri, rupse trei creioane care, foarte sigur, nu fuseseră vinovate de nimic.

— Fox trei-zero cheamă Zero-unu.

— Zero-unu pentru Fox trei-zero. Ce s-a întâmplat?

— Nu ne lasă să intrăm.

— Nu vă lasă?

— Ori nu e acasă, ori nu vrea să ne dea drumul înăuntru. Probabil varianta din urmă, credem noi. Să forțăm ușa?

Trebuia să fie niște limite. Chiar dacă era extrem de important să știe ce informații obținuse Finn Håverstad de la tontălău, n-aveau nicio justificare pentru a forța intrarea. Se gândi în treacăt să se ocupe de toată hârțogăraia necesară mai târziu. Dar niciun procuror din lume n-ar fi dat cale liberă într-o asemenea evidentă ilegalitate.

— Nu, oftă ea, abținându-se. Mai încercați totuși să sunați. Sâcâiți-l. Țineți degetul apăsat pe sonerie. Zero-unu terminat.

•

Mașina se răzgândi. După ce se împotrivise cu tenacitate încercărilor furibunde ale Kristinei Håverstad de a-i porni motorul, dintr-odată și inexplicabil începu să vibreze. Apoi, în nicio jumătate de oră, ajunse la destinație.

Nu voia să riște să fie văzută. Deja hotărâse, cu două zile în urmă, că va trebui să aibă loc între două și trei dimineața. Mai

era timp. Până atunci, era important să rămână ascunsă. Fusese probabil o greșeală să plece de-acasă atât de devreme. Pe de altă parte, era acum atât de aproape, încât, în cel mai rău caz, dacă pe mașină avea s-o apuce iar un încăpățânat acces de răzbunare, s-ar fi putut folosi de propriile picioare. Nu i-ar fi luat mai mult de două sau trei minute de alergare ușoară ca să ajungă până la casa ce-i aparținea celui care o violase.

Ploaia îi făcea bine. Râuri mici îi curgeau pe gât în jos, pe sub pulover și jacheta de piele. În mod normal, i s-ar fi părut groaznic de neplăcut, dar nu și acum. Îi era frig, dar nu tremura. Era amorțită, dar simțea o nouă și neobișnuită pace răspândindu-i-se în corp, o senzație de control total și cuprinzător. Inima îi bătea tare și regulat, dar nu prea repede.

În fața ei era un pâlc de copaci, tăiat în două de o potecă lată, mult folosită. Într-un luminiș din mijlocul pădurii rotunde era o bancă de lemn și ea se așeză. Deasupra ei, cerul huruia și împroșca furios cu fulgere spre pământ. Trăsnetul era urmat de o explozie asurzitoare și întregul crâng era scăldat într-o înspăimântătoare lumină albastră. Vremea ploioasă era un noroc, căci ținea toți martorii în casă. Furtuna cu tunete și fulgere, care acum trebuia să fi ajuns drept deasupra capului ei, era un ghinion. Îi ținea pe oameni treji. Dar vremea era un lucru pentru care nimeni nu putea să facă nimic. Trebuia pusă la încercare. Își alungă urma de neliniște care o țintuise în loc după căderea fulgerului și se simți din nou stăpână pe ea și pregătită pentru ceea ce avea în gând.

•

Elicopterul se roti ca un Thor intimidant și bubuitor, la numai cincisprezece metri deasupra peticului noroios de iarbă de pe stadionul Jordal Amfi. Se legăna greoi și constant dintr-o parte într-alta, ca un pendul legat printr-un cablu nevăzut de cupola norilor joși și negri. Monstrul se apropia încet de pământ.

Un polițist în uniformă deschise ușa și sări, înainte ca elicopterul să fi fost complet nemișcat. Rămase ghemuit, așteptând puțin, în timp ce elicele continuau să păcănească

amenințător deasupra lui. Apoi o siluetă micuță, într-o haină de ploaie roșie, sări după el. Ea ezitase imperceptibil în ușa elicopterului, dar fusese scoasă rapid de polițistul nerăbdător. El o luă de mână și fugiră împreună, pe sub violentele rafale de vânt, spre pistele de alergare, prin noroiul mustind de apă.

Hanne Wilhelmsen era înnebunitor de în criză de timp, dar aștepta, cu toate acestea, pilotul elicopterului. Acesta sosi, în sfârșit, palid și tras la față.

— N-ar fi trebuit niciodată să încerc așa ceva, zise el, sugerându-i Hannei că nu fusese câtuși de puțin o călătorie plăcută.

— Am fost loviți de trăsnet, murmură el slab de pe locul pasagerului din mașina de patrulă, parcată, dar cu motorul mergând la ralanti.

Polițistul și martora iraniană stăteau tăcuți pe bancheta din spate. Nu trebuia să spună nimic, de altfel. Luă aproape nouăzeci de secunde până când mașina poliției intra în curtea din spate a secției de poliție din Grønlandsleiret 44, unde Hanne aranjase dinainte ca porțile să rămână deschise, ca pentru o îmbrățișare de bun venit.

Pilotul și polițistul în uniformă își văzură de-ale lor. Solicitanta de azil o însoți pe Hanne în biroul ei.

Inspectoarea de poliție se simți ca un atlet de biatlon îndreptându-se spre tragerea la țintă. Avea o mulțime de întrebări de pus, dar știa că trebuia să creeze o impresie de calm. Deodată, o apucă de mână pe cealaltă femeie, conducând-o pe scări, ca pe un copil mic. Mâna femeii era rece ca gheața și complet fără vlagă.

Trebuie să vorbească. Pur și simplu trebuie.

Hanne Wilhelmsen își ridică ochii spre cer, într-o rugăciune mută. Finn Håverstad ar putea fi, desigur, întins liniștit în patul lui din Volvat. Dar obținuse șapte numere de mașină pe care să le verifice. Asta fusese în urmă cu două zile. Un timp mai mult decât suficient pentru un asemenea om. Iraniana trebuia să vorbească.

Femeia rămase stând în picioare, fără să facă niciun gest nici pentru a-și scoate haina de ploaie, nici pentru a se așeza.

Hanne o invită să facă și una și alta, dar nu primi niciun răspuns. Se duse spre ea, încet, încercând să-i prindă privirea.

Inspectoarea de poliție Hanne Wilhelmsen era cu douăzeci și cinci de centimetri mai înaltă decât femeia din Iran. În plus, avea cu zece ani mai mult. În plus, era norvegiană. În plus, avea nebunesc de multe de făcut. Fără să-i treacă prin minte că gestul i-ar fi putut fi interpretat drept umilitor, întinse mâna spre obrazul celeilalte femei. O ținu de sub bărbie, nu neprietenos, nu brutal, dar ferm, și îi ridică fața ca s-o privească în ochi.

— Ascultă, zise ea încet, dar cu o încordare pe care cealaltă femeie i-o putu probabil percepe în pofida limbii străine. Știu că ți-e frică de cineva. Nu te-a lăsat în pace. Dumnezeu știe câte a făcut. Dar pot să-ți garantez un lucru. O să fie pedepsit.

Femeia nici nu încercă să se elibereze. Doar stătea acolo, cu fața întoarsă în sus și cu o privire îndepărtată, în care era imposibil să citești ceva. Brațele îi atârnau inerte pe lângă corp, iar din haina roșie picura necontenit apă pe podea.

— Trebuie să fii moartă de oboseală. Și eu la fel.

O ținea mai departe de sub bărbie.

— Pot să te mai asigur de un lucru. Nu contează…

Acum, îi dădu drumul. Frecându-se la ochi cu aceeași mână, simți o incontrolabilă nevoie să plângă. Nu neapărat pentru că era tristă, ci pentru că era extenuată și convinsă că era deja prea târziu. Și pentru că avea să spună acum ceea ce nu mai spusese niciodată înainte. Ceva ce plutise asupra lor, a tuturor, ca o posibilitate apăsătoare încă de când descoperise legătura cu nenorocitele de numere de imigrare. Fără ca nimeni să fi rostit vreodată gândul cu voce tare.

— Chiar dacă omul e polițist, nu trebuie să te temi. Îți dau cuvântul meu, nu ai niciun motiv să fii speriată.

Era miezul nopții, iar Hanne Wilhelmsen era tot ce avea. Era frântă de oboseală și flămândă. Frica zăcuse în ea atât de mult, încât o silea să facă o alegere. A fost ca și când s-ar fi trezit brusc. Se uită în jos la haina ei de ploaie și la băltuța de pe podea. Își roti ochii prin încăpere, surprinsă, de parcă s-ar fi întrebat unde se afla. Apoi își scoase haina de ploaie și se

așează, cu delicatețe, pe marginea unui scaun.

— A zis că trebuie să mă culc cu el. Altfel n-o să mi se dea voie să stau în Norvegia.

— Cine? întrebă Hanne Wilhelmsen, încet.

— Ar fi foarte greu, nu cunosc pe nimeni…

— Cine? repetă inspectoarea de poliție.

Sună telefonul. Hanne îl înșfăcă furioasă și se răsti:

— Da!

— Aici, Erik.

Nu mai ieșise niciun „nu” din gura polițistului, de când ea îi ceruse să vină pe la ea. O seară cu Hanne Wilhelmsen era o seară cu Hanne Wilhelmsen, indiferent de circumstanțe.

— Două lucruri. Avem numerele de mașini. Individul a răspuns, până la urmă. Mai mult, nu e nimeni acasă la Finn Håverstad. Cel puțin, nu ne-a răspuns nimeni, oricât am sunat.

Asta era ceea ce aștepta. Finn Håverstad ar fi putut, firește, să-i asculte sfatul și să-și fi luat fiica în vacanță. Dar ea știa foarte bine că nu așa stăteau lucrurile.

— Fă rost de numele proprietarilor mașinilor. Imediat. Verifică-i cu…

Se opri deodată, cu ochii la un strop de ploaie imens ce se izbise în partea de sus a geamului. Când acesta ajunse la jumătatea drumului spre pervaz, Hanne continuă:

— Verifică numele cu persoanele de aici, de la secție, începe cu Departamentul de Imigrare.

Erik Henriksen nu șovăi. Puse, simplu, receptorul în furcă. Hanne Wilhelmsen făcu același lucru. Apoi se răsuci cu fața la martoră, doar pentru a descoperi că micuța femeie plângea. Fără zgomot și sfâșietor. Era mai presus de puterile Hannei ca s-o consoleze. Bineînțeles, i-ar fi putut spune ce norocoasă era de fapt, fiindcă nu fusese acasă pe 29 mai. Bineînțeles că ar fi putut s-o informeze că, dacă ar fi fost, foarte probabil ar fi zăcut acum îngropată pe undeva în Oslo, cu gâtul tăiat. Nu era cine știe ce consolare.

Hanne își alungă gândurile și, în schimb, zise:

— O să-ți promit mai multe lucruri în noaptea asta. Îți jur că ți se va da voie să rămâi aici. O să mă îngrijesc personal de

asta, fie că o să-mi spui sau nu acum cine e omul. Dar m-ar ajuta enorm…

— El numește Frydenberg. Nu știu celălalt nume.

Hanne Wilhelmsen ieși în goană pe ușă.

•

Era timpul să înceapă. Se simțea fără griji și înviorată, aproape fericită. Luminile de la ferestrele celei de-a cincea case din șir fuseseră stinse de mai bine de o oră. Furtuna se dusese mai departe, spre est, și foarte probabil avea să lovească Suedia înainte de zori.

•

La ușa de la intrare, el se opri, ciulind urechea, nu c-ar fi fost nevoie, dar ca să fie sigur. Apoi scoase o rangă din buzunarul voluminoasei sale haine de ploaie. Era udă, dar mânerul de cauciuc îți permitea s-o ții bine. Îi trebuiră doar câteva secunde ca să spargă ușa. Surprinzător de simplu, gândi el, punând mâna, de încercare, pe tăblia ușii, care se deschise.

Intră în casă.

•

Ochii ei parcurseră hârtia pe care i-o arătase el. Iată.

Olaf Frydenberg. Posesor al unui Opel Astra, cu un număr de înregistrare ce fusese notat de un ciudat omuleț pe străduța unde Kristine Håverstad fusese violată. Un sergent de poliție, aparținând Departamentului de Imigrare al secției de poliție din Oslo. Lucra acolo de patru luni. Înainte, fusese în serviciu la secțiile din Asker și din Bærum. Reședința: Bærum.

— La dracu', zise Hanne Wilhelmsen. La dracu', la dracu'. Bærum.

Se uită înnebunită la Erik Henriksen pentru o secundă.

— Sună la Asker și la Bærum. Trimite-i la adresă. Spune-le că trebuie să fie înarmați. Spune-le că venim și noi. Și cere aprobare, pentru Dumnezeu.

Erau întotdeauna necazuri când polițiștii își încălcau teritoriul unii altora. Dar nici s-o fi tăiat în bucățele n-ai fi putut s-o ții pe Hanne Wilhelmsen departe de acest teritoriu.

La biroul de criminalistică stătea un procuror uluit; mai

ales pentru că era prima oară când făcea de serviciu. Din fericire, s-a lăsat manipulat, fără obiecții și fără suspiciuni, de un supraveghetor inteligent, cu academia de poliție și douăzeci de ani de experiență la activ. Hannei i s-au acordat o mașină de patrulă și un inspector de poliție în uniformă ca însoțitor. Supraveghetorul o asigură, *sotto voce*, că urma să-i aranjeze permisiunea de a folosi armele, până când aveau să ajungă ei la destinație.

— Sirene?

Întrebarea fusese pusă de inspectorul de poliție Audun Alomonsen, care se așezase la volan fără să mai ceară voie. Hanne chiar se bucură pentru asta.

— Da, răspunse ea, fără să se mai gândească. Cel puțin, deocamdată.

•

Dormitorul era situat unde sunt de obicei situate dormitoarele. Nu la același etaj cu sufrageria. Antreul era la același nivel cu două dormitoare, o baie și ceva semănând cu o debara. O scară de brad ducea la etaj, unde știa că va găsi o sufragerie și o bucătărie.

Dintr-un motiv sau altul, își scoase bocancii. Un gest de politețe, mult prea politicos, se gândi el, și se întrebă dacă să-și încalțe la loc bocancii noroiți. Dar pleoscăiau. Urma să-i lase unde erau.

Avu probleme să închidă cum trebuie ușa din față. Când forțase intrarea, rupsese tocul, iar acum ușa nu se mai închidea. Cu grijă și cât mai fără zgomot cu putință, propti ușa cât putu mai închisă. Nu era sigur cât avea să țină, cu vântul de afară.

Ambele uși ale dormitoarelor erau închise. Era neîndoielnic important ca el să aleagă corect. Omul ar fi putut avea somnul ușor.

Finn Håverstad socoti care dintre camere era mai mare, după locul unde se aflau ușile și după observarea casei din afară. Alese corect.

Un pat dublu mare era făcut numai pe o parte. Pilota de pe partea neocupată era împăturită de trei ori, de-a curmezișul,

ca o enormă pernă. În partea cealaltă, spre ușă, stătea culcată o siluetă. Nu era cu putință să vadă persoana, care-și trăsese pilota atât de mult, încât numai câteva smocuri de păr ieșeau lângă tăblia patului. Erau blonde. Închizând ușurel ușa în urma lui, Finn Håverstad scoase pistolul de serviciu de la brâu, îl armă și traversă camera spre cel care dormea.

Cu mișcări exagerat de lente, ca într-un film cu încetinitorul, îndreptă gura țevii spre capul din pat. Apoi împinse brusc și ferm pistolul înainte, lipindu-l de ceea ce trebuia să fie fruntea. Obținu efectul scontat. Omul se trezi și încercă să se ridice în capul oaselor.

— Nu mișca, se răsti Håverstad.

Fie din cauza comenzii, fie din cauză că tipul văzu acum pistolul, cert e că rămase culcat. În orice caz, era acum treaz de-a binelea.

— Ce dracu-i asta? zise el, încercând să sune enervat.

Nu-i ținu. Pe față îi era zugrăvită frica. Clipea des și nările i se umflau în același ritm cu respirația gâfâită, rapidă.

— Stai complet nemișcat și ascultă-mă, mai întâi, zise Håverstad cu o voce atât de calmă că-l surprinse și pe el. N-o să-ți fac rău. Cel puțin, nu grav. O să purtăm doar o mică discuție. Dar îți jur, pe viața fiicei mele – dacă doar ridici vocea, te împușc.

Omul din pat se uită la pistol. Apoi se uită la atacatorul său. I se părea ceva cunoscut la el, dar totodată era sută la sută sigur că nu-l mai văzuse niciodată pe individ. Ceva în ochii lui.

— Ce mama dracului vrei? îndrăzni el din nou.

— Vreau să stau de vorbă cu tine. Ridică-te. Mâinile sus. Nu le lăsa jos.

Omul încercă să se ridice. Era dificil. Patul era jos și i se ceruse să nu se folosească de mâini. În cele din urmă, fu în picioare.

Finn Håverstad era cu zece centimetri mai înalt decât victima sa. Îi dădea avantajul de care avea nevoie, acum, că violatorul era în picioare și părea mai puțin vulnerabil decât înainte, când era culcat în pat. Era îmbrăcat în pijamale, dintr-

un soi de bumbac, fără clapete sau nasturi. Bluza era ca un pulover în anchior. Arăta mai mult a trening. Era decolorat și cam strâmt, iar dentistul făcu un pas înapoi când văzu mușchii trupului umflându-se pe sub materialul subțire.

Zărirea unei umbre de nesiguranță a fost tot ce-i trebuia. Violatorul se aruncă asupra lui Håverstad și amândoi se izbiră de peretele de la numai un metru în spate. Asta se dovedi de ajutor. Håverstad obținu sprijinul de care avea nevoie, cu spatele ferm lipit de perete, pe când celălalt își pierdu echilibrul și căzu într-un genunchi. Fulgerător, încercă să-și recâștige poziția, dar prea târziu. Mânerul pistolului îl trosni deasupra urechii și individul se prăbuși la podea. Durerea era intensă, dar el nu-și pierdu cunoștința. Håverstad se folosi de prilej ca să-l împingă pe omul îngenuncheat spre pat, unde acesta rămase stând în fund, cu spatele rezemat de salteaua groasă de puf, frecându-se la cap și simțind jale pentru el însuși. Håverstad păși peste picioarele lui, ținând pistolul ațintit spre el tot timpul. Luă perna de la capul patului și, înainte ca omul doborât să aibă timp să gândească, atacatorul lui îi dădu brațul pe spate, lipindu-l de saltea, și puse perna deasupra. Apoi afundă pistolul în perna pufoasă și apăsă pe trăgaci.

Împușcătura se auzi ca un bufnet înfundat. Amândoi rămaseră uluiți, Håverstad de ceea ce făcuse și, de asemenea, pentru că împușcătura se auzise atât de slab, celălalt că durerea întârzia. Apoi îl lovi. Era gata să țipe, când vederea pistolului legănându-se sub nasul lui îl făcu să strângă din dinți. Își trase brațul la piept și gemu. Șiroia de sânge.

— Acum poate că înțelegi ce vreau să spun, șopti Håverstad.

— Sunt polițist, gemu celălalt.

Polițist? Mașinăria asta inumană, distructivă și demnă de dispreț era polițist? Håverstad se întrebă pentru o clipă ce-ar trebui să facă el cu această informație. Apoi ridică din umeri. Era totuna. Nimic n-ar fi schimbat ceva. Se simți mai puternic ca oricând.

— Ridică-te, porunci el din nou.

De data asta, polițistul nu mai încercă să facă nimic. Continuând să geamă stins, se supuse ordinelor și urcă la etaj. Håverstad avu grijă să-l urmeze la câțiva pași în urmă, temându-se că s-ar fi putut arunca spre el cu spatele.

Sufrageria era în întuneric, cu draperiile trase. Numai lumina slabă din bucătărie, unde becul de deasupra aragazului era aprins, făcea posibil să se vadă ceva. Lăsându-l pe polițist să stea lângă scară, Håverstad aprinse lumina din peretele de la intrarea în bucătărie. Rămase pe loc, supraveghind încăperea. Îi făcu semn celuilalt spre un fotoliu de răchită. Polițistul se gândi, la început, că trebuia să stea jos, dar nu ghici corect.

— Așază-te după fotoliu, cu spatele lipit de el!

Polițistului începuseră să i se înmoaie genunchii. Sângele încă îi mai curgea șiroaie din braț, se albise și, chiar și la lumina aceea slabă, Håverstad îi putea vedea groaza de pe chip și nădușeala de pe fruntea lui înaltă. Imaginea îi făcea nespus de mult bine.

— Sângerez mortal, se văită polițistul.

— Nu sângerezi mortal.

A fost cu adevărat dificil să lege strâns brațele și picioarele omului, cu o singură mână. Din când în când, era silit să folosească ambele mâini, dar nici atunci nu dădea drumul pistolului și continua să-l țină îndreptat spre celălalt. Din fericire, se gândise dinainte la această problemă și adusese cu el patru bucăți de sfoară, deja tăiate la lungimea potrivită. În cele din urmă, polițistul fu imobilizat. Picioarele îi erau depărtate și legate fiecare de câte un picior al fotoliului. Brațele îi erau date pe spate și fixate pe rezemătoarea care se arcuia pentru a forma spătarul fotoliului. Pentru că fotoliul nu era foarte greu, omul legat de el își ținea cu greu echilibrul. După cum stătea, părea tot trupul gata să cadă grămadă. Luând un televizor uriaș de pe o măsuță de sticlă pe rotile, Håverstad smulse cablurile și trânti aparatul în fotoliul de răchită.

Intră în bucătărie și deschise una dintre ușile bufetului. Nu nimeri ce trebuia. La a treia încercare, găsi: un cuțit mare,

obișnuit, pentru tranșat carnea, fabricat în Finlanda. Își trecu degetul mare peste tăișul lui și se întoarse în sufragerie.

Captivul era aproape căzut în genunchi și arăta ca o marionetă inertă. Sforile îl împiedicau să se prăbușească de-a binelea și stătea într-o poziție absurdă, aproape comică: crăcănat, cu genunchii îndoiți și brațele sucite la spate. Finn Håverstad își trase un scaun în fața lui și se așeză.

— Ți-aduci aminte ce ai făcut pe 29 mai?

Evident, omul habar n-avea.

— Seara? Sâmbătă, acum o săptămână? îl ajută Håverstad.

Acum polițistul știu de ce i se păruse cunoscut individul ăsta. Ochii. Tipa din Homansbyen.

Până acum, îi fusese frică. Îi fusese frică de rana din braț și îi fusese frică de personajul grotesc căruia se părea că-i face o plăcere perversă să-l tortureze. Dar nu se gândise că o să moară. Până acum.

— Ușurel, zise Håverstad. Încă nu vreau să te ucid. O să stăm doar de vorbă, o vreme.

Apoi se ridică și îl apucă pe captiv de bluza pijamalei. Vârî cuțitul pe dedesubt și trase în jos, astfel încât bluza fu prefăcută deodată în jachetă. O jachetă zdrențuită și șuie. Apoi îl apucă de betelia pantalonilor și repetă procedura. Pantalonii alunecară de pe el, oprindu-se la nivelul coapselor, din pricina picioarelor desfăcute. Dar tot ce era important era scos la vedere, dezgolit și fără apărare.

Finn Håverstad se așeză din nou pe scaun.

— Acum o să stăm de vorbă, zise, cu un pistol austriac într-o mână și un cuțit mare, finlandez, în cealaltă.

•

Deși inițial voise să mai lase să treacă o jumătate de oră, se ridică în picioare și se îndreptă spre destinație. Așteptarea era un coșmar.

De fapt, îi luă mai puțin timp decât crezuse. După numai un minut de mers grăbit, ajunse la strada ce trecea prin fața locuinței violatorului. Era complet pustie. Încetinind pasul, se scutură ca să-și dezmorțească oasele și o luă spre casă.

•

— Închide sirena.

Erau mult în afara districtului lor. Inspectorul de poliție Salomonsen era un șofer priceput. Chiar și acum, pe drumurile lăturalnice și pe la intersecții, cam din douăzeci în douăzeci de metri, conducea rapid și egal, fără prea multe derapaje sau zgâlțâieli. Ea îl pusese pe scurt la curent cu situația și prin stația radio primiseră aprobarea de folosire a armelor.

Ea se uită la cifrele luminoase de pe bord. Curând, avea să fie ora două.

— Nu încetini, zise Hanne Wilhelmsen.

•

— Ai măcar vreo idee ce-ai făcut?

Polițistul legat fedeleș în propria sufragerie avea o vagă idee. Făcuse o greșeală majoră. N-ar fi trebuit să se întâmple. Calculase greșit. Enorm. Acum nu se putea consola decât cu faptul că nimeni nu se mai răzbunase în felul acesta vreodată.

Nu în Norvegia, își zise el în gând. Nu în Norvegia.

— Mi-ai pângărit fiica, mârâi Håverstad, aplecându-se în față. Mi-ai nenorocit și mi-ai siluit fetița!

Vârful cuțitului zgârie organele genitale ale violatorului, iar acesta gemu alarmat.

— Acum ți-e frică, șopti celălalt bărbat, lăsând cuțitul să rătăcească în joacă peste vintrele lui. Acum probabil ești la fel de speriat cum a fost fiica mea. Dar ție nu ți-a păsat de asta.

În momentul acela, violatorul nu mai putu îndura. Trăgând adânc aer în piept, scoase un urlet smintit, pătrunzător, care ar fi putut trezi și morții din somn.

Fandând, Finn Håverstad aduse cuțitul din spate în sus, într-un uriaș arc de cerc, câștigând viteză și forță. Vârful îl lovi pe violator în scrotul lăbărțat, străpungându-i testiculele, perforându-i mușchii pântecelui și dispărând în cavitatea abdominală, unde rămase înfipt zdravăn, lama secționând o arteră.

Țipătul se opri la fel de subit cum izbucnise. Sunetul fu retezat scurt și se lăsă o liniște sinistră. Violatorul leșinase, fotoliul amenințând să se răstoarne, în pofida greutății televizorului așezat pe el.

Cineva urca în goană pe scări. Auzind pașii, Finn Håverstad se întoarse liniștit spre ușă, mirându-se doar că vecinii fuseseră alertați atât de repede. Apoi văzu cine era.

Niciunul dintre ei nu scoase vreun cuvânt. Kristine Håverstad alergă spre el, în ceea ce el bănui c-ar fi o îmbrățișare. Întinzându-și brațele spre fiica lui, fu în schimb îmbrâncit într-o parte, când fiica lui se repezi în lungul brațului său ca să apuce pistolul. Arma căzu la podea și ea o ridică până să reușească el să-și recapete echilibrul.

Era mult mai solid decât ea și mult mai puternic. Cu toate acestea, nu era în stare s-o împiedice să tragă, deși o apucă de braț, ferm, dar nu foarte strâns, de vreme ce nu voia s-o rănească. Bubuitura îi făcu pe amândoi să tresară. Îngrozită, ea dădu drumul pistolului, iar bărbatul îi dădu drumul ei. Pentru câteva secunde, se uitară unul la celălalt, înainte ca fata să apuce mânerul cuțitului care ieșea din pântecele violatorului ca un bizar penis de rezervă, tare ca piatra. Când trase cuțitul, sângele țâșni cu putere.

•

Hanne Wilhelmsen și Audun Salomonsen fură surprinși că niciunul dintre colegii lor din Asker și Bærum nu ajunsese încă la locul faptei. Drumul liniștit zăcea în întuneric, fără luminile albastre intermitente la care se așteptaseră ei. Mașina se opri smucit în fața șirului de case. În timp ce alergau spre intrare, auziră sirenele poliției, nu foarte departe.

Ușa fusese forțată. Era larg deschisă. Ajunseseră prea târziu.

Când inspectoarea de poliție Hanne Wilhelmsen urcă scara, avu parte de o priveliște pe care știu că nu avea s-o mai uite vreodată.

Legat de un fotoliu, cu brațele răsucite la spate, cu picioarele depărtate și bărbia căzută în piept, atârna colegul ei Olaf Frydenberg. Semăna cu o broască. Era aproape dezbrăcat și un râu de sânge șiroia din zona pubisului, într-o baltă ce se lățea rapid la picioarele lui. Mai înainte de a verifica, ea știu că Olaf era mort.

Cu toate acestea, ea ținu pistolul ridicat în fața ei cu ambele mâini, îndreptându-l spre colțul sufrageriei și ordonând celor

două persoane de acolo să se dea înapoi de lângă victimă. Acestea se supuseră imediat, cu ochii plecați, ca niște copii ascultători.

Nu mai avea puls. Îi ridică o pleoapă. Ochiul se zgâi mort și imobil la ea. Se grăbi să-i dezlege sforile legate în jurul încheieturilor și al gleznelor.

— O să încercăm respirația artificială, zise ea încăpățânată spre colegul ei. Adu echipamentul de prim-ajutor.

— Eu am făcut-o, interveni deodată Finn Håverstad, din colțul său. Eu l-am ucis.

Kristine Håverstad păru disperată.

— Minte! Eu am făcut-o!

Răsucindu-se brusc, Hanne Wilhelmsen îi privi cu mai multă atenție pe cei doi. Nu simțea mânie. Nici măcar resemnare. Doar o nemăsurată și profundă tristețe.

Amândoi aveau aceeași expresie pe care o adoptaseră și când stătuseră prima oară în biroul ei. O expresie neajutorată, mâhnită, care și acum era mai frapantă pe fața bărbatului uriaș decât pe aceea a fiicei lui.

Kristine Håverstad încă mai avea cuțitul în mână. Tatăl ei ținea strâns pistolul.

— Lăsați armele jos, ceru Hanne, aproape cu blândețe. Acolo!

Le făcu semn spre măsuța de sticlă de lângă fereastră. Apoi, ea și colegul ei, Salomonsen, se apucară de inutilele manevre de resuscitare.

• Joi, 10 iunie

Vremea se calmase din nou. În sfârșit. Nori joși, obișnuiți pentru perioada aceea din an, pluteau peste cerul orașului Oslo, iar temperatura se menținea în jur de cincisprezece grade Celsius, normală pentru iunie. Totul era cum trebuia să fie, iar cetățenii s-au simțit ușurați să afle că stricăciunile furtunii nu fuseseră atât de grave cum se temuseră cu o zi înainte.

Hanne Wilhelmsen stătea în cantina poliției din Grønland. Mai palidă decât toți ceilalți, se simțea rău. Pierduse două nopți în patru zile. Avea să se ducă acasă, curând. Comisarul îi ordonase să stea departe de secție în weekend. În sfârșit. Mai mult, îi ceruse să-și depună candidatura pentru postul de inspector-șef, lucru pe care în mod hotărât ea nu avea să-l facă. În orice caz și indiferent de circumstanțe, nu azi. Voia să se ducă acasă.

Håkon Sand, pe de altă parte, părea neobișnuit de mulțumit de sine însuși. Stătea zâmbind, pierdut în gânduri, dar se trezi la realitate când își dădu seama că Hanne Wilhelmsen era cu adevărat mai aproape de un colaps fizic decât o mai văzuse vreodată până atunci.

Cantina era situată la etajul al șaselea, cu o perspectivă fantastică. Departe, în Fiordul Oslo, un vas danez se apropia încet de țărm, plin de călători și de sacoșe ticsite cu cârnați danezi și slănină ieftină. Pajiștea de dincolo de clădirea în arc de cerc nu mai era presărată cu oameni și numai vreo doi optimiști stăteau întinși, uitându-se cu speranță la cer, ca să vadă dacă soarele s-ar putea întoarce curând.

— Trebuia să existe o primă oară, zise Hanne Wilhelmsen, frecându-se la ochi. La cum îi dezamăgim noi pe ceilalți, era într-adevăr doar o chestiune de timp până când oamenii să-și ia problemele în propriile mâini. Cel mai rău e că…

Se stăpâni, clătinând din cap.

— Cel mai rău e că eu îi înțeleg.

Håkon Sand o privi mai atent. Părul îi era nespălat. Ochii ei erau încă albaștri, dar inelele negre din jurul irisurilor păreau mai mari, de parcă îi erodaseră, croindu-și drum spre pupilă. Fața părea buhăită, iar buza de jos îi crăpase pe mijloc, unde o îngustă și îndârjită linie de sânge îi despărțea gura în două.

Mijind ochii în lumina puternică a soarelui de iunie, Hanne urmări din priviri feribotul danez. Avea atâtea întrebări la care nu primise răspunsuri. Dacă măcar ar fi ajuns la casa aceea din Bærum cu vreo câteva minute mai devreme. Cinci minute. Maximum.

— De pildă, de unde a făcut el rost de tot sângele ăla?

Neinteresat, Håkon Sand ridică din umeri.

— Pe mine mă preocupă cu totul altceva, îi anulă el întrebarea, uitându-se la ea cu o expresie șireată și răbdătoare, în speranța că îl va întreba la ce se referă.

Hanne Wilhelmsen, însă, era adâncită în propriile gânduri, iar acum vasul danez întâmpina mici probleme cu un cargou ce insista să intre primul pe culoarul de navigație. Sincer, nici nu auzise ce spusese el.

— Probabil o să scape nepedepsiți, zise el, un pic prea tare, cu o notă de amărăciune pentru lipsa de interes a inspectoarei de poliție. Se prea poate să nu fim în stare să încropim o urmărire în instanță pentru niciunul dintre ei!

Asta ajută. Lăsând manevrele feribotului danez în plata lor, Hanne se uită țintă la el, cu ochii plini de scepticism.

— Ce-ai spus? Să scape nepedepsiți?

Kristine Håverstad și tatăl ei fuseseră arestați. Omorâseră un om. Niciunul nu încercase să mintă ca să scape. Erau insistenți. Mai mult, fuseseră prinși în flagrant la numai cinci minute după crimă.

Bineînțeles că nu puteau scăpa nepedepsiți. Hanne căscă.

Håkon Sand, care dormise bine, opt ore, în propriul pat și, prin urmare, avusese mai mult timp și energie să studieze cazul în plus, îl discutase cu mai mulți colegi la primele ore ale dimineții – era în formă.

— Fiecare dintre ei susține că a făcut-o singur, zise el, luând o înghițitură din cafeaua amară a cantinei. Amândoi iau

vina asupra lor. Fiecare asupra sa. Neagă cu îndârjire că au acționat împreună. Din ceea ce știm în momentul de față, sunt multe aspecte care sugerează că asta, cel puțin, e adevărat. Au venit fiecare cu mașina lui și le-au parcat în locuri diferite. În plus, Kristine a încercat să-și construiască un alibi.

Zâmbi la gândul tânărului care fusese adus pentru interogatoriu, într-o stare pe care Håkon spera să n-o simtă niciodată pe pielea lui. Studentul vomase de două ori în prima jumătate de oră a interogatoriului.

— Dar asta cu siguranță nu e o problemă, Håkon! Nu încape îndoială că unul dintre ei a făcut-o și atunci celălalt trebuie să poată fi arestat în calitate de complice, nu?

— Nu, în pofida așteptărilor, nu. Amândoi au povești care confirmă datele pe care le avem noi. Fiecare dintre ei susține că el l-a ucis pe individ și celălalt ar fi sosit imediat după aceea. Potrivit declarațiilor preliminare, se vor găsi ambele seturi de amprente atât pe cuțit, cât și pe pistol. Amândoi au motiv, amândoi au avut ocazia. Amândoi au urme de praf de pușcă pe mâna dreaptă. Cine a tras în tavan și cine a tras în brațul victimei, aici părțile sunt în total dezacord. Așa că, draga mea viitor inspector-șef…

Rânji, iar ea nu-și putu aduna atâta energie să-l corecteze.

— Așa că avem o problemă chiar clasică. Pentru a fi găsit vinovat, trebuie să existe o dovadă mai presus de orice îndoială că acuzatul a comis crima. Cincizeci la sută nu e destul! Ingenios!

Deschizând brațele larg, izbucni în hohote de râs. Oamenii se uitară la ei, lucru de care el își dădu imediat seama, însă fără să se sinchisească. În schimb, se ridică în picioare și își împinse scaunul spre masă. Rămase lângă scaun, aplecându-se spre masă peste spateaza lui.

— E prea devreme ca să tragem vreo concluzie solidă. Sunt încă multe cercetări de făcut. Dar, dacă nu mă înșel, doamna de bronz de pe biroul meu va crăpa de râs!

Avocatul poliției zâmbea el însuși cu gura până la urechi.

— Încă un lucru.

Acum își coborî privirea, stânjenit, pe fața de masă, iar

Hanne putu zări un început de îmbujorare în obrajii lui.

— Înțelegerea noastră pentru cină, mâine…

Ea uitase complet de asta.

— Din nefericire, trebuie s-o anulez.

Ziua aceasta se dovedea plină de surprize plăcute.

— E în regulă, zise ea, pe un ton exagerat de grăbit. Putem s-o reprogramăm.

El încuviință din cap, dar nu făcu nicio mișcare să plece.

— O să fiu tătic, zise el, în cele din urmă, iar acum era într-adevăr roșu de la o ureche la cealaltă. O să fiu tătic de Crăciun! Karen și cu mine mergem să sărbătorim, în weekend. Plecăm din oraș. Îmi pare rău că…

— Nicio problemă, Håkon! E sută la sută în regulă! Felicitări!

Luându-l în brațe, îl îmbrățișă lung.

Ce zi!

•

Când ajunse înapoi în biroul ei, ridică receptorul telefonului fără ezitare. Înainte să aibă răgazul să se gândească, formă un număr de interior.

— Ai treabă mâine, Billy T.?

— Îmi iau băieții în weekendul ăsta. Îi adun cam pe la ora cinci. De ce întrebi?

— Vrei să-i aduci cu tine și să veniți la cină, acasă la mine și la…?

Toate lucrurile cu măsură. Nu putu să-și adune curajul ca să rostească numele ei. El o salvă.

— Au trei, trei, patru și cinci ani, o avertiză el.

— Nu contează. Veniți la șase.

Apoi îi telefonă Ceciliei la serviciu ca s-o anunțe că meniul trebuia schimbat. Trebuia să fie spaghete. Cu tone de băuturi acidulate galben-aprins.

Emoția pe care o simți când puse receptorul în furcă o zgudui mai profund decât tot ce se întâmplase în dramaticele ultime douăzeci și patru de ore.

Era fericită!

virtual-project.eu

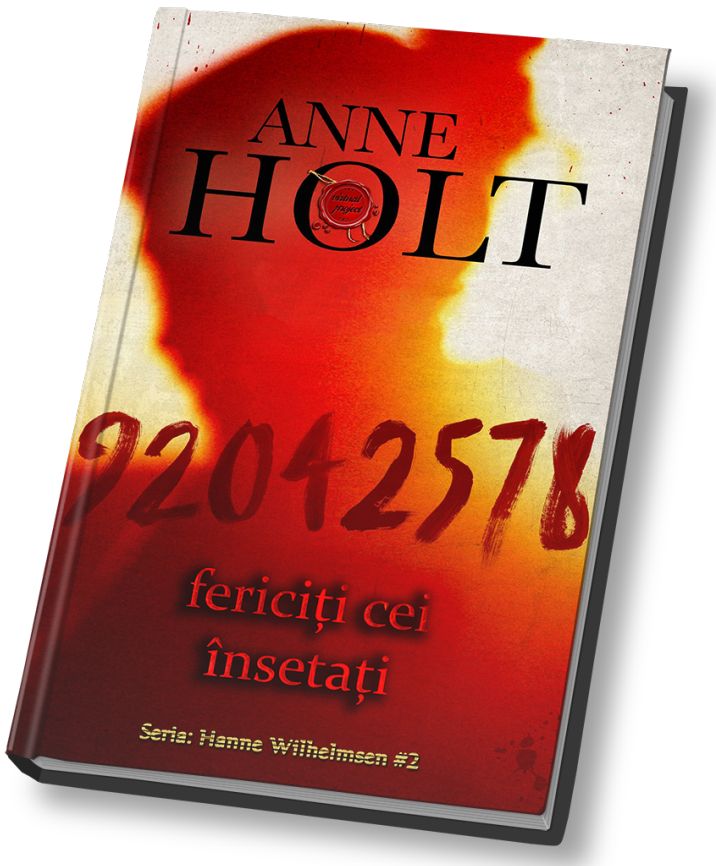

{1} Personaj din sitcomul norvegian *Olsenbanden,* care, în fiecare episod, de cum este eliberat din închisoare, le spune tovarășilor săi „Am un plan”, de regulă o spargere, care însă nu merge cum ar trebui și Egon ajunge iarăși la închisoare.

{2} Marcă de bere norvegiană fără alcool. (*N.t.*).

{3} Căutând în sus și-n jos. (*N.t.*).

{4} Alkie e diminutiv de la alcoolic, bețivan, iar Guri, în vechea limbă scandinavă, însemna „zei frumoși”. (*N.t.*).

{5} Invenția poetică a norvegianului Peter Lindgren, și titlul unuia dintre volumele sale de versuri, desemnând un ținut oriental îndepărtat.